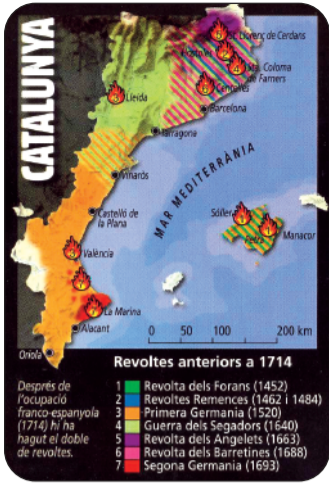

L'ESTEL

L'Estel
Bellavista,44
07240 Sant Joan

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568

www.racocatala.com/esteldemallorca
E MAIL estel@premsaforana.cat

AMB EL PATROCINI DE

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XXVIII. NÚMERO 652

1ER DE JUNY DEL 2009

PREU: 2 €

C A M P O S

Amb motiu de la publicació del número 200 de la revista Ressò de Campos, anarem a la festa que se va fer a la Plaça de ca n'Ignasi. Allò hi trobarem amics i coneguts que se subscriueren a l'Estel.

N'Oscar Aguilera i na Pilar Fornès amb la seva filla Carme. Fa una vintena d'anys, n'Oscar venia a repartir Estels pels pobles i ciutats de Mallorca. 616 543 498

En Pep Suasi i na Lúdia Sánchez s'estimen. També estimen la llengua catalana. Per això anaren a la festa de l'OCB a Campos el passat dia 16.

P O R R E R E S

N'Antoni Martorell és el president de la Cooperativa de Porreres. També és el president de la Penya del Barça del poble. A la foto amb els seus col·laboradors que estan exultants amb el Barça campió. Els trobarem a la Fira de productes ecològics que se feu diumenge passat al Parc de ca n'Hereveta del poble. La Cooperativa fa confitures ecològiques i ja prepara la temporada dels albercoacs que enguany se presenta molt be.. Els albercoaquers van ben carregats.971 647 181

Ca'n Gorrió

MÀQUINES I EINES DE FUSTERIA
TALLER ESMOLADOR

Avda. Mossèn Alcover, 28
07500 MANACOR (Mallorca) ILLES BALEARS
Tel. 971 55 29 73 • Fax 971 84 71 96
E-mail: cangorrio@hotmail.com

Victòria! Pedro J. Ramírez fa figa i no es presenta al judici: el Lobby és absolt!

Tot estava preparat per al gran judici sobre la llibertat d'expressió. El valent **Pedro J. Ramírez**, a qui agrada presentar-se com "el periodista más influyente de España", ha vist, emperò, la mar bruta i avui de matí no s'ha presentat al judici amb la qual cosa des del moment que l'acusació particular ha retirat la demanda, automàticament el **Lobby** ha estat absolt.

A la vista dels fets d'avui de matí al jutjat penal núm. 2 de Palma, és evident que quan el director d'**El (In)Mundo** va posar el novembre de 2006 la demanda contra el **Lobby** per injúries i calúmnies ho va fer amb una clara voluntat d'intimidació i d'acovardir-nos. Després del que ha passat avui de matí als jutjats de Palma, és evident que el fatxa foraster,

Pedro J. Ramírez, ha fracassat rotundament, no se n'ha sortit amb la seva i, a més a més, ha fet un ridícul tan gros digne de ser recordat durant molts anys. **Pedro J. Ramírez** ha volgut jugar de fanal, ens ha volgut fer un envit i truc amb falsa i quan nosaltres li hem mantingut el pols, aleshores

s'ha concagat dins els calçons i ha decidit que el millor per a ell era no fer acte de presència al jutjat i haver donat explicacions per les campanyes immundes contra els mallorquins.

En aquests moments en què la llibertat d'expressió ha sortit victoriosa davant l'atac del censor i inquisidor foraster **Pedrito piscinas**, des del **Lobby per la independència** volem donar les gràcies públicament a totes les persones i entitats que ens han donat suport durant tota aquesta guerra pel reconeixement del dret de pas per la zona marítimo terrestre i els camins de l'interior de Mallorca. En especial, volem dedicar aquesta victòria a la gran escriptora i activista pollencina, **XESCA ENSENYAT**, que va morir dijous passat, 14 de maig, a l'hospital d'Inca. Na Xesca era un gran amig del Lobby i tots i totes recordam amb emoció la seva presència entusiasta a les mobilitzacions de sa Marjal en defensa de l'ús pública de la costa. Va per a tu, Xesca!

M A N A C O R

Fa un any i mig que en Miquel Amengual des Llobards regenta Sa Taverna (ambient Llatí) a l'Avinguda des Torrent,9 de Manacor.

En Joan Pou és l'amo jove d'Autocars Pou al carrer Infants,4 de Manacor. També tenen taxis i furgonetes. 971 552 744

LA REVISTA DELS EMPRESARIS

PERE FELIP I BUADES

Quatre milions d'aturats: l'existència de la classe treballadora està en perill

L'Estat espanyol ha superat la xifra de 4 milions d'aturats. Després del desastre de la construcció, és el sector servei el que genera centenars de milers d'aturats. 470.000 treballadors de la indústria han perdut la seva ocupació el darrer any. La majoria dels experts contempla l'escenari d'ultrapassar una tassa d'atur del 20% i arribar als 5 milions d'aturats el 2010. Fins i tot hi ha previsions més pessimistes. L'ex-president de Pricewaterhouse Coopers Miquel Àngel Fernández de Pinedo assegurarà que Espanya "arribarà als 6 milions d'aturats". El catedràtic de la Universitat Ramon Llull, Santiago Niña Becerra que opina que Espanya està en "precrisi", pronosticà que l'atur podria assolir el 26% (6 milions) el 2010 i el 30% (7 milions) el 2012.

Son xifres aclaparadores que posen en evidència la gravíssima situació de la classe treballadora, l'existència de la qual està en perill. I que subratllen l'enorme responsabilitat a que s'enfronten les organitzacions

dels treballadors.

És que poden milions de treballadors subsistir amb un subsidi mínim?

Prop d'un milió d'aturats no reben cap prestació, però aquells que cobren algun tipus de subsidi tampoc viuen una situació fàcil. La quantia mitja de la prestació contributiva que percep cada aturat és de 384 euros, que cobren durant un període màxim de 2 anys. Després, o si no hi ha dret a prestació contributiva i se donen determinats requisits (majors de 45 anys, familiars al seu càrrec, etc.) se pot cobrar el *subsidi per atur*, la quantia del qual era de 413'52 euros al mes l'any 2008. Aquells que no tenen dret a cap d'aquestes prestacions poden cobrar una *renda activa d'inserció* de 413'52 euros al mes durant un màxim d'un any.

És precís garantir un subsidi indefinit per a tots els aturats, però això no basta. Es que poden milions de treballadors subsistir depenent d'un subsidi de 400 euros, de 800 en el millor dels cassos? A quina situació social ens duria això?

Milions de treballadors malvivint amb un subsidi de mis-

èria, obligats a vendre la seva força de treball a baix preu a qual-sevol empresari desaprensiu, a fer petites feines "en negre", o a delinquir per subsistir. Milions d'immigrants en la més difícil de les situacions, competint a la baixa amb els treballadors *nadius*. Una situació que pot ser brou de cultiu de les organitzacions xenòfobes o de les bandes feixistes. És que poden les organitzacions dels treballadors consentir aquesta situació?

Cal salvar la classe treballadora, salvar el futur de la societat.

Sota pena de lliurar-se de manera voluntària a la degeneració, el proletariat no pot tolerar la transformació d'una multitud creixent d'obriers depauperats crònics, en marcats que viuen de les miques d'una societat en descomposició. El dret a la feina és l'únic dret que té l'operari en una societat fundada damunt l'explotació. No se tracta aquí del xoc "normal" d'interessos materials oposats. Se tracta de preservar al proletariat de la decadència, de la desmoralització i de la ruïna. Se tracta de la vida i de la mort de la única classe creadora i progressiva i, per això mateix, de l'esdevenidor de la humanitat.

La greu responsabilitat del govern. Fa un any, Rodríguez Zapatero arribà al govern empès pel vot de milions de treballadors i de joves. Com a president del Govern, com a secretari general de la principal organització política dels treballadors de l'Estat espanyol (tant per tradició com per influència social), no pot fer-se responsable d'aquesta situació. Responsable per uns pressupostos que empenyen a retallar les administracions i serveis públics, per mantenir una precarietat i una legislació que permeten una onada d'acomiadaments en massa. Si en Zapatero i el seu govern no tallen l'allau d'acomiadaments, se converteixen en instrument del pitjor atac contra els treballadors des de la guerra civil, i amb això aplana el camí perquè vengui un govern franquista. Ha de prendre mesures per crear ocupació, per a mantenir-lo en els serveis públics, per posar en marxa plans d'obres públiques, per acabar amb l'onada d'acomiadaments. Enlloc d'actuar en defensa dels treballadors, el govern Zapatero, sotmetent-se a la UE, fins i tot recolzant a Durao Barroso a fi que continuï al front de la Comissió Europea, "per salvar als banquers i els especuladors".

Els dirigents d'UGT i CCOO també tenen una responsabilitat important. Han d'obligar al govern a prohibir acomiadaments i a crear ocupació. L'escassa assistència dels treballadors a les manifestacions "contra la crisi" convocades aquets mesos passats per les dues confederacions demostra que n'hi ha pocs que estiguin disposats a manifestar-se per una política de recolzament al govern.

No hi ha més lloc per a draps calents. No podem admetre que cada mes centenars de milers de treballadors siguin acomiadats, individualment o per Expedients de Regulació d'Ocupació. Ningú pot felicitar-se per un "bon acord" d'un "bon ERE", que afegeixi uns quants treballadors més a les xifres esfereïdores de l'atur. ¿Quina força poden tenir els sindicats per negociar convenis amb milions de treballadors a l'atur, amb empresaris que aprofiten aquesta situació per pressionar exigint rebaixes de salaris i drets?

Cal redoblar la campanya per la prohibició d'acomiadaments. És la pròpia existència de la classe treballadora, el propi futur de la societat, allò que està en joc.

ANDREU SALOM I MIR

La llengua diu la pàtria

Cada llengua té la seva manera de dir les coses, d'interpretar-les. Quan una llengua deixa de parlar-se s'esvaeix tota una interpretació genuïna i única de veure el món. La importància de protegir les parles amenaçades, de protegir la riquesa lingüística, és una obligació ineludible de qual-sevol societat que es respecti a ella mateixa i sigui el fiador ferm del patrimoni lingüístico-cultural. És per això que les persecucions i els menyspreus que han patit, i pateixen, al l'Europa occidental, idiomes com el català, el bretó, l'occità, el gaèlic, el cors, el sard, el gal·lès, el gallec, el basc, el frisó... constitueixen un gravíssim atemptat a tota la humanitat, un autèn-

tic genocidi en el cor de la comunitat europea del segle XXI.

Si els parlants d'una llengua, pel motiu que sigui, canvien de paraules i empobreixen el sistema lingüístic propi (fóra el cas, per exemple, del gallec, que s'ha arribat a convertir en gairebé un dialecte de l'espanyol, perill que fins i tot podria arribar a fer-se extensiu al català) aleshores, necessàriament, canvia el marc de referència i, en conseqüència, es produeix un canvi social que pot derivar, si no es redreça la situació sociolingüística, en un lingüicidi (en aquest procés, la diglòssia i el bilingüisme no serien més que etapes transitòries i provisionals).

Tota una concepció del món, doncs, s'endevina rere cada mot d'una llengua, perquè la llengua és l'expressió d'un comportament col·lectiu, d'una psicologia nacional diferent, ni

pitjor ni millor que d'altres. Ja ho va deixar escrit el gran poeta eivissenc Marià Villangómez: *la llengua diu la pàtria*. Per això, tots els qui han canviat de llengua a casa, al carrer, a la feina, no únicament canvien de llengua. També canvien de punt de vista i, fins i tot, de manera de pensar. A tall d'exemples comparatius, potser fóra significatiu incloure, en aquestes línies, algunes expressions i mots en ambdues llengües (catalana i espanyola) que evidencien, clarament, les diferències conceptuals i interpretatives que les separen. Heus-ne aquí la mostra:

L'espanyol usa sempre el verb *dar* en una bona quantitat d'expressions i frases fetes (*dar besos, abrazos, paseos, vueltas, pena...*), mentre que el català utilitza, en les mateixes situacions, el verb *fer* (*fer besades o petons, abraçades, passejades,*

voltes, pena...)

Allà on ells diuen '*joiga!*', nosaltres diem 'escolti'.

Mentre a Espanya diuen '*ahora voy*' (del verb *ir*), als Països Catalans diem 'ara vinc o vénc' (del verb *venir*).

La sort màxima de la rifa, en espanyol, és en masculí, '*el gordo*', mentre que en català és en femení, 'la grossa'.

Els paguen '*impuestos*', que ve de '*imponer*', i nosaltres 'contribucions', que ve de contribuir.

De la dona de Sant Josep els espanyols destaquen que sigui '*virgen*', i nosaltres que sigui 'Mare de Déu'.

Com a mesura preventiva o deslliuradora ells toquen '*madera*', quan nosaltres toquem 'ferro'.

Allà celebren les '*Navi-*

dades', mentre que aquí, amb un sol 'Nadal' ja en tenim prou, de la mateixa manera que ens basta amb un 'bon dia', i una 'bona nit', davant dels seus múltiples '*buenos dias*' i '*buenas noches*'.

Els espanyols no tenen gens ni mica de vergonya, són uns '*sinvergüenzas*', mentre que els corresponents catalans són només un 'pocavergonyes'.

Dels genitals femenins allà en diuen vulgarment 'almeja', i aquí 'figa', mots que designen dues realitats ben diferents com és un mol·lusc salat, aspre, dur, grisenc i difícil d'obrir, en un cas, i en l'altre un fruit dolç, sucós, tou, rogenc i de tacte agradable i fàcil.

Del 'vi negre' ells en diuen '*vino tinto*', i del 'vi clar' -així s'havia dit tradicionalment abans de la interferència de l'espanyol- en diuen '*vino blanco*'.

BERNAT JOAN I MARI

Vagi per endavant que no estic gaire convingut com acabarà la construcció d'aquest país insular anomenat oficialment «Comunitat autònoma de les Illes Balears». Els partidaris de la teoria de la «clau de volta» consideren que els Països Catalans, la nació catalana, internacionalment anomenada Catalunya, es construirà a partir de l'articulació nacional de cadascun dels països que la integren. Així, la fase prèvia seria articular un país potent tant a Catalunya, com al País Valencià com a les Illes Balears. En un fase més avançada, serien aquests països els que decidirien si s'unien, es confederaven, o quin tipus de relació establien entre ells (si és que volien establir-ne). Dit d'una altra manera, la independència passaria per tres independències que llavors se sumarien (o no).

Com a fase no sé si prèvia, però en tot cas sí omnipresent, hem de fer referència a l'arti-

culació política de l'insularisme. Ja he apuntat, en alguna ocasió, que l'illa d'Eivissa podria constituir un magnífic laboratori social per a moltes qüestions, en l'articulació de l'Europa unida. De manera que podríem demanar—si una majoria social així ho volia—un estatus especial dins la Unió Europea. Jo proposava l'estatus d'Estat lliure associat a la UE. Vagi per endavant, també, que l'insularisme és el sentiment de pertinença més fort que existeix a cadascuna de les illes Balears i Pitiüses. Pertot arreu, abans que espanyols, balears o catalans, som eivissencs, mallorquins, menorquins, formenterers. I això no té volta de full. La cosa és claríssima.

L'insularisme, en canvi, només té una lleugera plasmació política a l'illa de Mallorca. I dic lleugera perquè els dos principals partits polítics—PP i PSOE—coincideixen amb les dues forces majoritàries a l'Estat. I d'insularistes no en tenen ni un bri. Pel que fa a la resta de forces polítiques, el PSM

s'autodefineix com a nacionalista, tot i que no acaba de definir l'espai nacional. Algun dels seus teòrics—estic pensant en Damià Pons—parlen de les illes Balears com a nació política i dels Països Catalans com a nació cultural. Unió Mallorquina, en canvi, sí que és un partit fonamentalment insularista, tot i que s'autodefineixen com a nacionalistes. Tenint en compte que el seu espai és Mallorca deuen ser nacionalistes mallorquins. Això ho podríem comparar a una mena d'insularisme.

Ni a Eivissa ni a Menorca l'insularisme, a hores d'ara no té representació parlamentària. Si no és que considerem com a insularista la representació del Partit Socialista de Menorca i la d'Eivissa pel Canvi. En qualsevol cas, ni el PSM ni ExC posen per davant l'insularisme, i crec que la percepció d'aquestes forces polítiques no és fonamentalment insularista.

Les illes Balears tenen, certament, un problema important

d'articulació. Però també tenen un problema important d'adhesió afectiva. Hi contribueixen diversos factors. D'una banda, el fet que des de Mallorca s'usi molt sovent el concepte "Balears" com a sinònim de "Mallorca". Això fa molt de mal, perquè provoca no només desafecte, sinó exclusió. Si hom parla de Balears referint-se exclusivament a Mallorca, s'exclouen les illes de Menorca, d'Eivissa i de Formentera. I aquest fet sol ocórrer de manera bastant sistemàtica. D'altra banda, hi contribueix també el tracte de favor que té Mallorca en relació a les institucions autonòmiques. No m'hi estendré perquè tothom en té la seua percepció. Menorca, a causa del pes molt superior a Eivissa i Formentera que té dins el govern de les illes Balears, de vegades es salva una mica d'aquesta circumstància; però Eivissa i Formentera sofreixen discriminacions sistemàtiques que, pel fet de ser seculars, sembla que ja siguin naturals, i que estiguin incorporades a la realitat de manera absolutament

immutable. La discriminació pressupostària, per exemple, és flagrant, i es podria corregir molt fàcilment. Bastaria tenir en compte que la població de les Pitiüses és un 15% del conjunt de les Balears, i, a partir d'aquí, aplicar el percentatge a qualsevol pressupost que es fes. De tot allò que sigui general, un 15% del pressupost de les Balears ha de correspondre a Eivissa i Formentera.

Potser són les Balears les que s'han de començar per construir com una clau de volta. Si aquesta hipòtesi fos certa, la construcció d'un insularisme fort a cada una de les illes seria la millor manera d'avançar cap a un mínim de cohesió per al conjunt de les illes Balears. Mentrestant, greuge i ressentiment, abús i amargor, aplicació de criteris de poder i mala llet continguda. Convincrem que així no anam enlloc, i que la prepotència capitalina—per molt que la capital sigui Palma—no fa cap bé ni tan sols a Mallorca.

Marsé i la memòria selectiva

QUIM GIBERT

coautor d'*Autoestima i Països Catalans*

Juan Marsé va declarar amb motiu del premi Cervantes '09 que, si no hagués estat per la Guerra Civil, hauria escrit en català: «la meua llengua materna (...) sé que ha estat una mena d'anomalia» (*Avui*, 28-11-09). Convertir el castellà en la llengua de treball va ser per Marsé com una tria sense més importància. Sortosament no fou l'opció d'altres escriptors catalans, que van saber imaginar universos en la nostra llengua. Altrament, ara mateix no existirien literats de l'alçada de Baltasar Porcel, Montserrat Abelló, Màrius Sampere, Josep Maria Espinàs, Olga Xirinacs, Joan-Francesc Mira, Emili

Teixidor i d'una generació que, tot i el franquisme, no van deixar d'escriure en català.

La Barcelona que havia vist néixer Marsé, la dels anys 30, era catalana i integrava els nouvinguts murcians, andalusos, aragonesos... A partir de la dècada dels 40, la via fàcil per vincular-se al món de les lletres era adoptar el castellà. Però també esdevé una forma de col·laborar en l'alienació lingüística dels catalans. Sense desmerèixer la magnífica obra de Marsé, si hi ha quelcom anòmal és haver quedat indiferent davant la prohibició i persecució d'una llengua i, per postres, frivolitzar: «he contribuït des de Catalunya a engrandir la llengua que parlen 500 milions de persones» (*La Vanguardia*, 28-11-08). Si encara no en teniu prou, just acabada la guerra, el vailet

Marsé va contemplar com el seu pare adoptiu, amb els ulls entelats, calava foc a llibres comprometedors. I és que l'home fou un independentista d'esquerres, que cada dos per tres estava empresonat.

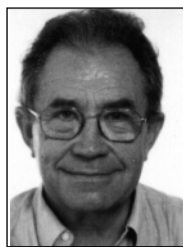
La dels que lluitaven per una Catalunya lliure i que havien d'expressar-se en veu baixeta quan parlaven català és una memòria que a Marsé no li ha fet ni fred ni calor. I, per acabar-ho d'adobar, no ha dubtat a fer burles, d'una certa crueltat, sobre la normalització lingüística en *El amante bilingüe*. A l'escriptor obrer, tal com també és conegut, se li ha vist el llautó entaulat en vigílies de St. Jordi amb la família reial. Precisament Sa Graciosa Majestat fou qui, en un premi Cervantes anterior, havia negat que mai s'hagués imposat el castellà, malgrat els reiterats

intents lingüicides en contra de la nostra identitat.

Marsé, que s'expressa amb un deliciós accent del cap i casal, s'ha quedat encallat en l'autoodi. Probablement altres catalans, que també hi van quedar atrapats, s'han vist en cor de transitar vers l'autoestima lingüística. No oblidem que allò català era un dels objectes que desvetllava més ira entre els franquistes. I és que per gestionar l'emoció negativa fruit d'aquesta hostilitat política, que sotmet i posseeix, és precís disposar d'una estructura cultural on aixoplugar-se, que en plena dictadura era complicat de trobar. Es recomanable, en aquests casos, poder prendre la distància necessària envers l'emoció que ha provocat l'agressió. Al contrari, no és estrany quedar bloquejat i, per tant, ser incapaç de desen-

volupar mecanismes per convertir el possible malestar, associat al fet de ser català, en benestar.

Al capdavant, Marsé no amaga que de jove era un bon noi: «tan bon noi que gairebé feia fàstic» (*El País*, 21-12-08). En la seva edat madura, però, ha exterioritzat una mala folla inusitada, en tant que jurat de la 54a. edició del premi Planeta, quan va criticar barroerament els guardonats per la baixa qualitat de les seves novel·les. El peruà Jaime Bayly, autor finalista, el va respondre dient que es compraria tota l'obra que li faltava per llegir d'ell i que havien de tornar-se a veure: «És un vell estupend, amb l'esperit rondinaire i rabiüt que un gran escriptor es pot permetre. Celebro el seu esperit de rebel·lia crítica» (*La Vanguardia*, 17-10-05).

ALEXANDRE PINEDA I FORTUNY

La volta no us creieu que és virtual, és física, palpable, segur que a l'any escrivint faré alguna incursió a Mallorca i també al Principat, emperò és que es tracten de qüestions que afecten a tots els Països Catalans, tant units per valors d'identitat i tant separats per la força brutal de l'antidemocràtic regne espanyol. També aniré a petar -més aviat ensopegar, aïrtar- amb els partits polítics i no trob massa diferències amb els amos del PP i els del PSOE, just perquè no hi ha contrast, les seves essències són les mateixes, el seu nacionalisme bessó l'un de l'altre: De la mateixa escarransida placenta, són univitel·lins. He escrit essències, no són pas contingències, cap circumstància contingent, res eventual, tot definitiu, el nacionalisme espanyol els fa clònics, els nodreix d'un pregon fonamentalisme. El dictador Primo de Rivera dels anys vint del segle passat va tenir el suport, l'ajut en forma de ministres del PSOE, si senyores i senyors una gent que es diu demòcrata i socialista. Uf...!

El dia cinc de maig, veig un informe de la FAES, aquest és el servei d'estudis per a la recerca d'"idees noves?" per reforçar el perfil ideològic del PP. Diu aquesta tesi, que el règim franquista, no fou feixista. Bonica reflexió n'hi ha per petar-se de riure, sinó fos perquè hi ha gent que s'ho creurà. Recordeu el

general nord-americà Eisenhower, que davant piles de cadàvers de sers humans, amb milers de jueus assassinats que només eren pell i ossos, ordenà fer reportatges fotogràfics del genocidi i va vaticinar; cal fer-ho: Perquè d'aquí algunes dècades hi haurà qui ho negarà com així, està succeint, per grups d'extrema dreta i fins i tot per alts membres de l'església catòlica, els que són seguidors d'aquell bisbe Lefebvre, cristians, cristians, cristians?... I el Vaticà callat! Doncs la FAES igual, empastifa que fa fort, emmetzina la ment dels teus pròxims, -ells voldrien arribar a tothom- i en trauràs gent estulta que et seguiran on vulguis, on vulguin, estic escrivint en tercera persona, i verament allunyat de tanta estupidesa.

Tanmateix, us he avisat, ara amunt, ara avall, vaig cap el grotesc Jorge (pronuncieu amb K, com feien els nostres avis amb les jotes castellanés) Alarte, que ha pujat a dirigir el PSPV, per tot d'una llevar-li les sigles, no li agrada açò de País Valencià, i està lluitant per treure-les. Com que el xiquet és "renovador?" també vol admetre la bandera amb la franja blava que ideà el PP i tot el blaverisme d'allà, renegant de la història que tenen gravada a les pedres d'edificis on no hi ha mai, cap franja en el penó català. Amb la quantitat i qualitat existent de músics valencians, vol continuar amb l'himne aquell tan mesell tan expressiu que diu allò de "per ofrenar major glòries a Espanya", la "comunitat", no dóna per a més. D'aquests dirigents digueu-me quina atracció transmeten, en trobarem alguna?, no ho crec pas, inútils,

crec que fins i tot per fer de pixatinters, o dels obsolets majordoms de l'aristocràcia.

Vull enfangar-me per una estona i sabent que el meu cos és immune a tota mena de fangs espanyols. Cop d'ull a Hendaya on Franco es va reunir amb Hitler, no van arribar a cap acord, més enllà, vaja, d'arribar al compromís de llançar tones de bombes a sobre de la població civil amb milers de morts provocat per l'aviació nazi i la feixista, aquella que segon la FAES, no té res a veure amb el franquisme (aquest simplement és una cara més, del nacionalisme espanyol més genocida). El distanciament Hitler, Franco no va venir per motius territorials d'ajuts durant la guerra europea. Franco es va enfadar perquè Hitler no el va voler ajudar amb l'extermini i deportació dels catalans al nord d'Àfrica, estratègia que tenia pactada amb un general nazi alemany. Tot s'hauria d'ensenyar a les escoles, tota la repressió espanyola contra Catalunya, de la penúltima (la darrera és la d'ara de la "democràcia") i divulgar els llibres de Josep Benet i Francesc Ferrer i Gironès, amb fidedigna informació extreta de les biblioteques espanyoles.

El País Valencià té com Catalunya, papers robats i dipositats a Salamanca, tota la lluita que va emprendre la Comissió de la Dignitat, va acabar en comèdia, no es van tornar ni el tres per cent dels documents, uns quants il·lusos encara treballen en aquest sentit, una pèrdua de temps. Tot allò robat és el seu històric "justo derecho de conquista". Vaig relatant, al País Valencià en els

darrers vint-i-cinc anys hi ha hagut més de sis-cents atacs feixistes, denunciats, i mai detinguts els terroristes, malgrat molts d'ells identificats per les víctimes. L'Acció Cultural del País Valencià, va endegar la campanya per instal·lar els repetidors de TV3 -s'hauria de dir TVC-, pagant-los de la seva butxaca, quan els tenien a punt el sinistre ministre, Barrionuevo aquell dels Gal (senyor X, en Felipe González), els enviava la guàrdia civil per intentar impedir-ho, malgrat tot els valencians amb una voluntat ferro van aconseguir usar-los. Des de fa un parell d'anys, amb una clara demostració de totalitarisme, el govern del PP., impecable en les seves maneres despòtiques, va tancant-los.

Al País Valencià -perdó Comunitat- la Conselleria d'Educació, encara no admet la titulació dels mestres de filologia catalana, per impartir classes al seu territori, malgrat que existeixen tretze sentències del Tribunal Suprem de Justícia del País Valencià, que avalen els títols. Aquesta comunitat PP-PSOE és insuportable, són els mateixos disposats mà a mà, a ofrenar major glòries a Espanya. A Barcelona han fet igual en absoluta simbiosi els dos partits nacionalistes espanyols, s'han posat d'acord perquè l'històric castell de Montjuïc, romanguí en mans del ministeri de la guerra, l'ajuntament i la cinquena diputació (açò que ni diuen Generalitat) situats en segon ordre. La ministra que executa els mandats de Madrid, és la mateixa que es va presentar com a cap de llista del pscPSOE, per defensar, deia en campanya, els interessos cata-

lans, ah! il·lusos votants!

La idiòcia que desprenen aitals personatges és majúscula, impossible trobar pensament menys desenvolupat. Volen dir-se no nacionalistes, insisteixen en que el franquisme continuï de mostreig a places, emblemes, símbols, amb títols honorífics de ciutats. Ara diuen no ser feixistes, només volen que la dictadura franquista, passi a la història com a dicta blana "la dictablanda" del seu Fraga Iribarne. Governen des de posicions oprobioses i bàrbares. De fet volen i ho han aconseguit mantenir, el poder econòmic en totes les seves branques, l'han fet créixer, aquest com de tot imperialista, és l'objectiu i l'argument fonamental. La FAES està fundada per crear missatges, i actuacions provinents de la metròpoli. Un potent altaveu l'ajuda a llançar els titulars, és El Mundo aquest diari que ho barreja tot, només amb les portades crea opinions, -sempre falses- que el públic engoleix amb gran delit, infectats i malats de catalanofòbia. Tot són estratègies de manipulació simbòlica per ensinistrar les ments dels pobles, la cultura de la qual colonitzen, les consignes les propulsen a la població, aquesta resta com a simple mercat de consum i les assimila, individualment alguns es pensen que han creat pensament; induïts per retòriques desfalcades d'anàlisi, són simples altaveus de la desraó; ja s'ho faran aquests serfs. Doncs, no, aquí no ho aconseguiran, som més dels que volen i reconeixen, que ens hem descodificat de tota aquesta propaganda de guerra, que com totes és terriblement obtusa

Els espanyolistes Nadal i Cerdò van preferir la 'Feria de Abril' a la Cadena en defensa del català

UM, POR SEVILLANAS

La secció "VIP" del setmanari "Brisas", publica el reportatge de la festa d'Unió Mallorquina a la Feria de Abril. A les fotos i la informació d'Eugènia Planas hi compareixen Miquel Nadal i Cristina Cerdò, però cap altra al càr-

rec del partit nacionalista mallorquí. "Miquel Nadal i Cristina Cerdò representen la nova imatge del partit", ens digué un conegut desconegut nostre. I va afegir: "Si això continua així, prest, quan algú, a un acte d'UM, vulgui fer un discurs en català segur que n'hi haurà que li diran: !a mi me habla en cris-

tiano!". !UM i oléeee, mi arma!

Reproduït del web MUSEU DE L'HUMOR Pep Roig

http://museuhumor.blogspot.com/2009_05_01_archive.html

**MIQUEL ALEMANY I
BATLLE**

Nascut amb un gran talent per la música a una petita població valenciana de la comarca de la Vall d'Albaida anomenada Aiolo de Malferit ara fa 65 anys en uns temps difícils de la postguerra.

Batejat artísticament amb el nom de Nino Bravo; començà a actuar en solitari. Després d'unes actuacions amb grups de la Comunitat Valenciana. Els seus inicis no foren gens bons, malgrat tenir bona véu, cantant temes d'amor on destacava la potència de les seves cordes vocals. Compositors com Manuel Alejandro, August Algueró li oferien cançons que l'interpret valencià convertia en ventes destacades a les llistes de discos més venuts.

"Noelia", "Una besada i una flor" son temes que la joventut d'aquell temps canturrejava. Era a finals dels anys seixanta i principis dels setanta. Encara avui, la gent madura els recorda amb gran nostàlgia, sentit molt la seva absència, des del dilluns de

Pasqua de 1973.

Avui els vinilos d'aquestes cançons son peçes de museu, que se troben al "Museu Nino Bravo" de la localitat on nasqué un calorós dia d'agost de 1944.

Al'illa de Mallorca; un gran amic seu, promotor musical i locutor de "Radio Mallorca" de nom Miquel Soler i Franco presentava el programa "Torneo en microsurco", on l'audiència sollicitava escoltar el disc preferit. Nino Bravo era un dels cantants més triats pels radio escoltes que seguien aquest programa que tingué gran èxit a aquesta emissora nascuda l'any 1933.

El dia 16 d'abril de 1973 emprengué el viatge que anava en consonància amb la cançó "Una besada i una flor", des de llavors s'ha notat la seva absència.

Els homenatges fets a la seva memòria han estat nombrosos. Enguany la productora "Class Music" ha produït un musical dedicat a la seva figura. Ferràn Navarrete, gran professional del món televisiu ha estat el pare d'aquest projecte, conjuntament amb Eliseu Perís i Paco Bello, responsables de la coreografia i de la

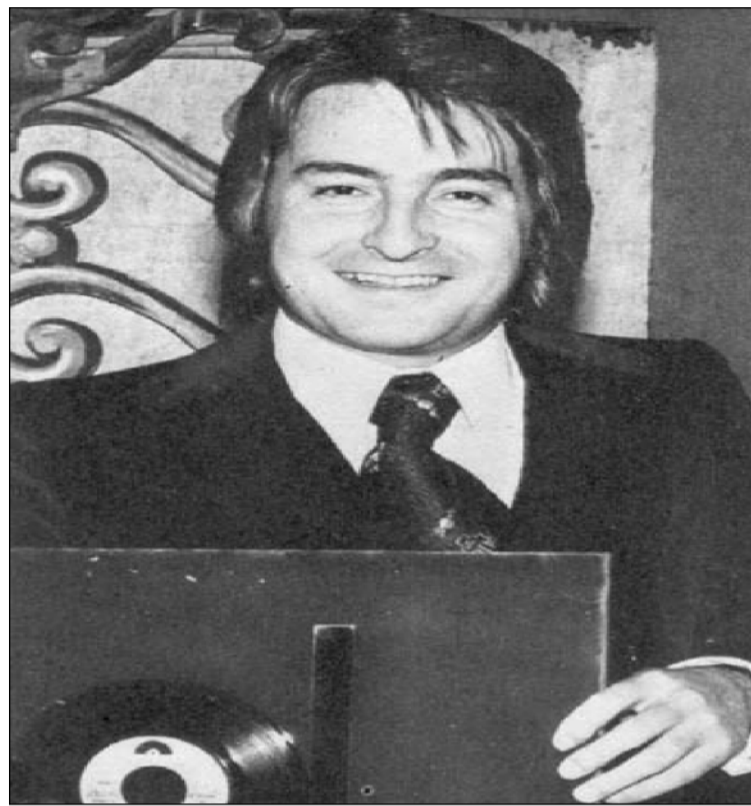
Musical Nino Bravo

escenografia. Tots ells constitueixen un equip que contribueix a que tingui èxit. Participaren a la selecció de personal a dos càstings que tingueren lloc a Madrid i València, a finals de gener de 2009. Quatre cantants (dos al·lots i dues al·lotes) foren els elegits.

El musical rebé des del seu naixement, el recolzament de la família del gran artista.

Al Palau de Congressos de València, s'estrenà el 3 d'abril d'enguany amb gran èxit de públic, que motivà la repetició del espectacle fins a sis vegades, demostrant que el seu esperit és més viu que mai, després de 36 anys del decés.

Noranta minuts d'espectacle musical han adelitat als valencians, sobretot al Club de Fans, creat l'agost de 2007 per mantenir viva la seva flama. La bona gestió realitzada pel club és un fet demostrable que ha quedat patent en tot moment. Maribel Callejo, Elena Vilamor i Aitor Fernández Baños son els "Alma mater" d'aquest club fundat per donar a conèixer a les generacions actuals, i les futures, la gran persona que fou en vida Lluís Manel Ferri i Llopis, fent tot el possible perquè sigui viu

per molt d'anys, ja que fou una figura musical difícil de trobar i sobretot de substituir.

Sant Sebastià i Logronyo han estat les següents ciutats de la gira programada per la productora del musical.

Amb una previsió de 35 ciutats de la Península Ibèrica, les Illes i una arribada al Continent Americà, el musical que recorda la vida, les cançons més conegudes, les seves actuacions

i dels cantants seleccionats, apart de les opinions de destacats professionals de la música, familiars seus i amics que el conegueren de prop, pretén ser un homenatge a un home que ens proporcionà felicitat durant una carrera curta però intensa.

Gràcies a la tecnologia, es podrà reviuir una part de la història d'un home que al món de la Música es conegut amb el nom de Nino Bravo.

El Paquistán: clau per la pau del món

Durant aquestes darreres setmanes, el món conté l'alè davant l'avanç de les forces talibans sobre Islamabad, capital del Pakistan. Alguns contingents han arribat a una distància inferior als cent quilòmetres. Recordem que Pakistan té la bomba atòmica, i és un dels estats islàmics més grans i poderosos del món. Certament, Pakistan va jugar un paper molt important a l'hora de crear-li el seu Vietnam particular a l'URSS, sobre territori d'Afganistan. El general Zia Ul Aq, dictador que enderrocà Ali Buttho, va mantenir una relació estreta amb la cúpula americana que comportà la cohesió i el reforçament dels mujaidins afganesos. Americans i pakistanesos uniren forces per ensinistrar, armar i donar ple suport als mujaidins perquè acabassin amb el règim

prosoviètic d'Afganistan. I ho varen aconseguir. D'alguna manera, els canvis a l'Est—amb la caiguda del mur de Berlín com a detonant i la fi del comunisme com a fita històrica fonamental—es varen desencadenar a partir de la victòria talibana a l'Afganistan. Reagan i Zia es varen unir, doncs, en la causa comuna d'acabar amb el comunisme. I, gràcies a tots aquells esdeveniments, es desencadenà un procés d'alliberament nacional sense precedents a l'Est d'Europa. Gràcies a aquells esdeveniments, avui Estònia, Letònia, Lituània, Polònia, Eslovènia, Eslovàquia, Txèquia, Hongria, Bulgària i Romania formen part de la Unió Europea. I Croàcia, Albània o Montenegro hi truquen a la porta.

Com ocorre amb les vacunes o amb els efectes dels medicaments, emperò, sovent

ocorre que la curació d'un mal provoca d'altres mals. La cortisona, posem per cas, ajuda a curar després d'un trasplantament, però puja la tensió arterial o pot provocar problemes oculars. Els antibiòtics ens eviten moltes morts, certament, però provoquen trastorns en el funcionament dels ronyons. L'aliança americano-pakistanesa per resoldre l'ocupació estrangera d'Afganistan, certament, va funcionar—amb medicina dura i agressiva, a través de la guerra oberta—, però va generar un nou problema, amb el qual s'enfronta actualment el món: el reforçament del fonamentalisme islàmic, a través dels talibans. Podríem convenir que el fonamentalisme islàmic no constitueix un perill tan gran per a la pau mundial com ho era l'enfrontament entre dos blocs que dividien el món. Fins

i tot podem acceptar que la llibertat, arreu del planeta, no es troba tan constrenyida per les teocràcies com ho estava en el seu moment per aquesta gran teocràcia jacobina que fou el comunisme. Podem convenir, crec que ben justament, en ambdues coses. Ara bé, això no impedeix d'acceptar, certament, que una potència nuclear governada pels talibans podria constituir un problema important, també, per a la pau al món.

Avui Pakistan és una democràcia amb molts problemes. Certament, ha passat l'etapa dictatorial, i no hi ha avui al capdavant de l'estat ni un Zia ul Aq, ni un Pervez Musharraf. El marit de Benazir Buttho, la filla de Zulfikar Ali Buttho, assassinada just abans de les últimes eleccions, intenta avui governar aquella república. Continua existint, emperò, la

secular malfiança entre Pakistan i Amèrica. Aquest distanciament, com és lògic, fa encara més difícil una solució per a la zona. A aquest fet, hi hem d'afegir que el president Karzai a l'Afganistan, ni tan sols amb el suport de la Lorna Jiga (una mena de senat medieval de les tribus paixtuns) afganesa, no se n'acaba de sortir.

El Pakistan, certament, és un gran país. Constituït en estat separat de l'Índia a causa, fonamentalment, de la identitat religiosa (el Pakistan és un país musulmà), resulta clau per a l'equilibri a tota l'Àsia menor. En mans dels talibans, certament, contribuiria a fer la bolla del fonamentalisme una mica més gran, i podria esdevenir un element d'inestabilitat de dimensions avui encara difícils de calcular.

Bernat Joan i Marí

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. XV LLIBRE

(Les lluites del segle XXI)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Sa Pobla i el cinema en els anys cinquanta i seixanta (II)

A tota la gran parafernàlia de mentides franquistes hi cal afegir les preteses comèdies d'humor -còpia dolenta del cine dels EUA- parlant d'inexistents paradisos imaginaris. Recordem que a nivell de l'Estat són els anys de la més salvatge repressió contra els vençuts en la guerra civil (els partits obrers; els defensors de la República).

Altres films exacerbada exaltació feixista d'aquells anys cinquanta són: *Frente de Madrid* (Edgar Neville, 1939); *Sin novedad en el Alcázar* (Augusto Genina); *El santuario no se rinde* (Arturo Ruiz Castillo); *Los últimos de Filipinas* (Antonio Roman); *Escuadrilla* (del mateix Roman) i *A mí la Legión* (Juan de Orduña). A tota la gran parafernàlia de mentides franquistes hi cal afegir les preteses comèdies d'humor -còpia dolenta del cine dels EUA- parlant d'inexistents paradisos imaginaris. Recordem que a nivell de l'Estat són els anys de la més salvatge repressió contra els vençuts en la guerra civil (els partits obrers; els defensors de la República). Lustres de fam i d'estraperlo, de misèries inenarrables per als pobles de les nacions de l'Estat i especialment per als sectors populars. Un dels màxims exponents d'aquesta comèdia intranscendent -simple còpia de la ianqui, com dèiem més endavant- era, sense dubte Rafael Gil. Em vénen a la memòria títols com *El hombre que se quiso matar*, *Viaje sin destino*, *Huella de luz*, *El fantasma de doña Juanita*... Tota una sèrie de films que pretenien allunyar la població dels problemes de cada dia: la manca de llibertat, el racionament, les humiliacions quotidianes a les que es veia sotmès el poble per part dels vencedors. Però si en alguna de les pel·lícules de Gil podem trobar encara alguna espurna de primigènia espontaneïtat serà -cap als anys cinquanta- amb la "comèdia Dibildos" (recordem l'intranscendència barroera de pel·lícules com *Ana dice sí*, *Luna de miel*, *Muchachas de uniforme*, *Las chicas de la cruz roja*...).

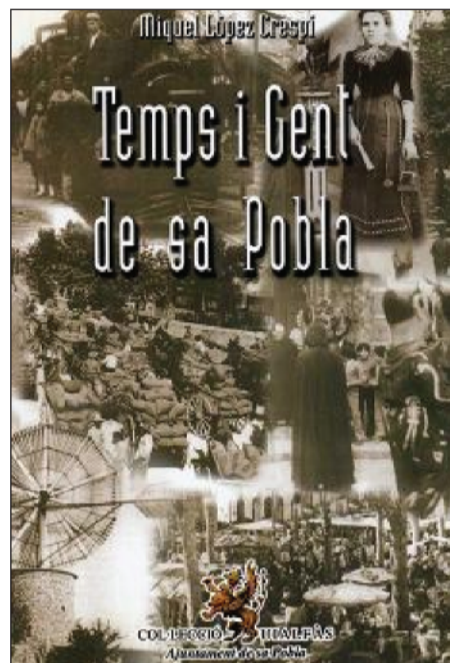
No avancem esdeveniments. Parlàvem de les pel·lícules de propaganda franquista que vèiem a sa Pobla a començaments dels cinquanta i fins ben entrants els seixantes: *Raza*, *El Alcázar no se rinde*, *Frente de Madrid*, *A mí la Legión*, *Escuadrilla*... Evidentment eren films que no ens afectaren massa perquè, fill d'un exmilitar republicà -represaliat pel franquisme- jo sabia, de molt jove, que tot allò que s'esdevenia a la pantalla era una gran mentida i m'ho mirava com qui veu ploure ben protegit davall el porxo.

Anys més endavant -a mitjans dels seixanta com a membre del Cine Club Universitari que dirigia, entre d'altres Paco Llinàs- vaig poder anar aprofundint en la història i gènesi de tota aquella gran farsa "històrica" (els bons eren sempre els defensors de l'ordre constituït; els dolents eren els massons, republicans i comunistes).

En José Luis Sáenz de Heredia (cosí de José Antonio Primo de Rivera) obtingué -treballant per Falange Española y de las JONS- el càrrec de Cap de producció del "Departamento Nacional de Cinematografía" del nou règim. En Franco li demana que porti a la pantalla *Raza*, la novel·la que el dictador havia escrit amagat sota el pseudònim de "Jaime de Andrade". Cal dir que aquesta pel·lícula d'encàrrec no serà precisament la seva millor obra. Malgrat la ideologia d'un director superlligat a la dictadura, Sáenz de Heredia basteix les millors obres a partir del 1948 (quan funda una productora pròpia: Chapalo Films). És quan dona llum a dues de les seves millors produccions: *Historias de la radio* i *Faustina*.

Més endavant torna a encapçalar les campanyes de promoció del règim feixista i a mitjans dels seixanta dirigeix el documental *Franco, ese hombre* dins el marc del 25è aniversari de l'exaltació de la victòria damunt el poble.

Cap a mitjans dels cinquanta arribaven als cines de sa Pobla pel·lícules de la més dura postguerra. Era l'esperit de la croada contra el marxisme, la república i la democràcia. Infants com érem ens delíem per les produccions de Hollywood (sobretot les pel·lícules "de l'oeste" o de "romans") la cinematografia feixista no deixava de ser una "espanyolada". *Raza* va ser una d'aquestes horroroses produccions que vérem en la nostra infància. Molts d'anys més tard ens assabentàrem que l'adaptació de José Luis Sáenz de Heredia i Antonio Román s'havia fet damunt la famosa novel·la de "Jaime de Andrade" (pseudònim de Franco). Va ser la primera vegada que vaig veure l'actuació d'alguns actors que esdevendrien mítics en el cinema espanyol d'aquella època i alguns (com Alfredo Mayo, per exemple), recuperats per Carlos Saura, aconseguirien fama internacional a mitjans dels setanta. Però amb la pel·lícula oficial *Raza* (dirigida per José Luis Sáenz de Heredia) entren en el món dels meus primers records infantils, a part d'Alfredo Mayo, Ana Mariscal, José Nieto, Blanca de Silos, Juan Calvo, Alicia Romay, Manuel Arbó... i tantes i tantes figures del cinema espanyol avui completament

oblidades. Segons explica Carlos Fernández en *La Guerra de España y el cine*, Editora Nacional. Madrid, 1972): "El coste total [de *Raza*] fue de 1.650.000 pesetas, y el rodaje duró 109 días, desde el 5 de agosto al 22 de noviembre de 1941; en los exteriores se invirtieron treinta y cuatro días, de los que veinticinco transcurrieron en Villagarcía, cuatro en Barcelona y cinco en Madrid y sus alrededores; se construyeron cincuenta decorados, con la particularidad de que el mayor de todos, que representaba una capilla románica gallega, de 25 por 12 metros y con el correspondiente coro, sólo sirvió para tres planos, mientras que en el más pequeño, una chabola en el frente, de cuatro metros cuadrados, se rodaron 90, cifra máxima relativa a un sólo ambiente. Para las escenas retrospectivas, hubo que confeccionar 500 trajes, no menos de un centenar de figurines componen el vestuario femenino de la época moderna. El guión técnico constaba de 590 planos. El negativo empleado llegó a los 45.000 metros".

Ja he parlat en altres articles publicats en aquestes mateixes pàgines d'aquell cinema d'exaltació feixista i de l'Imperi espanyol, del més ranci nacional-catolicisme. És el temps de *Sin novedad en el Alcázar*, *El Santuario no se rinde*, *Los últimos de Filipinas*, *Escuadrilla*, *A mí la legión*, *El crucero Baleares*...

En *Muerte de un ciclista* trobam la primera denúncia de la corrupció de la burgesia que ha sorgit, triomfant, de la guerra civil. La pobresa moral i ètica dels rics, la gent que en aquella "España" de fam i repressió frueix de determinats privilegis. *Muerte de un ciclista* travessa la frontera de l'Estat i triomfa en els cercles més importants

del cinema neorealista d'aleshores (París i Roma).

Però en la història de la tenebror feixista hi ha pel·lícules "estranyes", films com *La muerte de un ciclista* (Bardem, 1955), *Bienvenido, Mr. Marshall* (Berlanga, 1953) o *Surcos* (Nieves Conde, 1951) que no saps d'on surten ni com va ser possible la seva realització. No en parlem de l'obra més important de Bardem, *Calle Mayor*, la qual marcaria una fita històrica en la buidor de l'època. En *Muerte de un ciclista* trobam la primera denúncia de la corrupció de la burgesia que ha sorgit, triomfant, de la guerra civil. La pobresa moral i ètica dels rics, la gent que en aquella "España" de fam i repressió frueix de determinats privilegis. *Muerte de un ciclista* travessa la frontera de l'Estat i triomfa en els cercles més importants del cinema neorealista d'aleshores (París i Roma). El tàndem Bardem-Berlanga assoleix anomenada internacional i les famoses "Conversaciones de Salamanca" els consagren com a importants directors no solament de l'Estat espanyol, sinó europeus. Després vindria la seva decadència (anys setanta) però aquesta seria ja una altra història.

El pare (Paulino López), que lluità en defensa de la República i la llibertat, i l'oncle (José), que conegué Miguel Hernández, Hidalgo Ignacio de Cisneros, Durruti, Francisco Galán... en sortir de Can Guixa o de Can Pelut comenten estranyats com és possible que la dictadura hagi permès obres com *Calle Mayor*, *Surcos* o *La muerte de un ciclista*. El pare i l'oncle no són uns "intel·lectuals" clàssics. Treballadors cultes, autodidactes, s'han format en les Brigades de la Cultura muntades en temps de la guerra civil. Varen veure la majoria dels millors films soviètics dels anys vint i trenta en els cines de València o Madrid. Els vaig sentir parlar del cinema d'Eisenstein (*Octubre*, *El acorazado Potemkin*, *La huelga*...). A Terol conegueren André Malraux quan filmava *L'espoir*... Record que algunes vegades, després de veure engendres del tipus *Marcelino, pan y vino* (Ladislao Vajda, 1954) o *El último cuplé* (Juan de Orduña, 1957) comentaven les pel·lícules que varen poder veure en temps de la guerra. Jo tenia dotze o tretze anys i no podia copsar gaire coses d'aquells debats fets a la vora del foc, les nits d'hivern, en la grisa postguerra poblera. Però sí que record títols, el to evocador d'un món desaparegut amb la victòria del feixisme. Es comentaven escenes de *Castilla se libera* (documental, Aznar 1937), de la pel·lícula anarquista *Aurora de esperanza* (Anto-

nio Suau, 1936), la producció també anarquista *Así venceremos* (Roldán, 1937), *Barrios bajos* (Pedro Puche, 1937) amb els actors Rosita de Cabo, José Telmo, Rafael Navarro...

Amb el temps i després de la derrota dels aliats de Franco (Hitler i Mussolini) en la Segona Guerra Mundial (milers de voluntaris caiguts prop de Leningrad en un intent desesperat per vèncer el "bolchevismo ateo") s'anaren diluint una mica els tics més evidents del feixisme. És quan s'intenta de fer un tipus de comèdia falsa, intranscendent, però que ja no comporta haver de bastir una èpica feixista cinematogràfica com pretenia el cinema del qual hem parlat una mica més amunt. Rafael Gil (*El hombre que se quiso matar*, *Viaje sin destino*, *Huella de luz*, *El fantasma de doña Juanita*...) prova de seguir la moda que arriba dels EUA (les comèdies de Capra, per exemple). Però l'experiment més reeixit és la comèdia de 1945 *La vida en un hilo* que, sota un guió d'Edgar Neville, dirigeix el mateix Neville amb fotografia d'Enrique Barreire, música de José Muñoz Molleda i muntatge de Mariano Pombo. Els historiadors la consideren una de les obres més importants del cinema d'aquella època (fins i tot l'any 1991 conegué una segona versió titulada *Una mujer bajo la lluvia* que va dirigir Gerardo Vera).

Quan s'inaugurà el "Cine Montecarlo" de sa Pobla (1957) han passat dues dècades d'ençà l'execució, en el Fortí d'Illetes, del fundador de l'Agrupació Socialista del poble

Quan s'inaugurà el "Cine Montecarlo" de sa Pobla (1957) han passat dues dècades d'ençà l'execució, en el Fortí d'Illetes, del fundador de l'Agrupació Socialista del poble. Parlam de Jaume Serra Cardell, militant obrer que, juntament amb els carrabiners que hi havia al poble i altres civils provaren de fer front, el juliol de 1936, a la sublevació feixista. Vint anys de victòria total i absoluta de la reacció. Dues dècades de festes pels vencedors, de feina i obligat silenci pel poble. Misses i processons, mes de Maria, rosaris i sermons des de la trona. Cap possibilitat de crítica oberta, d'organització popular. Malediccions permanents contra la República i la democràcia. Prohibits els sindicats i partits polítics, el caciquisme més reaccionari, el poder del clergat i de la burocràcia franquista és absolut i aclaparador. Sopars i dinars a càrrec del pressupost municipal. Visites de "personalitats" provincianes del règim. Viatges a Madrid i Lourdes dels sectors oficials, afins a la dictadura. Reialme de la Guàrdia Civil, dels falangistes, del clergat i els quatre cacics del poble. La gent surt a la dura feina camperola i torna de nit sabent el què ha passat (la repressió, la bona vida dels endollats, dels vividors del sistema). Ningú no pot dir el que sent. Silenci de tomba. Si de cas divertir-se per Sant Antoni, per les festes de Sant Jaume... I callar. Sempre callar, anar alerta amb el que surt de la boca. Cada vint de novembre hi ha en un local de sa Pobla la ritual celebració del discurs fundacional de *Falange Española y de las JONS* (l'any 1957 aquesta cerimònia oficial es va fer

en el Teatre Principal). La premsa informava així dels fastos oficials del franquisme: "El día 20 de este mes, XXI aniversario de la muerte de José Antonio, tuvo lugar en el Teatro Principal un acto conmemorativo, al cual asistieron los niños y niñas de nuestros centros docentes. Bajo la Presidencia formada por el Rvdo. don Jaime Vallés, cura económico; don Pedro Ventayol Ques, alcalde; don Antonio Perelló Miquel, juez comarcal; don Bartolome Siquier Serra, jefe local de F.E.T. y de las J.O.N.S; don Juan Antonio Sallán, comandante del puesto de la Guardia Civil y don Miguel Pomar Capó, delegado sindical local, se inició el acto dándose lectura al Testamento del Fundador. Seguidamente el Sr. Ditector del Grupo Escolar de niños, don José Mª Ferrer Serra, dirigió la palabra a los asistentes, comentando la figura de José Antonio, de cuya vida y actividades sacó provechosas consecuencias. Finalmente se proyectó la película *Cónclave secreto*, biografía de S.S. Pfo X".

Aleshores teníem onze anys i estudiàvem primer de batxillerat a l'Institut de sa Pobla (a la plaça del Mercat). En aquell temps era director Antoni Serra Caldés. Com podeu suposar els fastos dels franquistes ens deixaven completament indiferents. A les novenes i rosaris ens hi feien anar obligatòriament. Ens hi portaven, com a xotets d'un ramat, els professors. Però nosaltres vivíem unes altres històries, teníem preocupacions ben diferents. Era l'època en que es bastia el "Cine Montecarlo", un dels llocs "sagrats" de la nostra infància poblera. I tot el que es relacionava amb el cinema sí que ens interessava. I molt! En altres capítols dedicats al meu poble ja he parlat de la importància decisiva que tengueren en la meva formació (i crec que en la de tots els poblers i pobleres de la meva generació) l'existència de cines com el "Teatre Principal" (Can Guixa), el "Coliseum" (Can Pelut), el "Gardenia" en la carretera sa Pobla-Muro (era a la sortida del poble) o el "Salón Montaña", del carrer Muntanya, davant la casa del músic i compositor Gaspar Aguiló, un dels meus mestres, excel·lent compositor, folklorista, director de l'Escola Municipal de Música a mitjans dels anys cinquanta i a qui sempre estaré agraït per tot el que m'ensenyà.

Tots aquests cines quedaven petits davant l'augment demogràfic de la nostra vila. Sovint quan hi havia gran estrenes (*Lo que el viento se llevó*, *El último cuplé* o alguna pel·lícula d'Antonio Molina, Paquita Rico o Marifé de Triana) no donaven abastament a l'hora de vendre entrades. Era impossible atendre tanta demanda! Aleshores sa Pobla ja tenia deu mil habitants i el cine era el principal entreteniment dels caps de setmana. Crec que va ser en constatar aquest fet que un empresari pobler, el senyor Antoni Picó Aguiló, decidí portar endavant la tasca de construcció d'un dels cines més luxosos i importants de Mallorca dels anys cinquanta. Parl evidentment del "Cine Montecarlo", catedral magnífica del setè art, porta oberta per a copsar totes les meravelles del món. El cine! Que no seria

per aquells al·lots de fa prop de quaranta anys! Ningú que no hagi viscut la grisor cultural del franquista, la manca d'imaginació dels odiosos buròcrates que comandaven a dit, al servei sempre de la nefasta dictadura del general Franco i la burgesia espanyola no podria entendre, l'aferrissat amor al que vèiem en la pantalla, quan s'apagaven els llums i, enretirant-se els cortinatges, apareixien els nostres herois: l'inoblidable Buster Keaton de *El maquinista de la general* (1926); els germans Marx de *Una noche en la opera*... En vénen a la memòria ara mateix els rostres de Clark Gable i Ava Gardner en *Mogambo* (censurada, tallada, irreconeixible pel·lícula de Ford); d'Elizabeth Taylor i James Dean a *Gigante* (1956) i Bogart quan encara no sabíem qui era Bogart. L'oncle José López, que havia estat cap de transmissions amb la 22 Brigada, en la batalla de Terol i que escoltava ràdios estrangeres parlava (d'amagat) amb el pare tot explicant-li la feina en favor de la República que, en temps de la guerra, havia fet Humphrey Bogart i la seva companya, Lauren Bacall. Els increïbles muntatges de Fred Astaire ens feien copsar l'existència d'un altre món més enllà dels sermons dels sacerdots, dels himnes imperials i feixistes, quan formàvem, drets, gelats de fred a l'hivern, al pati de l'Escola Graduada. En la retina, quaranta anys després encara hi tenc, ben presents, les escenes de *Cantando bajo la lluvia* (amb Gene Kelly, Debbie Reynolds i Donald O'Connor); la tragedia de *Duelo al sol* amb na Jennifer Jones i Gregory Peck; el Peter Cushing de *Dracula* (1957) dirigida per Terence Fisher... El llistat d'actors, films, de directors, d'imatges, d'històries que ens colpiren per sempre més podria fer-se infinit... No bastaria un llibre, per fer-ne una petita recordança de tot el que significà l'anar al cine quan érem molt més joves, en aquella Mallorca de mitjans dels anys cinquanta.

En aquells anys -estem recordant el 1957- quan al matí sortia de casa en el carrer Muntanya per anar a l'Institut de sa Plaça del Mercat passava pel carrer Marina (on vivia un dels meus amics, en Sebastià Bennàssar de Can Pelí) i, sense mancar cap dia, ens apropàvem a veure els obres del nou cine en el carrer Capità

En aquells anys -estem recordant el 1957- quan al matí sortia de casa en el carrer Muntanya per anar a l'Institut de sa Plaça del Mercat passava pel carrer Marina (on vivia un dels meus amics, en Sebastià Bennàssar de Can Pelí) i, sense mancar cap dia, ens apropàvem a veure els obres del nou cine en el carrer Capità. L'obra era grandiosa i intuïem que el nou local contaria amb els avenços més importants quant a maquinària de projecció, il·luminació, grandària de la pantalla o qualitat del so. Malgrat érem joves, afecionats com érem -i continuàvem essent!- al cinema, ja començàvem a saber ben bé les diferències essencials que representava veure un film asseguts a una cadira de bova (en el "Gardenia") de fusta (en el "Salón Montaña") o ja les més còmodes (a Can Guixa o Can Pelut). Entre els al·lots que fèiem el batxiller a l'Institut de la plaça del Mercat (i en els bars

del poble, entre la gent d'edat) es començava a parlar d'una pantalla d'una grandària com mai no s'hauria vist a Mallorca o de desenes d'altaveus que produïrien sobtats impactes de so produint uns efectes sonors no sentits en tota la història del cine.

Durant mesos varem anar estudiant la construcció del cine. En un poble tothom es coneix. Les nostres famílies eren amigues els especialistes i treballadors que anaven bastint l'edifici. Ens deixaven veure el que volíem (sempre que, evidentment, no hi hagués perill per a nosaltres!). Aleshores, en el poble, no existia la despersonalització, la trista indiferència ciutadana que coneguèrem més endavant quan, per motius de feina del pare, venguèrem a Ciutat. Sabíem qui eren els responsables de l'instal·lació elèctrica (en Rafael Ballester); de la calefacció, de la fusteria (Julià Mir, Bartomeu Soberats, Antoni J. Rián, Antoni Ramón, Francesc Mir i Joan Company); el pintor (Francesc Fuster); el pintor decorador (Alexandre Ballester); els ebenistes (Francesc Fuster, Francesc Cantallops, Antoni d'Arriba); els tapissers (Domingo Abadia); els guixaires i estuquistes (José Mª Uribarri, Miquel Pascual i Guillem Sastre); els lampistes (Miquel Bonnín i Josep Bonnín); els ferrers (Nadal Gelabert, Maties Rebassa i Jaume Llompert); els contractistes (Sebastià Pons i Miquel Alorda Mariano)... L'arquitecte va ser el senyor Lluís Fuster Miró-Granada i l'aparelador el senyor Guillem Caldentey.

A poc a poc la ingent obra va anar finint. Es col·locaven les plaques del sòtil (cosa mai vista en aquell temps). Plaques que -ens explicaven els operaris- servirien per enriquir la qualitat del so i alhora -en ser de fibra de vidre- per aïllar tèrmicament l'edifici. Era un cine "verd". Verdes eren les còmodes butaques de platea i el primer pis; verds els cortinatges i la gran cortina que cobria la pantalla per a projectar les noves pel·lícules en "Cinemascope"... Es situaren estratègicament dotze altaveus (a més dels que es col·locaven en el mateix escenari). L'escenari tendria disset metres i la pantalla (de dotze metres de llargària) seria la més gran de les que coneixíem.

El dijous vint-i-vuit de novembre de 1957 es va inaugurar el nou "Cine Montecarlo". Però en el dia de l'estrena (s'havia de projectar *La Túnica Sagrada*) un desgraciat accident frustrà el nombrós públic que anà a l'obertura del nou local cinematogràfic. Sortosament no hi hagué ferits entre el públic assistent. Una inesperada avaria en el sistema de calefacció produí un incendi que obligà a sortir ràpidament al carrer tota la gent que havia anat a veure aquella pel·lícula. Igualment s'hagué de trucar amb urgència als bombers de la base del Port de Pollença. També es dona la desgraciada circumstància que, amb les preses per acudir a apagar aquest incendi morí el soldat d'aviació Ricardo García García. El 29 de novembre de 1957 enterraren el soldat de la base. A l'enterrament hi assistí una nombrosa representació de les autoritats de sa Pobla, sense mancar-hi el propietari del "Cine Montecarlo", el senyor Antoni Picó Aguiló.

Gent Activa Ciutat contra els atacs a la llibertat sexual

Des de Gent Activa, i amb motiu de la celebració del Dia Mundial contra l'Homofòbia i la Transfòbia, volem denunciar que les agressions contra els drets dels gais, lesbianes, transsexuals i bisexuals estan a l'ordre del dia. Unes agressions que ens mostren com el model de família ultraconservador i patriarcal no vol perdre el control que se'n ha imposat al llarg de la història i que malauradament encara perdura.

En aquest cas, els atacs venen per part de la Policia Local de Palma. Dos agents han estat jutjats aquest dilluns per una detenció que practicaren el 2004 contra un home, al qual varen insultar, vexar i torturar per la seva opció sexual a les dependències de Sant Ferran. El fet és especialment punyent i vergonyós perquè ha succeït aquí a la nostra ciutat, la qual cosa demostra que la lluita per la igualtat no està guanyada ni de bon tros.

El que no sorprèn, però, i continua essent vergonyós és l'actuació de la fiscalia. Aquesta, en un principi demanava dos anys de presó i deu d'inhabilitació a un policia per "tortura menys greu" i un any de presó i nou d'inhabilitació a l'altre per "omissió" i finalment ha rebaixat la pena a un i n'ha retirat l'acusació a l'altre, tot al·legant que la víctima dels abusos no havia reconegut en cap moment a un dels agents.

Des de Gent Activa consideram que des de les instàncies judicials s'ha tractat aquest cas gairebé com si fos un simple delictes de faltes, quan en realitat és una clara i flagrant violació dels drets del detingut i que atempta contra el principi de la no discriminació per raons de sexe o opció sexual, recollit en la Declaració Universal dels Drets Humans. Per tant, si la condemna inicial ja ens pareixia irrisòria davant la gravetat dels fets - abús d'autoritat, detenció impropcedent i tortures per part d'un cos que en teoria hauria d'estar al servei de les persones i no al invés -, la rebaixa final de la fiscalia ens sembla una autèntica presa de pèl.

Com sempre, des de l'aparell policial ja s'han encarregat de desmentir les acusacions, i el corporativisme i el silenci són les respostes amb les quals ens tenen avesats, per tant no ens hauria de sobtar la resolució final del fiscal.

En qualsevol cas, des del nostre col·lectiu donarem suport a totes aquelles persones que hagin estat víctimes de la violència policial per aquest motiu i d'altres. Així mateix, convidam a tothom a continuar en la lluita contra aquest model actual de societat patriarcal derivada d'un sistema injust i que és la causa d'aquestes actituds totalment inacceptables en un estat que es diu "democràtic i sotmès a ple dret". Exigim que des de les instàncies que pertocuin es demanin responsabilitats, així com la posada en marxa de mecanismes de control exhaustius sobre la gestió, organització i funcionament dels cossos policials i què, en cas de confirmar-se els fets imputats, una sentència condemnatòria exemplar i realment ajustada als delictes denunciats, no supeditada als interessos que hi pugui haver al darrere.

Per altra banda, reclamam a l'Ajuntament de Palma que faci realment efectiu el funcionament de la Regidoria d'Igualtat i Drets Civils, sobretot davant d'aquests tipus de casos, caigui qui caigui.

Des de Gent Activa lluitarem doncs per l'alliberament sexual i en contra de la violència i repressió policial.

GENT ACTIVA PALMA

Gràcies president Barrera!

Patriotes contra Unionistes

«Oportunitat i viabilitat de la proposta de Joan Carretero»

El president Heribert Barrera, amb aquest eloqüent títol, publica a l'edició digital del diari Avui d'avui un article on dóna suport explícit a la proposta d'en Joan Carretero de presentar «candidatures transversals que portessin al Parlament (i a les Corts) un grapat d'homes i dones compromesos a prioritzar de manera absoluta la causa de la independència; que parlessin clar, donessin la cara i denunciessin la inoperància de les negociacions i pactes amb l'adversari».

Remarco això de «l'edició digital» perquè els del diari Avui, sense previ avís a l'autor —per la qual cosa n'Heribert Barrera els demanarà explicacions i, probablement, deixi de col·laborar definitivament amb dit diari—, a l'edició en paper no publiquen l'article i n'han posat una mena de «resum» a la Secció de «Política» amb un títol propi de falsaris i aliè del tot al pensament del president: «Heribert Barrera avala el partit de Carretero»; els mateixos títol i text del comentari publicat alhora a l'edició digital.

A banda de la importància del fet d'avaluar la proposta d'en Carretero amb l'article comentat, i a banda de la vergonyant **manipulació** dels mots d'en

Barrera per part del diari, el seu article a l'edició digital de l'Avui planteja una primera qüestió — el desenllaç de la qual inclinarà als militants d'Esquerra en dubte de si signar o no pel RCat—: què farà l'executiva d'Esquerra? Iniciarà el procés d'expulsió de n'Heribert Barrera? o només el «renyan» i intentaran de menystenir el seu capteniment?

Fa anys, molts anys, que la Direcció stalinista d'Esquerra fa mans i mànigues per treure-se'l del damunt a en Barrera. Primer li privaren d'un càrrec creat expressament per a ell per Colom: el de president d'ERC, que mai abans no havia ostentat ningú perquè no existia. Així que pogué, Carod li donà el càrrec a Jordi Carbonell com a pas previ per apropiarse'l ell mateix. I després, també Carod anuncià l'inici d'un expedient d'expulsió quan n'Heribert Barrera fou agredit a la sortida de l'Ateneu Barcelonès a causa de la seua assenyada posició —com el temps s'ha encarregat de demostrar— envers els perills de la nova immigració. Ara, què faran? En Barrera els ha posat en un atzucac de difícil resolució, sigui quina sigui l'opció escollida, la Direcció d'Esquerra hi perdrà perquè el debat és obert i la pilota a la seua teulada.

Tornant a l'article en qüestió, n'Heribert Barrera és molt clar

en l'assumpte «estrella» de molts detractors d'en Carretero sobre si cal on o un nou partit. En Barrera ho respon en analitzar la possibilitat de les candidatures transversals per la Independència de Catalunya: «Sí, si es plantegen no com la candidatura d'un nou partit sinó com un aplegament solidari per fer front a una emergència nacional. Les diverses agrupacions i plataformes independentistes, que actualment treballen al marge dels partits, haurien de tenir un paper essencial en la promoció de l'aplegament. En ell ningú no hauria de renunciar a la seva ideologia, als seus orígens, o a les seves sigles». I per si no s'ha entès prou bé, afegeix tot seguit: «Caldria oblidar ressentiments i greuges, antics o recents, i aplegar sense exclusions tothom que acceptés que la independència és actualment un a priori al qual, políticament, cal subordinar-ho tot».

I mal ens pesi —i em pesi per pròpia experiència—, ens hem d'aplegar a la recomanació del president Barrera. Si volem reeixir davant de la situació d'emergència nacional, ens cal deixar a banda antics o actuals retrets i, a una, fer foc nou posant-hi tota la carn. Cap patriota no pot restar aliè a aquesta iniciativa del Reagrupament. Encara no us hi heu **associat**?

Enrric Borràs

Les caixes d'estalvis renegociaran de forma conjunta amb el Govern les condicions de finançament de les hipoteques de las families que tenguin dificultats per pagar-les

Las caixes renegociaran juntament el Govern les condicions i fórmules de finançament de les hipoteques de les families que no puguin pagar-les per travessar dificultats motivades per l'actual crisi econòmica. La consellera Santiago recalca la importància de garantir les necessitats bàsiques de la població i de que totes les entitats hagin incrementat els seus pressuposts dedicats a obra social. En aquest sentit, els representants de les caixes concretaren que enguany tenen presupostat un total de 1.637 mil-

ions d'euros per aquest tipus d'ajudes.

Finalment, Santiago senyalà que, d'aquí al proper mes de setembre -en el qual es tornaran

a reunir- cercaran més informació sobre l'actual situació, per poder fer una major planificació en 2010 si continuen els actuals indicadors de crisi.

Son Toreó

Visitar el celler de Son Toreó, a Sineu, Mallorca, és quelcom més que una cita gastronòmica: és un encontre amb el passat més remot de la "Vila la Primera" de Mallorca, que donà estatge estiuenç als reis de la nostra dissortada monarquia al Palau Reial, aviú convent de clausura de les monges Concepcionistes. La història ves-sunya reguerons ancestrals a cada racó del gran casal que el matrimoni Francisca Alomar i Pere Fuster compràren l'any 1974 per a reconvertir-lo en un temple de la cuina mallorquina genuïnament casolana.

Segons han esbrinat els estudiosos —entre ells mossèn Bartomeu Mulet, historiador de la vila de Sineu— la nissaga dels Torelló, família originària d'aquest antic casal, és tan antiga com la mateixa vila. Al'any 1242 —tan sols tretze anys després de la conquesta catalana de Mallorca— Fra Berengari Torelló era canonge regular de l'església de Sant Antoni de Mallorca. Un altre membre il·lustre de la nissaga fou Felip Torelló, que en 1390 pertanyia al "Gran i General Consell", antiga institució que redosava la sobirania illenca. Deixant de banda la tasca dels estudiosos, els que treballen entre el polsim dels papers antics, la tradició oral sinevera relata que

al celler, el lloc més antic de la casa, els reis de Mallorca hi celebraren sovint reunions amb els seus nobles i notables. Aquesta tradició s'estalona en el fet que els monarques mallorquins passaven els mesos d'estiu al seu palau de Sineu.

La tradició gastronòmica del celler de Son Toreó començà vers els anys trenta, quan el matrimoni Francisca Frau Ramis i Guillem Alomar Fornès, servien vi i qualche arengada torrada, o un bocí de xuia o botifarró i un parell d'olives als pagesos i mercaders que compareixien portant el "pa a taleca", a l'antic local, al celler situat a la part baixa del casal —allà mateix on s'assegura que el rei es trobava amb els seus nobles—

Els mercaders acudien amb la típica senalla amb tapadora, demanaven foc i vi, dues gotes d'oli, i passaven llargues estones a prop de la xemaneia, menjant i bevent, i mirant de fer qualche barri-na bona, principalment els dimecres dia de mercat, encara avui en dia és ben viva l'expressió d'anar a **fer dimecres** a Sineu.

Passà el temps i poc a poc el celler anava ampliant les seves activitats. Ja se servia el típic frit de Sineu "tallat petit", una meravella de la cuina feta amb els escassos recursos que donava la terra.

La feina i el renom del celler augmentava cada dia més, fins que arribà un moment en que els joves de la casa, —la filla Francisca i el gendre Pere Fuster—, agafaren les regnes del negoci. Ja se servien, a més del frit, pilotes i tripes "callos", la greixera d'ous, i la greixera de bacallà, sense oblidar el típic peix escabetxat, i l'arròs brut o de matances. Més endavant, ja navegant en aigües d'una certa prosperitat econòmica, se servien costelles, llom, i per la gran diada de la Fira de Maig, la incomparable por-cella rostida al forn de llenya.

Fou a l'any 1974 quan tengué lloc l'esdeveniment que marcà el futur del celler de Son Toreó i el convertí en la gran referència gastronòmica de Sineu: els estadans compraren l'històric casal a dona Carme Ferrer, darrera senyora de la nissaga. Després vengué la restauració, que convertí els senyorívols salons del palau en espaisos menjadors. I tot això es feu —cosa insòlita en aquells dies— des del major respecte a la saba antiga de la casa, que d'aquesta manera reeixí del passat esplendorós.

Entre les seves pedres ancestrals, te un relleu destacable la imponent escala, el bon gust esclata, ja sigui damunt la taula, ja sigui a l'ambient.

Arribem a l'any 1989 que és quan el negoci va passar a mans de la tercera generació, agafaren la responsabilitat els tres fills del matrimoni Fuster-Alomar, na Joana, en Toni i en Guillem, però amb el ben entès que es deixaren assessorar pels seus pares conscients que no es podia perdre de cap manera la tradició assolida, el càlid concepte humà i d'hospitalitat a través de la taula havia de continuar.

Els principals plats base, han arribat fins als nostres dies gràcies a la tradició de qualitat dels productes autòctons i l'encant del toc singular de la casa, i és per això que s'ha anat integrant a aquesta cuina, nous conceptes i d'altres elements contemporanis, conservant però la tradició, tal i com sempre s'ha fet en el decurs de la llarga història de tres generacions.

Avui, com ahir, visitar Son Toreó és tenir una plaent topada amb el passat més remot de l'Illa. No hi ha mallorquinitat més profunda i popular a la vegada, que la que sorgeix d'aquesta entesa, perquè la tradició i la qualitat, que van de mans plegades a Son Toreó, no és cosa que es pugui improvisar.

Colonialisme

El valent poble de Sant Joan planta cara al capellà fatxa foraster castrense que vol fer-se l'amo

El titular putrefacte d'**El (In)Mundo** afirma "**Guerra entre curas en un pueblo de Mallorca**". I això és fals! Rotundament fals! No estam assistint a una brega entre capellans sinó que ens trobam davant un capítol més de la

guerra entre forasters i mallorquins, entre colonitzadors i colonitzats; en definitiva, entre invasors i els seus aliats botiflers en contra dels indígenes mallorquins.

Reproduït de www.elmundo.es 18/05/2009 RELIGIÓN

Los vecinos de Sant Joan toman partido Guerra entre curas en un pueblo de Mallorca Jesús Honduvilla junto a la alcaldesa Munar ayer a la salida de misa.

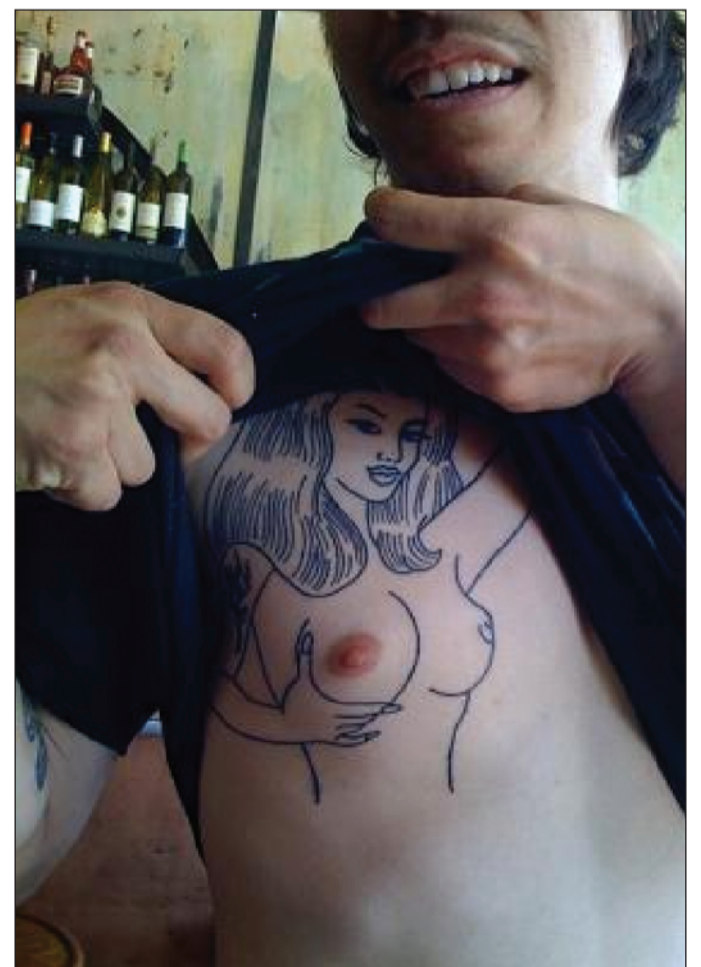
Jordi Avellà

El capellà fatxa foraster castrense de l'OPUS DEI, el coronel de l'exèrcit espanyol d'ocupació, **Jesús Honduvilla**, devora la batllessa d'UM del sector **Nadal**, la col·laboracionista, espanyolista i peperera, **M. Teresa Munar**.

imatges Franco Begbie (12/05/2009)

Tatu teta

El Crist

Jesús, el "descartat" durant dos mil anys.

Jesús ha estat l'home més singular i més fascinant i més discutit de totes les edats. No sols és el centre de la Bíblia, el llibre més venut del món, i més llegit des de fa molts segles; sinó que, sobre ell, s'han escrit més llibres i crítiques que sobre qualsevol altre home que haja mai viscut. I total, qui era Jesús?... Era un jove de poble, de Galilea, una zona muntanyosa lluny de la capital religiosa, Jerusalem, i lluny també de la capital del tirànic Imperi Romà. Qui era Jesús...? Era un fuster, fill d'un fuster i d'una dona de poble.

Un xocant terratrèmol de la Història de la Humanitat : Casual?

Allò fascinant, interessant, és que ni en aquella època ni en la present quan els de les llargues barbes del Sanedrí diuen: "Deixau-lo en pau, està tocat de l'ala..." i el van crucificar, ni ells van poder-lo deixar en pau. Sempre rere d'ell, sempre enviant genteta a mirar que feia o que deia, per fer-li la traveta, a veure si queia dins els paranys que li posaven els sabuts de la Llei Judaica... I tot això quan ja des d'un principi l'havien descartat...!

El van descartar en cada generació, com n'hi ha que el van acceptar de tot cor, en cada generació. S'han escrit llibres o rodat films sobre Jesús, de vegades per a desmitificar-lo o bé posar en entredit la bona o mala fe dels qui es diuen cristians. Perquè, als que ara es diuen cristians també la gent els exigeix, i els observa, cosa que s'entén.

Descartat mils de vegades, Jesús de Nazaret, des del principi... i només va tenir tres anys de ministeri públic, voltant viles i poblets com un predicador hippy, que dirien alguns... Era un pobre home que morí fa 2000 anys. Perquè, tanta fascinació? És interessant el saber per què.

I l'impacte, la influència d'aquest

home, ha estat major que no la de qualsevol altra persona. Un impacte innegable en la història de l'home en el Planeta Terra. I només era un pobre artesà, un proletari de poble que va sortir per les comarques veïnes a predicar, vivint sense un treball fixe, sense cobrar cap subsidi de l'INEM.

El dia d'avui els experts et dirien que és segur que Jesús va viure fa 2000 anys a Palestina, sabut per documents bíblics i històrics. Que va morir ajusticiat per la conxorxa de la jerarquia religiosa amb el Cèsar i la conveniència dels uns i dels altres.

Resurrecció?

Quan els apòstols van afirmar, van escriure i van morir assegurant que Jesucrist el natzarè va ressuscitar d'entre els morts, havien sigut enganyadors o enganyats?

Tan difícil és una cosa com l'altra. És impossible prendre per ressuscitat un home, tal com ho expliquen els evangelis... Per l'altre costat, la hipòtesi d'uns apòstols farsants és ben absurda. Resseguim-la, però, com en una novel·la policíaca. Imaginem els apòstols reunits després de la mort de Jesús i fent un complot per a dir que ha ressuscitat. Ataquen d'esta manera totes els potències polítiques i religioses i la creença comú dels hòmens. El cor dels hòmens és singularment inclinat a la lleugeresa, al canvi, a les promeses, als bens. Per poc que un d'ells se n'hagués desmentit per qualsevol d'aquests atractius del món, o bé per la presó, la tortura i la mort, estaven perduts. Molt clar ho devien tenir quan van resistir tots fent pinya, i sense caure en provocacions ni violències.

El cor nou

Jesús era molt pacient amb els simples i els ignorants; era com l'hivern que espera la primavera. Només no va tenir paciència amb els qui es van negar a la llum per viure dins La foscor; ni amb

els que demanaven senyals del Cel, en comptes de sol·licitar-les, amb respecte, als seus propis cors.

Jesús va ser un caminant que va tornar en or pur el rovell que hi havia en multitud de cors, i que va ensenyar a estimar els qui odien.

Amb això va dur consol i descansos tranquils. Abans de conèixer Jesús viudins el cor, som gent cega, plens d'esperits de deficiència. Erem morts. Però, ací teniu el miracle. Ell ens ha donat nova vida.

Filosofia front a la salvació

Jesús va morir per ensenyar-nos a estimar.

Déu va permetre que l'enveja dels sacerdots hebreus i el joc oportunista de les conveniències de Pilat duguessin el seu fill a la mort injusta.

El cristianisme no és cap ètica ni cap filosofia. El cristianisme no pot ser cap ètica ni cap etiqueta, perquè si ho fos, resultaria una corfa buida i sense vida. El cristianisme sols té sentit quan és una bona notícia: "Crist va venir al món per salvar els pecadors". Però no tots els pecadors se salvaran. Els únics pecadors que són salvats per la mort de Jesús són els que es reconeixen pecadors i acudixen, en la llum de la fe al cor, a Jesús.

Déu visita Mallorca i tots els Països Catalans per mitjà de l'Esperit Sant. Ara és el moment oportú de salvació. Jesús toca la porta del teu pit, per entrar i transformar-te en vida. És un Déu de Vida, per a viure cada diada.

El temps fuig.

El meu nom és TEMPS. No he existit sempre, ni tampoc no existiré per sempre més. Però ara estic ací, i tota la vida moderna viu als meus peus. La gent m'espera, me temen. Però ningú no pot aturar-me. Excepte Déu. Ell em té de la seva mà, sota control i Ell em diu que el meu acabament s'atansa.

Quan arribarà la meva desaparició, aleshores serà massa tard. Massa tard per a quina cosa?. Massa tard per a convertir-se, per a obtenir el perdó de Déu per Jesucrist, massa tard per a creure. L'eternitat, un temps ja deturat, serà plena de remordiments i buida d'amor i esperances.

El meu nom és TEMPS, tinc pressa i sempre vaig avant, cap a la fi i duc amb mi l'eternitat. On la passaràs tu? **W.**

Ajuda Evangèlica dels Països Catalans

<http://wave.prohosting.com/Fortesa/>

"Qualsevol nació que vulgui assegurar la seva durada i demostrar el seu dret a l'existència ha de descansar damunt una base religiosa" (Otto von Bismarck-Schönhausen, 1815-1898, el Canceller de Ferro, artífex de la unitat i independència de la nació alemanya).

<http://www.cataloniaacord.org/cds.html>

<http://promocat.cecili.cat/>

Catalans amb criteri, autocentrats, contra la colonització mental:

<http://www.e-criteri.cat/>

D'on prové el dret d'Espanya per governar Catalunya? En què es basa? No pas en el desig del poble. Es tracta d'una vella conquesta, usurpació. Generalment no és pas acceptat que cap saltaparets que hagi furtat una propietat durant llarg temps sia el més indicat per continuar posseint-la. Segons la Convenció de Ginebra, el primer deure d'un presoner de guerra és fugir cap a la llibertat. I exactament això volem els catalanoparlants: complir amb la Convenció internacional de Ginebra.

Un violador no té dret a retenir la dona que ha segrestat ni a negociar un Estatut de mitges tintes.

Catalanofòbia en castellà: blocs.mesvilaweb.cat/node/view/id/74062

Consell de Govern La Conselleria d'Educació i Cultura incrementa en 1,5 milions d'euros el pressupost que destina a la construcció de l'IES Alcúdia

El projecte que està en fase d'execució suposarà una inversió total de 5.579.998 euros

El Consell de Govern ha concedit l'autorització prèvia a la consellera d'Educació i Cultura, Bàrbara Galmés, per exercir les competències en matèria d'autorització i disposició d'una partida d'1.560.260 euros per finançar la

modificació del projecte d'obres de construcció del nou Institut d'Alcúdia.

D'aquesta manera, la despesa total de les obres de la nova infraestructura educativa, que estan en marxa, suposaran una inversió de 5.579.998 euros.

S'ha de recordar que les obres del

nou IES d'Alcúdia es varen reprendre a principis d'abril, després d'haver estat corregides les nombroses deficiències detectades en el projecte, que va ser redactat durant la passada legislatura.

De fet, aquesta és la segona vegada que s'ha hagut d'incrementar el pressupost. La Conselleria va haver d'aug-

mentar l'import d'adjudicació de l'obra en més d'un milió d'euros, passant de 3.314.160 euros a 4.556.000 euros, després que el concurs per dur-la a terme fou declarat desert per manca d'empreses interessades, degut a la previsió pressupostària deficient amb la qual havia estat convocat.

Pere Felip, Josep A. Garcia i Antoni Joan en la candidatura del POSI

Tots tres destacats activistes del Moviment Ciutadà mallorquí (i dirigents de la Coalició Treballadors per la Democràcia a Balears) Pere Felip i Buades, Josep Antoni Garcia Vázquez i Antoni Joan Julve són candidats a les eleccions al Parlament Europeu, del 7-J pel Partit Obrer Socialista Internacionalista (POSI).

Pere Felip Buades (N. 7 de la candidatura)

Josep Antoni Garcia Vázquez (n. 36 de la candidatura)

Antoni Joan Julve (n. 47 de la candidatura)

Actualment ocupen els càrrecs, (de forma ultra-ista tots ells:)

Pere Felip i Buades: Secretari general de la Coalició Treballadors per la Democràcia. Portaveu de l'Associació de la Tercera Edat Bona Gent. Portaveu de la associació de Veïns de Santa Catalina. Portaveu de la Unió d'Associacions de Mallorca. Portaveu del Consell del Centre Cultural de Santa Catalina.

Josep Antoni Garcia Vázquez: Secretari de Coordinació de la Coalició Treballadors per la Democràcia. Secretari de la Associació de Veïns de Santa Catalina. Vocal de la Unió d'Associacions de Mallorca.

Antoni Joan Julve: President de la Unió d'Associacions de Mallorca. Secretari de Relacions institucionals de la Coalició.

Eleccions Europees. POSI. Toni Joan, Pere Felip i J. Antoni Garcia

Treballadors per la Democràcia

Pere Felip i Buades: “Com a candidat (n. 7) del POSI, diré que aquestes eleccions i aquest “Parlament” no són cap punt de recolzament per a la causa dels treballadors, sinó obstacles. No li donen cap sortida. Per això, utilitzarem la campanya per agrupar als treballadors i joves a fi que en Zapatero prohibesqui els acomiadaments, contra la Unió Europea, que és un “escolanet” un “canet faldiller”, una “tereseta” al servei del capitalisme”.

“De totes les institucions de la Unió Europea, el Parlament és la única que és elegida per tots els ciutadans. Totes les altres són nomenades pels governs i cap d'elles respon ni davant els electors ni davant els propis governs que les nomenen. L'existència de l'europarlament és necessària per donar una aparença democràtica a l'entramat institucional de la Unió Europea : però és una mera aparença: aquest “parlament” no te ni els poders ni les atribucions d'un veritable parlament.

“Si estam en contra de la Unió Europea, aleshores, perquè ens presentam? Ho diré, per un partit com el

POSI, de tradició bolxevic, la decisió de presentar-se o no a unes eleccions és sempre una mera qüestió de tàctica. Els propis bolxevics russos se presentaren a les eleccions a la Duma zarista (seudoparlament) en condicions d'absoluta manca de democràcia.”

“Per altra banda, diré que la prohibició dels acomiadaments és aquí i ara la clau de la defensa de totes les conquestes i drets dels treballadors, de la llibertat sindical i totes les llibertats. I cada pas en el trencament amb la Unió Europea. Per això la nostra campanya vol ajudar a que les organitzacions dels treballadors trenquin la subordinació als tractats i institucions europees, recuperin la seva independència.. Per la seva pròpia naturalesa d'instrument del capital i les multinacionals, la Unió Europea no és reformable ni permet una política “més d'esquerres”. La nostra exigència és el trencament amb la UE, la derogació dels tractats de la Unió a fi que pugui fer-se una política a favor dels treballadors.

Candidatura al Parlament Europeu presentada pel

Partit Obrer Socialista Internacionalista

Secció a Espanya de la IV Internacional

L'EMANCIPACIÓ DELS TREBALLADORS SERÀ OBRA D'ELLS MATEIXOS

www.posicuarta.org - Correu electrònic: inforposi@gmail.com - Desengaño, 12, 1º 3A. 28004 Madrid

Llegeix i subscriu-te a

L'ESTEL

la revista dels empresaris

Tel. 971 85 85 80

Fem que la nostra oració sigui eficaç (I)

Una oració ocasional sobre un assumpte potser no rebí una resposta. És probable que haguem de demostrar la nostra sinceritat i el nostre fervor per mitjà d'un esforç autèntic en l'oració.

Per exemple. Elies pregà perquè acabés una greu sequera que havia durat tres anys i mig. El profeta envià a l'acte el seu servent formant núvols a l'horitzó. "I pujà, i mirà i digué: Ni hi ha res" (1er. Reis 18:43).

Elies podia haver dit: "Bé, ja he pregat sobre això: Ara només haig d'esperar que plougui" Si Elies hagués fet això, hauria caigut la pluja? Elies pregà Déu set vegades perquè fes ploure i set vegades pujà el seu servent a mirar. Llavors vingué la resposta. Aparegué un petit núvol que va créixer ràpidament fins que el cel s'enfosquí amb núvols i vent, hi hagué una gran pluja" (vers. 45). Creiem que aquesta mena d'oració era només pels temps d'Elies?

L'apòstol Jaume es refereix específicament sobre aquest episodi i ens el presenta com un exemple de la manera en què devem pregar uns pels altres, com també per les nostres pròpies necessitats (Jaume 5: 16-18). Jaume assenyala el fet que el Profeta no era un ser sobrehumà. "Elies era un home subjecte a passions semblants a les nostres" però que quan pregà, pregà ferventment (vers. 17).

Les oracions d'Elies produïren resultat. Les nostres poden fer el mateix efecte si són fervents "l'oració eficaç del just pot molt" (vers. 16) Clayton Steep

5 Si a algun de vosaltres li manca saviesa, que la demani a Déu, que a tots en dóna generosament sense fer-ne retret, i li serà donada. Epístola de l'apòstol Jaume 1:5

OREM CADA DIA DEL MES PER LA NOSTRA NACIÓ I PEL MÓN.

Així havia parlat Javhè: Aposteu-vos al cap dels camins i pregunteu per les seves sendes antigues!

Vegeu quin camí és bo, i seguïu-lo, i trobareu el repòs de la vostra ànima. Però ells digueren: No el seguirem! (Jeremies 6:19).

Respondrem nosaltres igual? Pel bé del nostre poble, responguem: "Seguim el bon camí! Penedim-nos en oració i dejú".

Dia 1: BARCELONA I BARCELONÉS. Barcelona, cap i casal de Catalunya, no ha pas exercit del tot, com a tal. La nostra nació està esmicolada en sentiments provincians, gent valenciana illenca i del Principat es parlen en castellà entre ells i quasi es consideren de vegades com a estrangers.

Evangelitzen sovint amb material editat a Madrid i en castellà. Això s'ha d'acabar i els barcelonins sobretot s'han de plantejar no pas ser la 2ª capital d'Espanya, sinó la 1^a de la seva pròpia nació, els països de llengua i llinatge catalans, que és la seva responsabilitat espiritual més directa. Barcelona ha d'esdevenir una autèntica màquina espiritual de tota la nació: el motor, i de les comarques que vingui el carburant. I això en un treball d'ajut fraternal, coordinació i evangelisme. Que, per damunt d'interessos corporatius, els dirigents cristians dels Països Catalans tinguin cada cop una visió més esforçada i valenta -com Josué- i sacrificada, a favor de la justícia amb els marginats i desfavorits i amb els germans més necessitats, de les comarques més abandonades i deprimides. Que el Senyor doni visió a les esglésies i dirigents de Barcelona. ...*Hi ha d'haver igualtat... que allò que us sobre proveeixi la indigència d'ells, a fi que allò que ells tenen de més proveeixi també la vostra indigència, tal com està escrit: Al qui havia aplegat molt, no li'n sobrava, i al qui n'havia aplegat poc, no li'n faltava* (2ª Corintis 8:13-15).

Dia 2: VALLÉS I BAIX LLOBREGAT. Comarques industrials per excel·lència. Que la població immigrada allí i a tot Catalunya, sigui ben acollida i integrada dins les comunitats cristianes i el país. Que formin part d'un continuat renovellament espiritual, en un esforç comú amb la població autòctona. *Perquè... era foraster, i m'acolïreu...* (Mateu 25:35)

Dia 3: GARRAF, PENEDÈS, ANOIA, BAGES I MARESME. Que l'Evangeli hi sigui plenament inculturat, com deia Pau, hi que hi hagi una fecundació entre els catòlics, de la Paraula de Déu, així com de la resta de grups cristians. Que hi siguem fidels i realment obedients, a més de creatius en aplicar-la als problemes concrets. *L'espasa de l'Esperit, que és la Paraula de Déu* (Efesis 6:7; Hebreus 4:12).

Dia 4: BERGUEDÀ, OSONA, EMPORDÀ, GARROTXA I RIPOLLÈS. Que la Catalunya profunda sigui conscient de la responsabilitat de predicar l'Evangeli, per a justícia i misericòrdia, i no quedar-nos aturats. *A totes les nacions... tots els dies, fins a la fi del món... arreu del món... a tota criatura... fins a l'última contrada de la Terra* (Mateu 28:19-20, Marc 16:14-20, Lluc 24:47, Fets 1:6-8).

Dia 5: ROSSELLÓ, VALLESPÍ, CAPCIR, CERDANYA I CONFLENT. L'empobrida i despersonalitzada Catalunya Nord, buidada dels seus joves i omplida de pensionistes, *pièd-noirs*, gitanos i magrebins. Que la seva catalanitat tingui plena llibertat per a mostrar-se i reviscolar arreu en la llibertat

de Crist, que tornin els joves, que la població immigrada s'hi integri amb més benignitat i sense racismes. Que el Senyor aixequi creients disposats a usar el català per evangelitzar- hi, que trenqui els prejudicis xovinistes i la barrera d'incredulitat entre la gent jove i fidel al país. *El Senyor segueix fent justícia i justes sentències a favor de tots els oprimits* (Psalm 103: 6-7).

Dia 6: FENOLLEDA (Comarca catalano-occitana dels Pirineus Orientals), LA VALL D'ARAN (ERA VAL D'ARAN, comarca occitana de toponímia bascona dintre el Principat). Que el Senyor toqui els seus pocs milers d'habitants i els enforteixi perquè puguin ajudar llurs germans del Nord. **OCCITÀNIA.** Orem per aquesta vella nació submergida des de la repressió inquisitorial del s. XIII, que ha viscut diverses revifalles evangèliques (albigengs, hugonots, ..) ben inculturades, però que el ferri centralisme francès ha aixafat. Tot i això encara hi ha un parell de milions d'occitans que saben parlar llur llengua originària, sobre una població d'uns onze o dotze milions. Que Déu li doni forces per reviscolar des de la Gacunya fins a la Provença italiana, des del Llenguadoc a l'Alvernia i el Jura. *Tenim per benaurats els qui pateixen...* (Jaume 5:11).

Dia 7: ANDORRA. Estat català independent. Que el Senyor la deslliuri de ser un santuari de corrupció amb diners negres i grups mafiosos, i d'adorar les riqueses i que, en canvi, sigui un model de justícia i llibertat. **PALLARS I URGELLS.** Les comarques veïnes a Andorra, deprimides i despoblades: els és menester molt de renovellament. *L'engany de les riqueses ofeguen la Paraula...* (Mateu 13:22, Marc 4:19)

Dia 8: RIBAGORÇA, LLITERA, BAIX CINCA I MATARRANYA. Les comarques catalanes de l'Aragó, amb escassa consciència ni possibilitats, sobretot les del sud. Que Déu les protegessi de la intolerància.

ARAGÓ. Orem per aquest entranyable poble germà, tants segles compartint història comuna amb nosaltres, que el Senyor el guardi en els seus bons costums i fabla aragonesa (que es troba pròxima a l'extinció i sense quasi cap recolzament de cap mena), enfront de marginacions, supersticions i idolatria, i el deslliuri de prejudicis anticatalans. *Déu és Esperit; i els qui L'adoren, en esperit i en veritat cal que adoren* (Joan 4:24).

Dia 9: EUSKALHERRIA. Un poble també pròxim per tantes coses, que Déu hi escampi de la seva saviesa i sensibilitat tendra, especialment als dirigents cristians, per crear grups i esglésies arrelats, euskalduns, que exerceixin una influència benèfica enfront del fenomen

violent. Que les solucions no hi siguin sols policials, sinó també de llibertat nacional real. *Deslliura'm de la sang que he vessat, i aclamaré el vostre perdó* (Psalm 51:16).

BRETANYA, CORNUALLA, GAL·LES, ESCÒCIA, MANN I IRLANDA. Les nacions de la Lliga Cèltica, la cultura de les quals ha estat tan negada pels centralismes francès i anglès, que quasi han perdut llurs llengües nacionals de vella arrel celta. Que el Senyor les ajudi a reviscolar en justícia i harmonia, i les posi en contacte amb les altres nacions sense Estat i cristians sense Església nacional pròpia, en el naixent àmbit europeu. *Deixeu-me sentir els crits de festa. Quin goig aquests ossos que havíeu fet pols!* (Psalm 51:10).

Dia 10: SOLSONÈS, NOGUERA, SEGARRA, GARRIGUES I SEGRITÀ. Les comarques de Ponent, que es renovellin i hi floreixi poderosa la Paraula de Déu a fi de recordar-se també de la necessitada Catalunya aragonesa. *I no us acomodeu al model d'aquest món, sinó transformeu-vos per un renovellament de l'esperit a fi de discernir quina és la voluntat de Déu, allò que és bo, que li és agradable, perfecte.* (Romans 12:2).

Dia 11: ALTIBAIX CAMP, CONCA DE BARBERÀ, TARRAGONÈS I PRIORAT. Comarques amb una gran contaminació i perills, a causa de la gran concentració d'indústries brutes, petroquímica i nuclears. Que el Senyor les preservi per a la seva obra arreu del món. *Sabem, en efecte, que tota la Creació gemega i pateix dolors de part fins ara* (Romans 8:22).

Dia 12: RIBERA D'EBRE, BAIX EBRE, MONTSIÀ, BAIX MAESTRAT. La cruïlla que fou forta quan els Països Catalans foren forts, tot ensems s'han anat afeblint. Després de Barcelona i València, Tortosa era la tercera capital catalana. Quan Barcelona ha anat centralitzant el Principat i València el Sud, Tortosa ha quedat molt endarrerida. Que el Senyor enforteixi i uneixi estretament els costats del Sènia i que llurs capitals creixin (Tortosa, Amposta, Vinaròs, Móra d'Ebre) i siguin un nexu actiu de col·laboració entre creients i gents de la Catalunya central i el País Valencià. ... *una nació santa, un poble escollit per anunciar les meravelles d'aquell qui us ha cridat de les tenebres a la seva llum admirable; vosaltres; vosaltres, que en altres temps no éreu poble, i ara sou poble de Déu; vosaltres que no havíeu assolit misericòrdia, i ara heu assolit misericòrdia* (1ª Pere 2:9-10).

Dia 13: TERRA ALTA, PORTS DE MORELLA, ALT MAESTRAT, L'ALCALATÉN. Comarques de l'interior, de transició entre el tortosí i el valencià, molt afectades pel despoblament. Que

el Senyor les deslliuri i renovi. ... és la mentida i no la veritat, que preval al país, ja que passen contínuament d'una malifeta a l'altra... (Jeremies 9:2).

Dia 14: PLANA ALTA I BAIXA, CAMPS DE MORVEDRE I TÚRIA. Comarques actives i prou riques, amb molta taronja però també indústria. Que el Senyor faci florir i fructificar l'abundosa literatura en la nostra llengua que s'hi ha repartit, que la nostra llengua sigui respectada per les esglésies. ... *meravellats, deien:* "¿no són galileus, tots els qui parlen? I com és que cadascun de nosaltres els sentim en la nostra pròpia llengua materna?" (Fets 2:7-8).

Dia 15: VALÈNCIA I L'HORTA. Enverinades per la discòrdia civil, València i les seues capes dirigents (aristocràcia, clergat, burgesia) desertaren fa molt del propi poble i de ser-ne cap i casal per girar-se devers Madrid. Que el Senyor estronqui d'arrel el perjudici i l'odi anticatalà d'una minoritària, però sorollosa, part de la població, el qual naix en el clergat de moltes parròquies, és aliat per interessos polítics de la dreta i per diaris com Las Provincias, i és alimentat de la falta de misericòrdia de gent que podria defensar la veritat en comptes de deixar créixer el jull de la malícia. Que València complisca com a cap renacionalitzador de l'Antic Regne, i no pas com a ou de la serp o niu de fòbies sense trellat. Que hi hagi conversions entre la gent fidel al país. Que l'odi anticatalà en les esglésies sigui dut a juí del Senyor. *Hi ha sis coses que odia Jahvè, i set que abomina amb tota l'ànima: ulls altius, llengua mentidera... un cor que rumia designis malèfics... un fals testimoni que declara mentides, i el que suscita litigis entre germans* (Proverbis 6:16-19).

Dia 16: RIBERA ALTA I BAIXA, SAFOR, LA COSTERA. Pròsperes agrícolament, amb Gandia com a gran centre cultural en la nostra Edat d'Or, que el Senyor les usi de motor espiritual per al País Valencià agrícola, i que miren també cap al Sud per ajudar-lo. Fillets, no estimeu només de paraula o amb la llengua, sinó amb obres i de veritat (1ª Joan 3:18).

(Continuarà)

Els animals de companyia font de benestar i de salut

Quan vull preparar el meu escrit, he de fer una ullada cap enrere, en el temps i veig que segons compta la història les relacions entre els homes i els cans ja es van iniciar al període paleolític.

Les relacions de l'home amb el moix es donaren durant l'Antic Egipte, fa 4500 anys. Pareix que els moixos s'acostaren als humans cercant rates que és trobaven als graners. De llavors ençà aquestes dues espècies ens han acompanyat i ajudat de moltes i diverses maneres.

Si continuem en la història veiem que als anys 1792 s'aproparen animals com a complement terapèutic en una institució, a un asil de la ciutat de YORK, Anglaterra. Aquest centre incloïa animals formant part de l'entorn i com estímuls dels

pacients

Uns anys més tard, els inclou una altre institució, Berthel, fundada en 1867, que tractava a pacients epilèptics. Ja a partir d'aquí els animals de companyia són utilitzats com ajuda terapèutica en els Estats Units

Després d'aquestes investigacions ja es pot afirmar que els animals de companyia són una font de calor, de seguretat i d'amor incondicional, ens proporcionen el do de sentir-nos necessaris i ens donen un sentiment de família, de seguretat, amplien la nostra sensibilitat i ens animen a fer exercici, sortir a passejar amb ells estimula la activitat física

Mitiguen la sensació de soledat i ens proporcionen companyia i afecte. Milloren la nostra autoestima. Propicien el contacte social, i disminueix la depressió i l'ansietat.

Els malalts que tenen animals de companyia tenen una menor taxa de canvi negatiu dintre de la malaltia. Dins les fases de més agressivitat la presència de l'animal redueix l'agitació i l'agressió

La interrelació produeix, també, un augment de la concentració d'endorfines, d'ocitocines, de prolactina, dopamina, (i la disminució de la concentració plasmàtica de cortisol) substàncies que actuen positivament amb l'estat d'ànim i de la conducta.

La tinència d'un animal permet que es doni una millora de les emocions, els sentiments es desbloquegen amb les paraules amables i el contacte físic.

Dintre de la relació d'un malalt i un animal de companyia es fa un efecte catalitzador social ajudant-li a sortir de la

seua introversió i incomunicació.

També s'ha demostrat que les persones que tenen animals experimenten més felicitat i menys soledat que els que no en tenen. Així veiem que els animals de companyia són una molt bona teràpia i una forma de millorar la nostra qualitat de vida.

"Acariciar a un animal puede reducir o incluso sustituir la ingestión de medicinas: reduce el estrés y la tensión. Es el mejor relajante tanto para el perro y el gato como para su propietario." Ange Condoret, 1947

Caterina Jaume, treballadora social.

Eva Galmes psicòloga
Despatx a Manacor i Palma
hores concertades
Tel: 689 689 886

Antes laica que rota

Patxi López, elegit lehendakari amb els vots del PP, ha pres possessió del seu càrrec "davall l'arbre de Gernika", amb alguns canvis simbòlicament molt significatius respecte a la fórmula tradicional, pronunciada per primera vegada el 1936 per José Antonio de Aguirre. Ni jurament, ni Bíblia, ni crucifix, ni la cèlebre frase inicial "Ante Dios humillado", i canviant la paraula "poble" per "ciudadanía vasca".

Es pot defensar que algunes d'estes modificacions concorden millor amb les conviccions personals de López, i també amb l'actual estatus aconfessional (de l'Estat). Però, ¿vos

imagineu que aquests canvis s'hagueren esdevingut en qualsevol altre territori? ¿Què hagués dit la dreta catòlica espanyola? ¿Com haurien reaccionat els "nostres" cardenals i la major part de la jerarquia eclesiàstica? Perquè en el paquet del "canvi de règim" que tan tenaçment han propiciat per a la Comunitat Autònoma Basca hi entra, pel que sembla, un percentatge innegociable de laïcisme, el reivindicat per ateu tan destacats com Fernando Savater o Rosa Díez i ara beneït pels creients de la mateixa obediència estatal.

"España, antes laica que rota". Heus ací la versió actualitzada de la frase prebèlica de Calvo Sotelo, en la qual es

resumeix, no hi ha dubte, una profunda *estatolatria*, condemnada una vegada i altra pel magisteri papal des de Pius IX. Mirat des de la senzillesa de l'Evangeli hem de concloure que, efectivament, els cristians som capaços de supeditar Déu al Cèsar...

Ara que estem en un temps de recuperació —i de purificació, Déu ho vullga— de la memòria històrica, hauríem de recordar a la comunitat catòlica espanyola i al seus bisbes que a l'Euskadi de la II República no va haver-hi mai persecució religiosa, i que la dura i sanguinària repressió del general Franco, "caudillo de España por la gracia de Dios", va incloure l'afusellament de

catorze preveres bascos, pel mer delictes de sentir Euskal Herria com la seua pàtria.

D'altra banda, ¿no resulta hipòcrita satanitzar expressions com "poble basc" —o "País Valencià"—, presumptament derivades d'una mentalitat tribal, quan l'Estat empra sense cap mala consciència paraules com ara "pueblo español", "indisoluble unidad de la Nación española", "Audiència Nacional"?...

És clar que desitgem el final del terrorisme i de la violència. Sense detriment, però, dels drets humans individuals i col·lectius.

August Monzon i Arazo (València)

Leo Messi i la llengua catalana.

El mercenari que fa gols !

Si això que he llegit és cert, només tinc una paraula: DESAGRAÏT. Però no és l'únic.

Molts dels qui tant es queixen de totes les coses catalanes, no recorden quan i com van baixar del "Sevillano" i com estan ara de bé, malgrat els

"molestos catalanes".

Pertant, els gols i les Lligues del Barça m'importen un (...) mentre siguin producte de mercenaris desagraïts!

Leo Messi, de 21 años, llegó a Barcelona hace 9 con un problema —una enfermedad hormonal ...

(...)

"Cuando mi hermanita María Sol iba a la escuela, le hablaban en catalán, lloraba y no le gustaba..."

TEXT COMPLET (*):

<http://www.lavozlibre.com/noticias/ampliar/2951>

(* Aquests mitjans TERRORISTES de comunicació digitals arriben un gran segment de públic... És la "gota malaia" que no para de caure... i que fa forat!

Ramon Tubau Riba
www.tubau.cat

“Es defendut parlar patoès”

“Contra la paret de la classe i a una imatge d'aucel una carta de geografia e un papel estamat. Es defendut parlar patoès... Aquela mirondeja lussih coma los solelh de la vergonha davant la cara nindia. Es defendut parlar patoès... La lengua nòstra sonada patoès coma un riu que non pòt riulejar gaudre fèr dins l'arma vièlha ància de la libertat. Es defendut parlar patòles... E lo mot desbrumbat mèstre de la vida rebombish enmascat com dins lo gorg un cascalh. Se cal parlar occitan Nos cal parlar occitan.”

Lletra: Cristian Rapin Musica i veu: Josiana Disc: Edigsa. Dip. Leg: B-22877-1878. EDX-73309. El cant dels pobles. Arregaments de Mauricio Vilavecchia i Santi Arisa, Santi Burgos, Josiana e Marti Soler. Endrechiera musical: Salvador Pueyo. Presa de son: Albert Moraleda (Studio Moraleda. Barcelona) Foto: Colita. Maqueta: Carlos Pazos.

“Lo puple fidèl a sa mair, serà gascon, tojorn! e francimand, jamai!”

“N'es pal atal, Monsur, d'aquela ensorciara, d'aquela lenga musicaira, nòstra segonda mair. De sabents francimands la condemnan a mòrt desempuèi tres cents ans; tanplan viu ça que la, tanplan sos mòts bronzinan; chès ela, las sasons passan, sònan, tindinan; e cent-mila milèrs enquèra i passaràn, sonaràn e tindinaràn!”

(L'original en occitan es de Jasmin,

pseudonime de Jacme Boé, nat a Agen 1789).

“[...] dialects (which, as everyone knows, are just languages without an army and police force)”. Eric Hobsbawm, *The Age of Empire. 1875–1914*. Vintage. New York: Vintage Books, Random House, 1989

El català, la següent llengua oficial a la UE

Publicat a Tribuna catalana dimarts 28 d'abril del 2009

http://www.tribuna.cat/index.php?option=com_content&task=view&id=88929&Itemid=66

Que la nostra llengua sigui oficial a Europa és un dels objectius que el nostre país està intentant assolir. És evident que s'han fet avenços, però encara no hem assolit l'objectiu: que la llengua catalana sigui reconeguda a Europa i pugui esdevenir oficial, de la mateixa manera que ho són, entre d'altres, el danès, el francès, l'italià, l'alemany o el suec.

L'oficialitat del català no té problemes tècnics ni econòmics. La problemàtica, les dificultats, les barreres són polítiques. Aquestes, a més a més, es troben a Madrid i no a Brussel·les, com alguns intenten i pretenen fer creure. La manca de voluntat política, per part de l'executiu espanyol de Rodríguez Zapatero, és el que impossibilita que una llengua com el català, parlada per més de vuit milions de persones en una comunitat nacional que supera els onze milions, no sigui, hores d'ara, una de les llengües oficials a la Unió Europea.

Amb la finalitat de l'oficialitat de la nostra llengua, la societat civil del nostre país ha liderat diferents accions i iniciatives per tal de pressionar el govern

espanyol i aconseguir el propòsit de fer oficial el català a les institucions europees. El darrer projecte, sota el nom de “El català, la següent llengua oficial a la UE”, té com a protagonista el jove enginyer informàtic de La Granja d'Escarp, Miquel Català i Coit.. De la mateixa manera que, ara fa aproximadament un any, va traduir el portal oficial del Parlament Europeu al català (www.europarl.cat) per donar visibilitat i reivindicar l'oficialitat a les institucions europees de la llengua de Ramon Llull, ara impulsa aquesta nova iniciativa consistent en un nou portal (www.oficialitat.cat) que pretén recollir el màxim nombre d'adhesions pel català a Europa. Amb originalitat, enginy, talent i emprant la potencialitat de les noves tecnologies, Català té la intenció de lliurar les adhesions recollides, a través d'aquest web, al president espanyol, el primer semestre de 2010, quan l'Estat espanyol ocupi la presidència de la UE i, així, pressionar-lo per tal que tiri endavant l'oficialitat de la llengua catalana a nivell europeu..

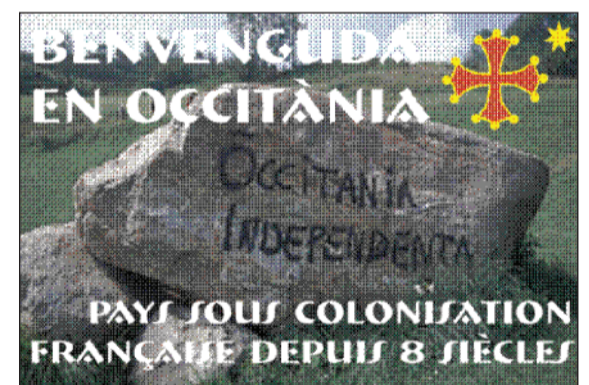
En Miquel, novament, ha vist en la xarxa d'Internet una eina potent i sòlida per intentar assolir el seu propòsit, el

propòsit de tot un poble que malda per aconseguir que la seva llengua esdevingui oficial a la UE. Les noves tecnologies permeten, possibiliten, com és aquest cas, aglutinar el recolzament i el suport de tots aquells que estem per l'oficialitat de la nostra llengua, que en som molts, amb una campanya virtual d'aquest tipus. Una potencialitat que no es pot trobar en cap altre element o mitjà i que pot portar-nos a l'oficialitat. Endavant, Miquel. La teva causa, és la meua causa i la causa de tot el nostre poble. Felicitats! Per la llengua, pel país i gràcies a la tecnologia.

Carles Toronjo i Manyé

<http://www.cronica.cat/home.php>

<http://www.congrescatalanista.cat/.cat/mrocar/>

Una Oficina Antifrau al País Valencià?

Dimecres, 13 de maig

Cimera **Montilla-Camps** coincidint amb la final de Copa a Mestalla. Camps és aquell president sota sospita, esquitxat per una trama de corrupció vinculada al PP. Camps és aquell president que vesteix bé, però que aquests dies pateix molt quan llegeix els diaris. En canvi, Montilla arriba a València havent modificat la llei de l'Oficina Antifrau per evitar que l'oposició mantingués bloquejada l'elecció del

fiscal anticorrupció **David Martínez Madero** com a director d'aquest nou organisme. El PSC ha hagut de cedir davant la insistència d'ERC, soci de govern i principal impulsor de l'Oficina Antifrau, un ens de nova creació contra la corrupció a l'administració del país, a tota. Els menys entusiastes de l'invent eren els partits tradi-

cionalment amb més poder a les institucions catalanes, que dominaven amb enorme comoditat des del restabliment democràtic. Uns els ajuntaments, els altres la Generalitat. Era un equilibri de poders i contrapoders sociovergens que va quedar trastocat fa uns anys amb l'ascens de l'independentisme parlamentari. El mateix inde-

pendentisme (i perdonin els lectors més excitats per voler-ho jo recordar) que ha aconseguit que el Govern i el Parlament de Catalunya hagin dotat el país d'una mà de ferro contra la corrupció a l'administració pública. Ho haurien fet els socialistes i els nacionalistes si d'ells només depengués? Francisco Camps, company de partit de l'acusat **Carlos Fabra**, segur que no ho ha fet al País Valencià. Ni a mida. **Saül Gordillo** (web) és periodista

Argot i canibalització lingüística

Hi ha paraules que en alguns llocs tenen una forma autòctona, per ex., a Alcoi diuen “colpet” per a “chupito”, o el cas de “poalada”. És clar que poalada ve de poal (al Principat no diuen poal sinó galleda), però té el sentit real de “molt de líquid”, que es del que es tracta. Si el geni popular ho ha inventat en un lloc, és que és aquesta la solució (teòrica, la real quotidiana ja és més difícil).

En castellà també hi ha paraules catalanes adaptades, com ara capicúa (cap-i-cua), peseta (peceta), bajel (vaixell), etc., però la majoria són antigues, de quan erem una potència mediterrània.

No es tracta pas de cap castellanofòbia. Si una llengua està en pla d'igualtat, no hi ha cap problema d'adoptar 50 o 100 mots d'una altra cada segle. Ara bé, si una llengua està essent literalment devorada (tant en ús social, com en girs, paraules, entonació, etc.) per una altra, aleshores cal dir les coses pel seu nom i tenir prou senderi com per a organitzar una resistència organitzada, pràctica i realista, però també sistemàtica. El nostre cas és de glotofàgia, de canibalisme lingüístic.

El cas de l'anglès és un poc distint. Al castellà els anglicismes entren poc, però són ben normals en alemany, en

italià (molts!) o en francès (penseu per ex. que en francès diuen week-end). Com que el català pateix una satel·lització respecte al castellà, a ca nostra els anglicismes tampoc no en són tants, Altrament, el català no disputa especialment cap terra amb l'anglès, totes les disputes són amb el castellà o amb el francès bàsicament (molt menys amb l'italià, a L'Alguer, o l'alemany a Mallorca).

Breu: el nostre problema són la superabundància de castellanismes. Es desfan modismes, es perd frescor, la llengua deixa de ser atractiva per un procés de “patuesització”. Els especialistes internacionals se solen sorprendre de la gran diferència existent entre català literari i català parlat, als qui ensenyen català a l'estranger els xoca. I això és per l'anoradora pressió del castellà i perquè sobretot el jovent tria el camí del mínim esforç i de l'esnobisme “megaguai”. El resultat és el que tenim, amb dades molt preocupants, per ex. els pronoms adverbials (existents també en francès, italià, occità o aragonès, però més centrals encara en català) estan en vies d'extinció a les ciutats valencianes, entre el jovent valencià i també en zones amb molta immigració. Els pronoms adverbials (en, hi) segons els lingüistes de català són una autèntica columna vertebral de la cosmologia lingüística del català.

La qüestió és aquesta: qui se'ns està

menjant? No amagar el cap sota l'ala. I posar-hi remei d'una manera sistemàtica i, per necessitat, també pragmàtica.

«[...] heu donat preferència a expressions no vernacles i abusat de mots bàrbars, fins al punt de trastocar la vostra parla en un autèntic guirigall» (Tacià, «Discurs contra el grecs»).

«Als fills imposes, car els vols senyors, guisofis agres d'una llengua estranya» «Llengua embastardida, / poble bou al fang. / Necis jocs podrien / vils cervells parats» (Salvador Espriu, Llibre de Sinera).

«[...] les maneres corrents de parlar d'una nació pre-anuncien, als qui saben veure el fons de les vicissituds humanes, el camí que aquella nació està emprenent» (Antonio Rosmini).

“La llengua i la història són els botins més preuats a l'hora de sotmetre un poble” (Àngel Guimerà).

Per què el català parlat és tan dolent? Per què el català literari pràcticament no es parla i allò que domina és un català? No és pas un problema filològic (i per tant les preteses solucions merament filològiques queden condemnades al fracàs), sinó de manca de caràcter i de colonització espanyola, de la pressió constant d'un sector de catalanoparlants agressius que es mostra agressiu contra l'ús del català i que

menysprea qualsevol cosa (i paraula) que no entén o diu no entendre. La reacció dels catalanoparlants, desassistits tradicionalment per les lleis i pels polítics, és recular cap a un català cada volta més embastardit.

Apartheid contra el català a l'Estat espanyol: http://www.unitat.org/Contrainforme_ONU-2.pdf

Com resistir:

<http://www.plataforma-llengua.cat/campanyes/index.php?campanya=38>
<http://www.plataforma-llengua.cat/campanyes/index.php?campanya=75>

-Legalment: <http://www.plataforma-llengua.cat/doc/guia%20i%20jo%20qu%20E8%20faig%20si.pdf>

-En la vida quotidiana: “La marca de l'esclau”: <http://www.sant-andreu.com/catXppcc/agressionsllengua-ricard-colom.htm>

<http://www.geocities.com/Athens/Pantheon/8883/trib28a.html>

<http://www.racocatala.com/cat1714/d/colom.pdf>

Llengües i subdesenvolupament (el castellà, eina de subdesenvolupament ètic i econòmic):

<http://blocs.mesvilaweb.cat/node/view/id/74215>

El govern balear recorda que compleix ‘estrictament’ la normativa lingüística vigent

Divendres, 9 de maig de 2009

El govern de les Illes Balears ha recordat avui que “no vulnera de cap de les maneres” cap dret lingüístic de la ciutadania il·lenca. Així ho ha manifestat la portaveu de l'executiu il·lenca, Joana Barceló, en resposta a la manifestació convocada per l'entitat espanyolista Círculo Balear, que afirma ser en defensa de la “llibertat de llengua”, tot i que el que defensa és negar el dret als catalanoparlants a ser atesos en la seva llengua. A aquesta manifestació, semblant a la que van protagonitzar els mateixos grups fa algunes setmanes (i que només va reunir aproximadament mig miler de persones), ja s'hi ha sumat C's, i segurament també s'hi afegi-

ran PP i UPyD.

Barceló ha assegurat que el govern il·lenca compleix “estrictament” la normativa lingüística vigent actualment. La portaveu va recordar que les lleis de normalització lingüística de les Illes Balears van ser aprovades “per unanimitat” al Parlament il·lenca, i per tant obeïren “no és opcional” sinó “una responsabilitat que hem d'exercir”. Malgrat tot, Barceló ha mostrat el seu respecte cap a la llibertat de tot col·lectiu a manifestar les seves opinions, com ara la manifestació del Círculo Balear del proper 30 de maig. L'entitat espanyolista espera una marxa “multitudinària” de ciutadans en defensa de la tolerància. El lema serà “Nuestras lenguas nos unen, volem llib-

ertat d'elecció”.

Paral·lelament el pasta dia 9 a Palma va tenir lloc l'acte “Drets per la Llengua” que organitzà l'Obra Cultural Balear (OCB) per promoure els drets lingüístics, i per exigir que la llengua catalana continuï essent la llengua “de relació” entre la societat il·lenca. Fou a les 6 de la tarda a la Plaça d'Espanya i recorrerégué els carrers fins al Parlament. Formaran la “Cadena Humana per la Llengua, i els participants s'aniran passant un manifest que demana aprofundir el procés de normalització lingüística a les Illes Balears. Aquest fou llegit davant la cambra il·lenca un cop va arribar al final de la Cadena.

Això ja no és...

Això ja no és la Generalitat de Catalunya, això ja no és Catalunya. Això ja sembla el mur de les lamentacions.

Mireu que se n'ha d'ésser d'ingenu per aguantar tot el que ens toca aguantar als catalans. Aquest vassallatge i aquest esclavatge no es dona a cap lloc del món. Aquest síndrome ens fa dir coses com les que he sentit fa poc de “gent catalana i adulta” fent referència al Sr. Carretero, que defensa amb contundència i fermesa les seves conviccions democràtiques i la dignitat d'un poble. Doncs vaig haver de sentir: aquest individu és un feixista.

Si no fem pinya amb tots aquells que defensen el que està defensant el Sr. Carretero, el que ens pugui passar serà el just càstig a un poble de col·laboracionistes i covards. L'esclau, si no se sap rebel·lar, o si assumeix aquesta condició davant de les injustícies del cacic, necessita com a premi mà dura. El covard encara ho té pitjor, el seu premi és l'exterminació.

Ara permeteu-me només una pregunta: Veieu el que està passant amb tot el que fa referència a la dignitat del poble català? No vol dir que coincidim amb la resposta, però la meua és la següent: A grans trets, continuem vençuts i sotmesos a la política de Felip V i adaptats a la hipocresia del segle XXI, que jo en diria “democratització orgànica”. O ens la juguem, o Catalunya no serà.

Joaquim Pugnau i Vidal

Eskarrikasco esait, escarrikasco Euskal Herria!

Article publicat al diari Gara

<http://www.gara.net/pape-rezkoa/20090516/137408/es/Eskerrik/asko/ESAIT;eskerrik/asko/Euskal/Herria/>

Espanya trontolla. El cop que ha rebut és d'aquells que fan època i sembla que els fonaments de l'Estat (que mai no han estat precisament massa sòlids) no resistiran gaire més. Amb un parell d'escridassades més a l'himne i al Borbó, els bascs i els catalans podem dir al món "Good bye Spain". Però, com va començar tot plegat?

Fa anys que conec el coordinador d'ESAIT, Martxel Toledo, amb qui he col·laborat en diverses iniciatives amb l'objectiu comú de poder fer realitat l'oficialitat de les seleccions esportives de les nostres nacions respectives. Dimecres passat, naturalment, amb motiu del partit entre el Barça i l'Athletic, es presentava una ocasió immillorable per poder escenificar les ànsies de llibertat d'Euskal Herria i Catalunya. Ho teníem tot i calia aprofitar-ho: un clima independentista cada dia més gran en ambdós països, unes afeccions entregades, tots els mitjans de comunicació presents, i els màxims símbols de l'espanyolitat a les grades de Mestalla. Amb aquest escenari els amics d'ESAIT sabien que hi havia una gran oportunitat i el primer que van fer va ser allargar fraternalment la mà a Catalunya. Volien compartir amb nosaltres la possible victòria, i amb tota l'honestedat van proposar al seu homòleg català (la Plataforma Pro-Seleccions Catalanes) el manifest "Una nació, una selecció", en el qual, a banda de reivindicar l'oficialitat de les nostres seleccions, es proposava xiular i girar l'esquena als símbols d'un dels estats que trepitja els drets dels nostres pobles. Desgraciadament, la resposta de l'entitat catalana no va ser la que hauria de correspondre a aquells que diuen que defensen una aspiració legítima de Catalunya. Van mantenir l'ambigüitat fins el darrer moment per acabar dient que no podien subscriure un redactat que "instava a xiular al Rei i a l'himne espanyol". Si consideren que no tenim dret ni a xiu-

lar, com diantre tindrem dret a les nostres seleccions? Quina credibilitat patriòtica pot tenir algú que no gosa protestar? Desgraciadament, aquestes són les misèries que també hem de patir els països sotmesos.

Sé perfectament que això va desanimar els amics d'ESAIT. Però en comptes de deixar-nos de banda van continuar procurant que el possible èxit de la iniciativa també repercutís en la nació catalana, i per això en Martxel Toledo va contactar directament amb mi per fer una roda de premsa conjuntament a Barcelona, on varem fer públic el manifest. A partir de llavors tots coneixem la història. La iniciativa d'ESAIT i Catalunya Acció va ser seguida de manera absoluta pels seguidors catalans i bascs durant la final. Era antològic sentir les ràdios espanyoles que, amb un fil de veu, assumien una derrota amb totes les de la llei en veure del tot boicotejat i anul·lant el seu himne nacional com el seu cap d'estat. Si el tirà d'en Franco proclamava l'abril de 1939 "en el día de hoy, el ejército rojo, cautivo y desarmado...", nosaltres podem afirmar que el passat dia 13 de maig les hordes mediàtiques i polítiques hispàniques, captives i desarmades per les veus independentistes basques i catalanes, van començar el seu replegament, que acabarà amb la proclamació més d'hora que tard dels estats català i basc.

No puc negar que els esdeveniments d'aquests dies han estat un gran impuls per al nostre projecte polític. Tant nosaltres com els nostres companys bascs hem sabut aprofitar l'ocasió a favor dels interessos nacionals dels nostres països. Però gràcies al oferiment i la col·laboració d'ESAIT el nom de Catalunya Acció, i el meu en concret, han arribat més lluny del que havien arribat fins ara. Per tant, en nom de la meua organització vull enviar un cordial i afectuós "Eskarrikasko, ESAIT!", i en nom de Catalunya un ben fort "Eskarrikasko, Euskal Herria!"

Santiago Espot

President Executiu de Catalunya Acció i impulsor de Força Catalunya

Gora Euskadi i visca Catalunya

Visca l'Athlètic i visca el Barça! Fora la dèspota, opressora imperialista Espanya!

Reproduït de www.e-noticies.cat

La major part dels aficionats presents a València han xiulat l'entrada dels Reis a Mestalla, així com les notes de l'himne espanyol. Molts espectadors també s'han girat d'esquena en el moment d'escoltar-se l'himne. Segons ha comentat Paco

González, director del *Carrusel Deportivo* de la cadena *Ser*, "es la versión del himno español más pitada de la historia. Y para los que, sin ánimo de ser muy patriotas, nos sentimos identificados con algunos símbolos, nos jode bastante, la verdad".

Televisió Espanyola intentà amagar l'espectacular xiulada a l'himne espanyol

Dijous, 14 de maig

Una espectacular xiulada conjunta de les aficions basca i catalana va rebre la tonada de l'himne espanyol ahir, durant l'acte previ a la disputa de la final de la copa espanyola de futbol a l'estadi de Mestalla (València) entre l'Athlètic de Bilbao basc i el Futbol Club Barcelona, que va acabar amb victòria catalana per 4-1. Televisió Espanyola, però, no va emetre en directe les imatges ni el so que li arribaven de la realització del partit (de l'empresa Santa Monica Sports). Enlloc d'això va decidir emetre dues connexions, una amb aficionats bascos a Bilbao, i una altra amb catalans a Barcelona.

Posteriorment durant la mitja part de la final, TVE es va disculpar al·legant un "error humà", i va emetre una versió manipulada de la xiulada, amb el volum de l'himne artificialment elevat -per minimitzar la xiulada- i oferint imatges d'un aficionat

de l'Athlètic amb la mà al pit, gens representatiu de la impressionant xiulada i escridassada que totes dues aficions van dedicar a l'himne i al rei espanyols (un himne que a més a més sonava a un nivell sospitosament elevat per megafonia, tal i com es temia). TV3 i Euskal Telebista, en canvi, sí que van oferir en directe les imatges i l'àudio del moment de la xiulada [vegeu el vídeo de TV3], que li arribaven de Santa Monica Sports, l'empresa contractada per la Federació Espanyola de Futbol (RFEF) per dur a terme la retransmissió del partit.

Nombrosos mitjans, tant catalans com internacionals (espanyols inclosos), s'han fet ressò de la barroera censura i manipulació posterior de la xiulada per part de TVE. Podeu escoltar els locutors de la Cadena SER reconeixent que la xiulada ha estat aclaparadorament majoritària. Al diari esportiu espanyol *Marca* es fan ressò de l'intent de tancar la censura i han publicat el seu propi vídeo sobre l'afer. A la Cadena COPE espanyola afirmen que l'himne espanyol ha estat humiliat. A la foto es pot veure la única

imatge que va oferir TVE -això sí, al descans- de les graderies durant la xiulada a l'himne. La conclusió més evident de tot plegat és que Televisió Espanyola va decidir no emetre l'himne en directe, per "no ensenyar" la xiulada, i poder-la manipular durant la primera part, per posteriorment emetre la manipulació durant el descans. L'intent de manipulació de Televisió Espanyola farà probablement que la xiulada a l'himne agafi més ressò del que hauria tingut si no ho hagués fet. Als fòrums de Racó Català se n'ha parlat àmpliament en aquest fil.

A més a més la policia espanyola va requisar 5.000 cartells amb el lema "Catalonia is not Spain" que la Joventut Nacionalista de Catalunya (JNC) pretenien repartir entre l'afició catalana, segons van denunciar responsables de les joventuts de Convergència Democràtica de Catalunya (CDC). La realització de l'esdeveniment no va voler tampoc mostrar la majoria de pancartes reivindicatives, com la de "Good Bye Spain" que encapçala aquest article, on també s'hi podia llegir "We are nations of Europe".

Així mateix la presència de simbologia independentista va ser aclaparadora a Mestalla, especialment al bàndol català, que va omplir la zona culer d'estelades tot i ser clarament minoritari a l'estadi del València (la gran majoria de les localitats que en teoria estaven reservades per compromisos de la Federació Espanyola van acabar revenudes i en mans de seguidors de l'Athlètic). En destacà una en concret, situada molt a prop del rei espanyol, que va ser immortalitzada per nombrosos mitjans. És la següent.

A la zona basca la presència d'ikurrinyes també era notable, com també ho era l'absència de banderes espanyoles arreu de l'estadi de Mestalla, excepte casos molt puntuals.

Independentisme

Els seguidors del Barça ja van xiular l'himne espanyol l'any 1925

De Primo de Rivera a Mestalla

La xiulada a l'himne espanyol del passat dimecres a València no ha estat un fet aïllat a la història del barcelonisme. El 14 de juny de 1925, en plena dictadura de Miguel Primo de Rivera, els aficionats del Barça van xiular majoritàriament la *Marcha Real* en un partit amistós davant el Júpiter, que era també un partit d'homenatge a l'Orfeó Català. L'antic camp de les Corts estava ple amb 12.000 espectadors.

A la mitja part del partit, la banda de música de l'esquadra anglesa va interpretar l'himne espanyol. L'esbrancada va ser general. Tot seguit, i entre aplaudiments, els anglesos van tocar el *God save the king*.

Arran de la polèmica per la xiulada a l'himne espanyol, el comandant de seguretat, Justo Conde, va realitzar un informe on demanava la "clausura o dissolució definitiva de dicha entidad (FC Barcelona)" i "la expulsión del territorio nacional del Sr. Gamper". Al informe es destacava que el FC Barcelona "ha dado pruebas constantes de su desafección a España, cuya responsabilidad por estos hechos alcanza de lleno a quien la preside ya que al no corregirlos o evitarlos con la autoridad que indudablemente le da su cargo dentro de ella, es

que se hace solidario con los mismos".

El 24 de juny de 1925, el governador civil de Barcelona, Jaime Milans del Bosch, va decidir "haciendo uso de las facultades que me están conferidas, clausurar por término de seis meses el funcionamiento de esa Sociedad (FC Barcelona), no pudiendo durante dicho tiempo dar espectáculo alguno en su campo ni concurrir a otros como tal asociación ni usar los emblemas ni distintivos de la Sociedad".

El Barça no va tornar a jugar fins al 25 de desembre. Els blaugrana es van imposar per 2-0 al First de Viena. Però Gamper va haver marxar a Suïssa a causa de la pressió del règim dictatorial. Tot i que va tornar a Barcelona, ja no va presidir més el club i al 1930 va morir.

En una altra final entre el Barça i l'Athletic Club, com la de València aquest passat dimecres, els seguidors barcelonistes i biscaïns també van xiular l'himne espanyol de manera massiva. La final de Copa de 1984, disputada el 5 de maig, va tenir en els prolegòmens una xiulada com la de Mestalla en el moment que el Rei va entrar a la llotja del Bernabéu i mentre sonava la *Marcha Real*.

Reproduït de www.e-noticies.cat

Els fatxes forasters neonazis del Mallorca surten en defensa del borbons

17 / 05 / 2009

Desgreuge a l'himne espanyol

Pancartes amb el lema "En este campo respetamos al Rey" a l'estadi del Mallorca

Durant el partit que han disputat el RCD Mallorca i el FC Barcelona a Son Moix s'han pogut veure pancartes favorables al Rei després de la xiulada que va rebre per part dels aficionats blau-

grana i dels de l'Athletic de Bilbao a la final de la Copa del Rei que es va jugar a Mestalla. A les graderies del camp hi havia alguna bandera espanyola amb el lema "en este campo respetamos al Rey" i a més hi ha hagut un moment de la segona part on un sector del camp ha cantat l'himne espanyol.

Reproduït de www.e-noticies.cat

Independentisme

El cap de fava fatxa foraster, Rahoy, es nega a acceptar que la siulada també anava per a ell

Dijous 14 de maig del 2009

Rajoy està convençut que "la immensa majoria" dels aficionats del Barça i del Bilbao estan "com tots els espanyols, amb el Rei, la nació i l'himne"

Segons el president del PP, "de vegades la notícia són uns pocs i, efectivament, eren uns pocs". L'estadi de Mestalla té capacitat per 55.000 espectadors

Efe Madrid 14/05/2009

El president del PP, Mariano Rajoy, està convençut que "la immensa majoria" dels aficionats del Futbol Club Barcelona i de l'Athletic de Bilbao estan "com tots els espanyols, amb el Rei, la nació i l'himne". Al seu entendre, "de vegades la notícia són uns pocs i, efectivament, eren uns pocs" els que

ahir van fer soroll mentre sonava l'himne. L'estadi de Mestalla té capacitat per 55.000 espectadors. Tant ell com el seu partit, segons ha manifestat, creuen que "la immensa majoria dels espanyols, votin el que votin, estan amb el Rei, estan amb Espanya i amb l'himne nacional". I ha afegit: "estic convençut que la immensa majoria de les aficions dels clubs que jugaven ahir estan, com tots els espanyols, amb el Rei, la nació i l'himne". Rajoy, durant una visita a dues pimes de Vallecas (Madrid), ha estat preguntat per la xiulada amb què ahir va ser rebut l'himne nacional a l'estadi de Mestalla, a València, abans de l'inici de la final de la Copa del Rei que va enfrontar el Barcelona i l'Athletic..

Reproduït de www.avui.cat

Botifarres / Botiflers

L'espanyolista d'ERC, Joan Ridao, juntament amb Zaragoza del PSOE condemna la xiulada als borbons

L'AMO I L'ESCLAU

Resulta realment patètica aquesta penetració ideològica de l'ecspanyolisme més tronat, representat per aquest individu menyspreable que respon al nom de Kosé Zaragoza, en l'ADN del comissari polític i aprenent de Labor-deta que es diu Joan Ridao.

Resulta que tant l'un, com l'altre, no els ha agradat l'acte de dignitat que va representar el rebuig a la bandera nazi ecspanyola. Així, l'un, l'amo, obre aquesta boqueta de pinyó que té i diu que això està molt mal fet. Ipso facto, l'esclau, perd el cul per repetir les paraules del seu amo, i de passada deixa amb el cul enlaire el seu candidat a les europees.

Pobre Junqueras, cada cop que els teus líders obren la seva boqueta esclava i ecspanyola, et llencen als peus dels cavalls, talment com si fossis el Mes-sala de Ben Hur.

Sort tenim que aviat tot plegat farà un tomb copernicà. Bé, de fet, ja l'està fent...

Reproduït de <http://josepsort.blogspot.com/>

Premis a l'Esperit Esportiu 2009

La consellera Mulet lliura les distincions a la nedadora Dorinda Fraser, al fotògraf «Torrelló» i a l'exjugador de voleibol Damià Seguí

La consellera d'Esports i Promoció Sociocultural, Dolça Mulet, ha lliurat avui els Premis a l'Esperit Esportiu 2009, que atorga el Consell de Mallorca. L'acte ha tingut lloc a les oficines centrals de «Sa Nostra», i ha coincidit també amb la cloenda de les XXI Jornades de l'Esport Base, centrades durant dos dies en el binomi «múscul i esport» i en què han participat prop d'una vintena d'especialistes.

En aquesta ocasió les persones guardonades en els Premis són la nedadora Dorinda Fraser, el fotògraf «Torrelló» i l'exjugador de voleibol Damià Seguí. De tots, la consellera n'ha destacat la tasca tan important que han duit a terme per fomentar i potenciar l'esport, cadascun des del seu àmbit.

Dorinda Fraser

L'any 1958 es va iniciar en la natació de competició i, als 13 anys, es proclamà campiona nacional en la modalitat de braça.

Les temporades 2004 i 2005 va participar en la natació, en la categoria de més de 55 anys, i aconseguí amb gran èxits esportius, com la Copa Nadal, el Trofeu Sant Sebastià, el Mallorca Open Masters i el Campionat d'Espanya de Màsters, a Sabadell. Aquests resultats li permeteren ocupar els primers llocs del Top Ten Nacional, en piscina tant de 25 com de 50 metres a les proves de braça, i a les 50 i 100 metres lliures.

Actualment encara manté un rècord d'Espanya en la categoria de més de 55 anys, en la prova de 50 metres braça en piscina de 50 metres, obtingut a Palma el 21 de febrer de 2004.

Joan Llompart Coll «Torelló»

L'esport ha estat la seva gran passió. Ha jugat al handbol amb el GESA i amb la Policia Municipal, i també al futbol amb el Reial Mallorca (sempre de porter) i al bàsquet amb el UADIS (Sant Josep Obrer).

La primera fotografia esportiva se la va fer, quan tenia tretze anys, a Alfredo di Stefano. Entre els premis que ha rebut, figuren el Ramon Llull atorgat pel Govern; el premi de la Federació Balear de Futbol, i la insígnia d'or i brillants del Reial Mallorca; tots, per la llarga trajectòria de fotoperiodisme i, sobretot, de periodisme esportiu, com a reporter del Diario de Mallorca (1963-2003).

Damià Seguí Colom

Va passar la joventut a l'Argel, fins que la mort del seu pare el va obligar a tornar a Mallorca, on va començar un fructífer negoci.

Va ser aquí on començà en el món del voleibol i el seu esperit esportiu el dugué a formar un equip professional guanyador de lligues, de la Copa del Rei, subcampió d'Europa, i tot, gràcies a la tenacitat del seu esperit competitiu.

No nacionalista?

Un munt de portades de diaris de l'Estat destaquen avui que finalment Euskadi té un lehendakari "no nacionalista". D'entrada, els manuals de periodisme desaconsellen escriure en negatiu, és a dir, evitar els títols amb "no". Resulta curiós que algú aparegui com "no" més alguna cosa, en aquest cas "nacionalista". El nou lehendakari també podria definir-se com "no conservador" o "no comunista", etcètera. Però no és el cas. Ara es tracta d'incidir en el fet que **Patxi López**, que durant la campanya era més Patxi i ara és més López (als titulars em remeto), no és nacionalista. Però de quin nacionalisme parlem? Del basc? Oi, i tant! Efectivament López no és nacionalista basc, perquè el candidat a la reelecció pel nacionalisme basc era **Juan José Ibarretxe**, aquest sí que n'era.

López serà el primer lehendakari nacionalista, però nacionalista espanyol. Perquè al País Basc no té cap sentit parlar d'un lehendakari "no nacionalista" quan l'eix de l'acord polític que l'ha dut fins a Ajuria Enea amb el suport del PP

i d'UPyD és l'eix espanyolista. Allà hi havia dos candidats clars: el del nacionalisme basc, que no tenia majoria parlamentària (per la distorsió de la llei de partits i les il·legalitzacions reiterades de l'esquerra abertzale radical), i el del nacionalisme espanyol, que ha aconseguit sumar majoria a la cambra basca. No hi ha més, i tapar-ho en titulars és una autèntica perversió del llenguatge i periodística.

El que és indubtable és que l'eix del nou lehendakari no és l'esquerra-dreta, ja que PSE-PSOE i PP són les ofertes contraposades. Per tant, l'únic comú denominador és l'espanyolisme respecte el basquisme. I para de comptar.

Una altra cosa és que reconèixer-ho els faci nosa. A López, a **Zapatero** i als mitjans espanyols que hi donen cobertura. A **Rajoy** i a **Basagoiti**, segurament no els en fa cap, de nosa. Això d'ahir és la culminació d'un llarg procés que arrenca de l'època dels **Mayor Oreja** i dels **Redondo Terreros**, artífexs d'aquella altra perversió del llenguatge que va ser el front constitucionalista. Però com a mínim aquella era una perversió menor, tolerable, respecte a aquesta última de presentar López com el primer lehendakari "no nacionalista". De nacionalistes, tots en son. I més a Euskadi. I més quan el conflicte allà està com està i arrossega el que arrossega.

El que sí que és cert és que López, Patxi López, és el primer lehendakari socialista. Però socialista amb el suport de la dreta espanyola, de la dreta unitarista i més rànica, comptant el satèl·lit descontrolat de la tal **Rosa Díez**. Per tant, si l'únic que els uneix ho volen amagar i dissimular, jo no sé com carai s'aguantarà el nou govern i com resistirà el nou lehendakari.

Commemoració dels 25 anys de la mort de Joan Miró

El Departament de Cultura i Patrimoni del Consell de Mallorca participarà en els actes de commemoració dels vint-i-cinc anys de la mort de Joan Miró amb una exposició itinerant que donarà a conèixer tant la figura i l'obra de l'artista com la tasca de la Fundació Pilar i Joan Miró

La vicepresidenta i consellera de Cultura i Patrimoni del Consell de Mallorca, Joana Lluïsa Mascaró; la regidora de Cultura de l'Ajuntament de Palma i presidenta de la Fundació Pilar i Joan Miró, Nanda Ramon; el director insular de Cultura del Consell de Mallorca, Maties Garcias, i la directora de la Fundació Pilar i Joan Miró, Magdalena Aguiló, han presentat avui l'exposició «Miró a Mallorca» als batles i regidors de cultura, educació, patrimoni i turisme dels ajuntaments mallorquins.

Aquesta exposició l'hancopro-

duïda el Consell de Mallorca i la Fundació Pilar i Joan Miró, i respon a la voluntat del Departament de Cultura i Patrimoni de participar de manera activa en la commemoració dels vint-i-cinc anys de la mort de Joan Miró. L'aportació del Consell en el conjunt d'aquestes activitats consisteix, doncs, en aquesta mostra sobre la figura i l'obra de Miró i també, especialment, sobre la Fundació Pilar i Joan Miró, un espai situat a Palma, que és depositari i difusor de l'empremta de Miró en aquesta illa i arreu del món a través de la seva obra.

L'exposició «Miró a Mallorca» serà itinerant pels pobles de l'illa, a través del programa «Cultura en xarxa», el qual pretén constituir una xarxa activa d'oferta cultural i promoure iniciatives de producció en els diferents àmbits de creació.

La mostra estarà llesta per

començar la singladura el dia 1 de juny i romandrà al municipi que l'hagi sol·licitada un mínim de quinze dies. L'exposició es podrà visitar de manera lliure, però també s'organitzaran visites per a grups d'un màxim de vint-i-cinc persones. Està previst que l'exposició itinerant recorri l'illa durant un període de dos anys.

Durant la seva intervenció, Joana Lluïsa Mascaró ha agraït l'assistència de batles i regidors a aquesta reunió, ja que, d'aquesta manera, «coneixeran exactament la naturalesa d'aquest projecte», pensat per la Fundació i pel mateix Departament de Cultura i Patrimoni. L'objectiu és acostar als pobles de l'illa la «important tasca que realitza la Fundació Pilar i Joan Miró, no només en la difusió de la figura i l'obra de l'artista, sinó també perquè, des que es creà, és un referent en la programació d'activitats culturals de gran nivell i qualitat».

González i Aznar voldrien recentralitzar l'Estat

És igual que un pactés amb Jordi Pujol al Majèstic i que l'altre sigui un emblema del socialisme que combat la dreta amb ungles i dents. Tant l'ex-president espanyol del PSOE, Felipe González, com l'ex-president espanyol del PP, José María Aznar, demanen una recentralització de l'Estat perquè amb les reformes estatutàries s'ha anat massa enllà.

Així ho van detallar aquesta setmana a Expomanagent, una trobada empresarial que es va fer a Madrid, i en la qual tots dos van fer una exposició acompanyada d'un torn de preguntes. La frase estrella d'Aznar va ser: "jo vull més Espanya i més Europa, i ara hi ha menys Espanya i menys Europa". La de González, però, no es va quedar enrere: "el meu amic Manuel Chaves, actual vicepresident tercer, hauria de tenir entre les seves tasques la de refer el camí per harmonitzar els mil reglaments que s'han desenvolupat a les diverses comunitats autònomes".

Que Aznar s'erigeixi en defensor de la unitat d'Espanya no sobta. Bé, a molts, no ens sobta que ho faci Aznar ni que ho faci González. Però als que encara creuen en el federalisme com una opció d'encaixar Catalunya a l'Estat, se'ls pot recomanar de rellegir tant la intervenció de l'expresident

espanyol socialista com molts parlaments dels seus companys al Congrés dels Diputats. Es conserva, impertorbable, l'essència del cafè per a tothom. Una màxima més hipòcrita que mai, perquè tots saben que el que encalla l'estat autonòmic són les pretensions dels governs de comunitats que no tenen ganes d'autogestionar-se i que exigeixen tenir el mateix autogovern de Catalunya perquè els seus opositors interns no els critiquin. Com a exemple podríem posar el nombre de funcionaris per habitant que hi ha a Extremadura. És el més elevat de tot l'Estat.

I, com que aquest món és ple de descreguts, res més fàcil que arreglar-ho amb un joc. A veure si el lector és capaç d'endevinar de qui és aquesta frase, pronunciada en el certamen empresarial abans comentat: "S'està revelant tossudament que no és veritat que els poders públics més propers al ciutadà siguin els que exerceixen millor les competències". D'Aznar? Doncs no, de González. Cada dia queda més confirmat que la descentralització autonòmica va ser, per alguns, l'única manera de solucionar les demandes perifèriques sense enfadar excessivament els militars. Que fos un bon remei i no un pedaç... això costarà més d'assegurar.

Agricultura i Pesca signa dos convenis amb la Fundació IBIT per automatitzar els protocols de qualitat i millorar la comercialització

Al projecte Secovib hi participen els Consells Reguladors de les DO Pla i Llevant i Binissalem, així com l'Associació de Petits Cellers, l'Associació de Bodeguers de les Illes i altres cellers de les Balears

La Conselleria d'Agricultura i Pesca ha signat avui dos convenis amb la Fundació Illes Balears Innovació Tecnològica en una línia de treball encaminada a impulsar l'ús de les noves tecnologies de la informació en les pimes i augmentar el negoci electrònic.

SECOVIB

El principal objectiu del projecte SECOVIB és el desenvolupament d'una eina informàtica que permeti gestionar la comptabilitat vitivinícola a les diferents bodegues i consells reguladors, així com el control per part de l'administració de les dades introduïdes.

Mitjançant aquesta eina es podrà tenir traçabilitat de forma automatitzada sobre els productes vitivinícoles per part de les parts implicades: bodegues, consells reguladors, administració i en cas extrem els consumidors. Això permetrà una millora dels processos de gestió a totes les parts, donat que es podrà accedir de forma immediata a tota la informació sobre l'elaboració del procés del producte vitivinícola.

Es tracta, a més, del primer sistema de gestió de la comptabilitat vitivinícola "on line", un sistema que permet simplificar les tasques burocràtiques dels cellers. Permetrà la presentació electrònica de totes les declaracions vitivinícoles relacionades amb el Govern, així com mostrar a la societat la transparència del seu sistema de traçabilitat i control, gràcies a la seva innovació, seguretat i agilitat.

El projecte Secovib també donarà la possibilitat al titular o endòleg d'un celler de dur a terme un seguiment de la bodega des de qualsevol lloc del món. A més, permetrà realitzar accions de promoció a través de l'ús de les darreres tecnologies.

La consellera d'Agricultura i Pesca, Mercè Amer, s'ha felicitat per la signatura d'un conveni que "permetrà fer més àgils els processos de gestió i compartir la informació entre les bodegues, els consells reguladors i l'administració". Amer ha destacat que el projecte Secovib "també facilitarà que la comunicació arribi al consumidor i aquest pugui

rebre informació sobre el producte, tant pel que fa a la qualificació de les anyades del vi amb denominació d'origen com pel que fa a la ubicació de les vinyes, les dates de la verema o l'embotellament del vi que el consumidor té entre les mans".

A part de la Fundació Secovib, que és qui coordina, dirigeix i controla l'execució del projecte i de la Conselleria d'Agricultura i Pesca, també participen en el projecte el Consell Regulador de les denominació d'origen Pla i Llevant, el Consell Regulador de la denominació d'origen Binissalem, així com l'Associació de Petits Cellers, l'Associació de Bodeguers de les Illes Balears i els cellers Bodegues Xaloc, Can Majoral, Jaume de Puntiró, Armero i Adrover, Binigrau, Son Prim, Son Vives, Son Puig, Son Sureda Ric, Ribas, Jaume Mesquida, Hort de Sant Patrici i Ca Sa Padrina.

E-FISH

La Conselleria d'Agricultura i Pesca ha signat un segon acord de col·laboració amb la Fundació Illes Balears Innovació Tecnològica (IBIT) i amb la Federació Balear de Confraries de Pescadors amb la finalitat de desenvolupar el projecte E-FISH, mercat virtual dels productes del sector pesquer del mar balear.

En aquest cas, l'acord subscrit ha estat signat per la consellera d'Agricultura i Pesca, Mercè Amer, el conseller d'Economia, Hisenda i Innovació i president de l'IBIT, Carles Manera, així com pel president de la Federació de Confraries de Pescadors de les Illes Balears, Juan Cànaves.

L'objectiu d'aquest acord és el desenvolupament d'un projecte que permeti la creació d'un portal accessible a través d'Internet per a la comercialització dels productes del sector pesquer de les Illes Balears.

L'acord s'emmarca en la voluntat de promoure els productes pesquers de les Illes Balears, dirigit preferentment a afavorir el consum de productes poc utilitzats o excendentaris, facilitar la comercialització de productes tradicionals, contribuir a l'adaptació entre l'oferta i la demanda, divulgar el coneixement de les produccions autòctones, impulsar el desenvolupament de les denominacions de qualitat i contribuir a l'adequada informació al consumidor sobre les característiques dels productes.

Llibertat social, política

Pobles lliures i pobles esclaus

“Els pobles educats en la llibertat i en la voluntat de governar-se ells mateixos, consideren monstruosa i contra natura qualsevol altra forma d'organització” (Michel Eyquem de Montaigne, de Bordèu e Peiregòrd, 1533-1592, filòsof gascò).

“L'arbre de la llibertat deu ser regat de quan en quan amb la sang de tirans i de patriotes” (Thomas Jefferson, 1743-1826, estadista estatunidenc).

“Quan les persones tenen llibertat per a fer el que volen, en general comencen a imitar-se mútuament” (*Françoise Sagan*, [Françoise Quoirez], 1935-2004, novel·lista francesa).

-Catalunya i Castella/Espanya

“Reina, reina! Lo nostre poble és franc, e no és així subjugat com és el poble de Castella: ells tenen a Nós com a senyor, e Nós a ells com a bons vassalls i companyons” (Alfons el Benigne a sa muller la tirana intrigant Leonor de Castella, a València, després de l'ambaixada de l'heroi civil Vinatea, la qual aturà un dels primers intents de l'imperialisme castellà per subjugar valencians i tortosins).

“La llibertat no fa feliços els homes, els fa senzillament homes” (*Una persona de mi conocimiento asegura que es una ley de la historia de España la necesidad de bombardear Barcelona cada cincuenta años. El sistema de Felipe Vera injusto y duro, pero sólido y cómodo. Ha valido para dos siglos*) (“*Memorias*”, de Manuel Azaña, 1880-1940, President de la II República Espanyola).

-La Religió

“La Saviesa va salvar, encara, el poble sant, un llinatge irreprotxable, de les mans d'una nació opressora. Va entrar en l'esperit d'un servent del Senyor que, amb signes i prodigis, va plantar cara a reis temibles” (*Saviesa* 10:15-16, llibre deuterocanònic de la Bíblia escrit en grec, potser del rei Salomó, probablement recopilat a Egipte cap al 200 a. C.).

“L'Islam és una religió que, en posar Al·là en el lloc de la llei, en el lloc de l'Estat, governa cadascun dels sentits de la vida dels seus fidels i per tant altera la vida dels altres. Una religió que creu que la separació entre religió i Estat és una blasfèmia, una religió que no té la paraula llibertat al seu diccionari (àrab)” (Oriana Fallaci, *1925, periodista i escriptora feminista i antiislamista italiana).

“És impossible esclavitzar mentalment o socialment un poble que llegeix la Bíblia. Els principis de la Bíblia són els fonaments de llibertat humana” (Horace Greeley, 1811-1872, editor periodístic estatunidenc).

Llibertat Nacional

“L'home no és lliure si no ho és el poble al qual pertany” (Fèlix Cucurull i Tey, 1919-1996, escriptor i polític català).

“El veritable demòcrata és aquell que valent-se de mitjans exclusivament no-violents defensa la seva llibertat i, per tant,

la de la seva pàtria i, en última instància, la del gènere humà” (*Mahatma Gandhi*, 1869-1948, independentista i místic indi).

“És menester conservar la llengua i no oblidar-la mai perquè quan un poble perd la llibertat, si conserva la llengua, és com si conservés la clau de la presó. Serveu la llengua, que és la garantia de la vostra llibertat” (“*La dernière classe de français*”, Alphonse Daudet, a tomb del pas d'Alsàcia-Lorena de França a Alemanya el 1871).

“Quina és l'arrel del problema irlandès -va escriure- El poble irlandès vol ser lliure. Per què desitgen la llibertat? Trob que és perquè senten a dins d'ells mateixos un geni que encara no s'ha pas manifestat en una civilització, com els grecs, romans i egipcis han exterioritzat llur geni, en el passat, en societats amb cultura, arts i ciències particulars d'ells mateixos” (*Æ* o A.E. [George William Russell], 1867-1935, escriptor, editor, crític, pintor i periodista nacionalista irlandès, molt popular als Estats Units).

“La independència és un dret, no un privilegi. Per tant, ningú no te la pot concedir ni ningú no te la pot negar. Aquell qui la nega és enemic de la llibertat, aquell qui no la vol és un enemic de si mateix” (Víctor Alexandre, *1950, periodista i escriptor principatí).

Llibertat Catalana

“Correlativa a aquesta bona tradició (de llibertat), hi ha la dolenta, que s'inicia molt d'hora. L'esperit de llibertat, quan no és controlat per una consciència moral exigent, degenera en rebel·lió i discòrdia, les dues tares que presenten invariablement les males èpoques de Catalunya” (Cardó, *Les dues tradicions*, Barcelona 1977, p. 87).

“Les gents de Catalunya e d'Aragó viuen pus alts de cor, (perquè amb llurs prínceps) cascú pot parlar aiant com se meta en cor que parlar hi vulla, e aiantes hores ells escoltaran graciosament, e pus graciosa li respondran...E d'altra part (dits prínceps) que cavalguen tots dies per les ciutats e viles e llocs, els mostren a llurs e si un hom o fembra pobre los crida, que tiraran la regna e els oiran e els daran tantost consell a llur necessitat” (Ramon Muntaner, Peralada 1265-Eivissa 1336, gran cronista i militar pancatalà).

«Qual poble és en lo món que sia així franc de franqueses e llibertats ni que sia així liberal com vosaltres?» (Rei Martí I *l'Humà o l'Eclesiàstic*, Girona 1356 - Barcelona 1410, adreçant-se als catalans).

“Gràcies al renaixement català, als molts escriptors que han popularitzat l'excel·lència de la constitució civil i social de Catalunya, avui dia ningú no ignora que la nostra terra fou *la més lliure del món*, com digué aquell bon rei” (“*La tradició catalana*”, cap. I, 1892, d'en Josep Torras i Bages, 1846-1916, bisbe cofundador del catalanisme modern).

“Atès i considerat que en el present

Principat de Catalunya los habitants i poblats en ell són lliures i no poden ésser obligats a haver d'anar a servir a S.M” (Narcís Ramon March, 1626, contra els intents del Comte-Duc de la “*Unión de Armas*”).

“Sou capità valerós!

St. Jordi, mateu l'aranya, Volem ser lliure com vos

Per volar ben lluny d'Espanya!” (Bonaventura Gassol i Rovira [Ventura Gassol], 1893-1980, poeta i polític català).

“Quan els francesos us desitgen: “*Bon appetit*”, posen l'èmfasi del fet no pas en el que hom s'empassa, sinó en la gana que tingui. És com si us diguessin: “Allò que cal és que hi hagi gana”. L'inconscient col·lectiu dels francesos revela que temps ha que no tenen fam. Creu que no pot fallar el menjar i sí l'apetit (...) En canvi, els castellans en la mateixa ocasió tenen un altre punt de vista: us diuen: “*Que aproveche*”. Manifesten, inconscientment, que la qüestió important és que s'aprofiti tot el que es cuina. És com si advertissin que les reserves del rebost mai no són gaires i la gana sempre és intensa. Es parteix d'un atàvic pensar en els àpats endarrerits. Els catalans, que de tot fem un problema de sensibilitat personal, diem quasi sempre: “*Que vagi de gust*”. La teoria sembla que doni més importància al fet que ens agradi que no pas a la gana o al menjar. Ens ha de venir de gust. I, venir de gust o no, és de cabdal importància entre nosaltres. Per això mots com “tolerància” o “llibertat” mai no fan so de buit en el cor de cada català” (*Peculiaritats-Segones intencions*, 1967, Ed. d'Aportació Catalana, de Carles Muñoz Espinalt).

“Tothom sap que els poetes fan moure els pobles, però molts poetes els haurien fets moure i remoure si no s'haguessin embadalit amb la mateixa poesia” (*Vocacions-Segones intencions*, 1967, Ed. d'Aportació Catalana, de Carles Muñoz Espinalt, 1920-1993, patriota català fundador de la Psicoestètica).

Enemics de la llibertat: els extremismes i la violència maten la llibertat. La tirania tendeix al crim

“Dues forces que són els pitjors enemics de llibertat civil són la monarquia absoluta i la revolució” (John Emerich Edward Dalberg Acton, historiador anglès, 1834-1902).

“... el pitjor enemic de la llibertat és la guerra” (Bertrand Russell, 1872-1970, pacifista, filòsof i matemàtic anglès).

“Quan el futurisme social parla d'un món millor i d'un altre món millor possible, en parlar col·lectivament i en abstracte, tendeix a presuposar-ho com a imposició a la col·lectivitat. Dissortadament és així: teòricament, estan predicant el Bé –un concepte dissecat i boirós de Bé– per damunt la llibertat individual. És una mena de subtil axioma inconscient de la Dictadura del Proletariat, ço és, de l'estalinisme. En els textos bíblics, Déu, en canvi, planteja la llibertat de fer el mal

i de no creure fins i tot en Ell, perquè sap que el món millor no pot ser mai una abstracció, una *il·lusió a la totalitat*, sinó sols la suma dels amilloraments individuals reals, és a dir, de la llibertat de consciència per a fer el bé amb maduresa, en comptes d'autoexcusar-se en ens abstractes i lemes grandiloqüents de suposades bones intencions de gent que normalment té massa mandra per a fer el bé concret i real i una boca massa gran per a vomitar el sentiment de culpa per les injustícies mundials en forma de clics de consum fàcil” (Autocitació).

“Aquell qui vol ser tirà i no mata Brutus i el qui vol establir un Estat lliure i no mata els fills de Brutus, sols per un breu temps servirà la seva obra” (Niccolò Machiavelli, 1469-1527, estadista, historiador i tractadista polític florentí, teòric del pragmatisme).

“La Llibertat no sempre guanya. Això és una de les lliçons més amargues de la història” (Alan John Percival Taylor, 1906-1990, historiador i periodista londinenc).

Separació de poders i autonomia. La clientelització i la manipulació. El respecte humà.

“La noció que l'església, la premsa, i les universitats deuen servir l'Estat és essencialment una noció comunista. En una societat lliure aquestes institucions deuen ser totalment lliures – que és dir que tenen la funció de servir com a xecs sobre l'Estat” (Alan Barth, 1906-1979, periodista estatunidenc).

“L'autèntic destructor de les llibertats de les persones és qui distribueix entre elles els incentius, els donatius i els beneficis” (Plutarc de Queronea, ca. 46-c.120, assagista i historiador biògraf).

“Quan hi ha diners per enmig és molt difícil la llibertat” (Gonzalo Torrente Ballester, 1910-1999, professor, escriptor, crític i periodista gallec espanyolista, de la Generació del 36).

“El preu de la llibertat és l'eterna vigilància” (Thomas Jefferson, 1743-1826, estadista estatunidenc).

“En donar a cada home un vot, els homes no s'esdevenen més savis i lliures que bons els hagi pogut fer el cristianisme” (Henry-Louis Mencken, 1880-1956, escriptor i editor estatunidenc).

“La llibertat és el dret d'escollir a les persones que tindran l'obligació de limítar-nos-la” (Harry S. Truman, 1885-1972, polític i president nord-americà).

“La meua llibertat acaba on comencen els drets dels altres” (Anònim).

Front a la repressió, llibertat d'expressió.. Mesura de llibertat política.

“No hi ha llibertat on no hi ha seguretat de ser lliures” (P. Whitedam).

“Em van dir: si veus a un esclau adormit, no el despertis per si està somiant en la llibertat. Els vaig dir: si veieu a un esclau adormit, desperteu-lo i expliqueu-li la llibertat” (Jubran Khalil Jubran, 1883-1931,

escriptor i artista libanès).

“Preferiria que l’Índia morís abans que conquerís la llibertat amb el sacrifici de la veritat” (Mohandas Karamchand *Mahatma* Gandhi, 1869-1948, advocat de pobres, activista no violent de l’Índia i el major independentista de la història).

“Perillosos són els grans homes dels quals la gent no se’n pot riure” (Giovanni Guareschi, 1908-1968, escriptor italià).

“Com a mínim una manera de mesurar la llibertat de qualsevol societat és la quantitat de comèdia que es permet, i clarament una societat sana permet més comentari satíric que una de repressiva, de manera que si la comèdia ha de funcionar d’alguna manera com a un alliberament de seguretat llavors hagi de tractar òbviament d’aquestes àrees tabú. Això és part de la responsabilitat que concedim als nostres bufons, una llicència, que no hi hagi excusa per a no obrir la llum esbrinadora de la comèdia. Si tot pot sobreviure a la investigació de l’humor és clarament de valor, i al contrari tots els grups que reclamen immunitat de riure-se’n estan reclamant privilegis especials que no s’haurien de concedir” (Eric Idle, *1943, autor i comediant anglès).

“Un crim és la infracció del(s) dret(s) d’uns altres homes per la força (o el frau). És només la iniciació de la força física contra uns altres -és a dir, el recurs a la violència- el que pot ser classificat com a crim en una societat lliure (com a distintiu d’una injustícia civil). Les idees, en una societat lliure, no són un crim -ni poden ser utilitzades com a justificació de cap crim” (Ayn Rand [Alissa Rosenbaum], 1905-1982, escriptor conservador rus-soestadunidenc).

“Si penseu que matant els homes impedireu que hi hagi algú que us faci retrets perquè viviu malament, no penseu pas bé. Aquesta fugida no és ni eficaç ni noble; només n’hi ha una de noble i ràpida: no tancar la boca als altres” (Sòcrates d’Atenes, 470 ó 469-399 a. de C., filòsof grec, creador de l’ètica, en el seu judici pels “*demòcrates*” -però corruptes- que l’acusen de pro-espàrtà).

“Què és la llibertat d’expressió?: el dret d’expressar-se per als qui no pensen com tu. Igualment que la llibertat és expressar el que trobes just i vertader allà on no volen sentir-ho” “Llibertat d’expressió és dir el que uns altres no volen sentir i raonar-ho i presentar proves sense censura. Un fonamentalista, un extremista de qualsevol mena no sol entendre això perquè considera que ell té la veritat absoluta i els altres són oponents al servei del capitalisme cruel, i, per tant, el dret a fer callar l’oponent (Dictadura del Proletariat, monopoli de la salvació, etc.)” “La llibertat d’expressió no és per a la frivolitat. Ni per a parlar pels descosits (si no dius coses amb senderi). Ni per a crear problemes o ferir susceptibilitats inútilment” “*La política*” és un d’aquells temes anatemitzats per polèmic i acaba essent una mena de tabú. Al meu parer la polèmica en si no és dolenta, altrament no hauríem eixit encara de les caverne ni s’hagués desenvolupat la ciència. El que cal és, si hi ha diferència de parers, cosa molt

humana, argumentar amb dades, amb humor, amb respecte i sense joc brut. A voltes en temes que duen dolor o apassionen, com és la política, això pot ser problemàtic, però amb l’esforç es crea una civilització” (Autocitacions).

“El meu objectiu en escriure *Heterofòbia* ha estat triple: 1) exposar el funcionament de la indústria de l’assetjament sexual mitjançant una anàlisi detallada del seu desenvolupament i les seves reivindicacions, amb especial atenció als casos basats en acusacions frívols o falses, que aquesta indústria tracta com a insignificants en nombre i importància; 2) demostrar que existeix un antagonisme feminista contra la heterosexualitat, palesat en les obres de nombroses i importants investigadores i professores feministes, i que aquest antagonisme, plasmat en una legislació sobre assetjament sexual, s’ha obert camí en els centres d’ensenyament i els llocs de treball; i 3) demostrar que el resultat està fent malbé la llibertat d’expressió i d’associació, a mesura que un clima de por, sospita i vigilància entela les relacions entre homes i dones” (“*Heterophobia: Sexual Harassment and the Future of Feminism* / “*Heterofòbia: L’assetjament sexual i el futur del feminisme*”, 1999, de Daphne Patai, professora de literatura comparada i estudis de la dona en la Universitat de Massachusetts).

“Una opinió equivocada pot ser tolerada on la raó és lliure de combatre-la” (Thomas Jefferson, 1743-1826, estadista estadunidenc).

“Confessem el nostre patriotisme sincer i la nostra lleialtat inqüestionable a la nació que estimem, però reclamem per a nosaltres mateixos el dret i la llibertat per parlar en qualsevol moment contra els qui poden ser temporalment al govern, si la lleialtat a Jesucrist, tal com l’entendem, demana tal acció” (The Reformed Church in the U.S., “*Minutes of the General Synod*”, 1926).

Llibertat i greuges

“La llibertat que havia estat abolida i més tard és recuperada mossega amb uns ullals més esmolats que no la llibertat que mai no fou amenaçada” (Marcus Tullius Cicero, “*Cigrò*”, 106-43 a. de C., orador, lletraferit i estadista romà).

“Hem apel·lat a llur justícia i magnanimitat naturals, i els hem jurat, pels llaços de la nostra comuna ascendència, que repudiïn aquestes usurpacions, que, inevitablement, arribaran a interrompre els nostres nexes i correspondència” (Declaració d’independència dels Estats Units d’Amèrica, 11). “Quan una llarga cadena d’abusos i usurpacions que persegueixen invariablement el mateix objectiu, fa patent la intenció de reduir un poble a un despotisme absolut, és un dret de l’home i és la seva obligació desfer-se d’aquest govern i procurar-se nous guardians per a la seva seguretat futura” (Declaració d’independència dels Estats Units d’Amèrica, 33).

“El bé públic està format per un bon nombre de mals particulars” (*Anatole France*, 1844-1924, pseudònim de Jacques Anatole François Thibault, narrador, poeta, crític i assagista escèptic francès).

“Una societat lliure i oberta és un conflicte progressiu, interromput periòdicament per arranjaments” (Saul David Alinsky, 1909-1972, criminalista de Chicago).

“Si vaig i trec el capell d’un home del seu cap, eixe capell s’esdevé en un símbol de la llibertat d’eix home. Quan lluita contra mi pel seu capell està combatent per la seva llibertat” (“*Dones enamorades*”, 1920, de David Herbert Lawrence, 1885-1930, poeta i novel·lista britànic).

“*En España no ha habido nunca nación y la unidad se produjo por el fuego y por el hierro. La misma Cataluña no perdió su libertad sino por los intereses de los Habsburgos y los Borbones, es decir, por los Estados*” (Julián Besteiro, 1870-1940, líder del PSOE, mort en presons franquistes, madrileny d’origen gallec, al Miting al teatre Bosc de Barcelona del 22-12-1919).

“Tant s’hi val de quina color és la bandera de la llibertat, ni sa mare l’ha de conèixer quan eixirà de la comissaria” (Anònim).

Alliberament

“¿No serà pas, més aïna, aquest altre el dejuni que jo vull: deslligar els nusos de maldat, desfer les junteres del jou, despatxar en llibertat els aclaparats i trencar qualsevol jou? No serà compartir amb el famolenc el teu pa, els pobres sense llar rebre a ta casa? Que quan vegis un nu el vesteixis, i del teu proïsme no te n’apartis?” (Isaïes 58:6-7). “Perquè has trencat el pesat jou, i la vara dels seus muscles i el bastó del qui l’oprimia, com en el dia de Madian els has esmicolats. Perquè les botes que trepitgen amb estrèpit i les túniques xopades de sang seran cremades, consumides pel foc” (Isaïes 9:4-5, profeta major, d’una alta família de Jerusalem, predicà inflexiblement cap a 740-680 a. C., probablement morí martiritzat pel rei Manasès).

“L’Esperit del Senyor és damunt de mi, per això m’ha ungit per donar la bona notícia als pobres; m’ha enviat a proclamar als captius l’alliberament i als cecs la recuperació de la vista, a deixar en llibertat els oprimits; a proclamar l’any de gràcia del Senyor” (Evangeli segons Lluc 4:18-19, apòstol †83, probablement escrit cap al 64-70 d. C.).

“I santificareu l’any cinquantesim, i pregonareu llibertat arreu la terra a tots els qui hi viuen; aqueix any us serà de jubileu...” (Levític 25:10, llibre considerat de Moïses, ca. 1350-1230 a. C., guia i del poble israelita).

Llibertat com a ideal o irrealitat

“Si la llibertat i la igualtat, com alguns pensen, es troben principalment en la democràcia, serien millor assolides quan totes persones participin igualment i al màxim en el govern” (Aristòtil d’Estagira, 384-322 a. de C., filòsof grec, deixeble de Plató i preceptor d’Alexandre Magne).

“Joventut, saps que la teva no és la primera generació que adelera una vida plena de bellesa i llibertat?” (Albert Einstein, 1879-1955, físic i matemàtic juevoalemany, el major científic del s. XX).

“El principi de llibertat i d’igualtat, si

s’associen amb el mer egoisme, faran només diables: cadascú maldarà per ser independent a fi de poder lluitar sols pel seu propi interès. I ací rau la necessitat de religió i el seu poder, de portar al principi de la benevolença i d’estimar fins als homes” (John Randolph, 1773-1833, orador i estadista estadunidenc).

“-La mare no es cansava de dir-m’ho: “*Noi, not’ emboliquis; els ajudaràs a treure les castanyes del foc i després no et deixaran ni les brases*”. La gent dels pobles sempre en diu de bones, oi?” (“*Els vençuts*”, 1955-1982, d’en Xavier Benguerel, 1905-1990, escriptor barceloní exiliat).

“La Llibertat, no pas el comunisme, és la força més contagiosa del món” (Earl Warren, 1891-1974, californià d’origen noruec, cap de la Cort Suprema dels EUA).

“Mentre l’Estat existesca, no pot haver-hi llibertat. Quan hi ha la llibertat no hi haurà Estat” (Vladimir Ilich Ulianov *Lenin*, 1870-1924, revolucionari i estadista rus soviètic).

“La llibertat existeix únicament a la terra dels somnis” (Johann Christoph Friedrich von Schiller, 1759-1805, historiadore alemany).

“La llibertat és poesia, és prendre les llibertats amb les paraules, trencar les regles d’un discurs normal, violar el sentit comú” (Norman O. Brown, -1913-2002, filòsof americà).

“La llibertat, primer cal acceptar-la, després planificar-la i, finalment gaudir-la” (Francisco Rabaneda Cuervo [*Paco Rabanne*], *1935, sastre donostiarra fugit a França durant la Guerra Civil).

Llibertat sense bé

“En veure com aquest i aquells tants homes, veritat i virtut, on puc trobar-vos? Que en el poble, tu, em dius? I on és el poble?”

És la munió de gent que alegre xiscla i a la plaça de bous té l’Ateneu? És la que per carrers i places corre, “*Visca la llibertat!*” cridant contenta, i és esclava, primer de sa ignorància, després de ses passions, després dels ídols que, per demà cremar, avui aixeca?

(“*Epístola*” De Joaquim Maria Bartrina, Reus, 1850 - Barcelona, 1880; científic i escriptor).

“I tu, infern pregon, rep el teu nou senyor, que arriba a tu amb un ànim que no podran pas canviar ni el temps ni el lloc. L’esperit duu en si mateix el seu propi habitatge i pot en si mateix fer un cel de l’infern o un infern del cel. Què hi fa l’indret on jo sojorni, si sóc sempre el mateix i el que dec ser, si ho sóc tot, encara que menor que Aquell a qui el raig ha fet més gran? Ací, si més no, serem lliures (...) Ací podem regnar amb seguretat i, segons el meu parer, regnar és digne d’ambició, encara que sia dins l’infern; val més regnar dins l’infern que no servir al cel” (*El Paradís Perdut / Paradise Lost*, cap. I, any 1667, de John Milton, 1608-1674, poeta purità anglès).

La Copa de la Ofensa!

Collons, quanta raó!!!! Crec que m'he ofès per primera vegada!

He llegit aquests dies que Espanya s'ofèn. Que Espanya s'ofèn, diuen? Que s'ofèn...??? Què punyetes ens ha d'explicar Espanya sobre ofenses! Ofensa és que t'imposin una llengua forana al teu propi País. Ofensa és que t'imposin una nacionalitat que no et correspon. Ofensa és que et dilueixin en una sobirania estrangera per negar-te la pròpia. Ofensa és que no et reconeixin ni com a nació ni com a poble ni com a res. Ofensa és que basin la imposició d'una falsa unitat nacional en uns anacrònics drets de conquesta. Ofensa és que ens tractin de pidolaires quan exigim el què és nostre. Ofensa és que et retallin les lleis de mínims que ha aprovat el nostre Parlament i referendat el poble. Ofensa és que, malgrat les passades de ribot, recorrin aquestes lleis a un tribunal constitucional que tampoc és nostre. Ofensa és que et neguin el pa i la sal del finançament incomplint les lleis, els compromisos i tota la decència d'una ètica política inexistent. Ofensa és que et facin obtenir un "Documento Nacional de Identidad" que et nega la identitat real. Ofensa és escoltar la COPE. Ofensa és llegir La Razón, ABC o "Libertad Digital". Ofensa és que ens diguin que són compatriotes nostres. Espanya s'ofèn!!! Què vol dir que s'ofèn? S'ofèn perquè li xiulen el desafecte en les grades d'un camp de futbol?

Voleu ofenses? Ofensa és que, per interessos personals d'un rei i d'un govern estrangers, se't venguin una part de la teva Pàtria a un altre País, sense que hi puguem dir la nostra. Ofenses són les que han omplert els nostres cementiris i fossars des de fa segles. Ofensa és haver-te enviat un avantpassat a les galeres del Rei d'Espanya per haver travessat un setge marítim en l'intent desesperat d'abastir de menjar la família. Ofensa és que te n'esquarterin un altre i li penguin el cap dins d'una gàbia durant

dotze anys pel delictes de defensar les llibertats del seu País i per haver rebutjat per tres vegades la "real clemència". Ofensa és que empresonin un cosí germà de ton pare per la mateixa raó i que, després de torturar-lo el llencin daltabaix d'un cinquè pis de l'Hospital Clínic i diguin que s'ha suïcidat i que després en neguin el cos a la família ni els diguin on és enterrat fins passats més de cinquanta anys, quan gairebé tots els fills ja s'han mort. Ofensa és que executin el President electe del teu País només per haver estat President electe. Ofensa és que executin l'alcalde del teu poble només per haver estat alcalde del teu poble. Ofensa és que després no vulguin reconèixer la farsa d'uns judicis indignes ni et permetin passar pàgina de l'horror.

Tot això són ofenses. Ofensa són cinc segles de menyspreu. Ofensa són quatre segles de tenir el País partit en dos Estats que li són adversos. Ofensa són tres segles de domini, opressió, negociació i espoli. Ofensa són dos segles de guerres internes propiciades pel mal govern i per lluites de poder en clau espanyola. Ofensa són cent anys de combatre la voluntat de revifament de la nostra nació. Ofensa són quaranta anys de dictadura criminal. Ofensa són trenta de democràcia a mitges, basada en una Constitució filla de la por i la remor de sabres. Ofensa és que hagi d'aguantar i pagar de la teva butxaca la vergonya d'un Rei col·locat on és per la voluntat d'un criminal de guerra, després d'haver jurat els "Principios del Movimiento Nacional". Ofensa és que et vulguin fer combregar amb rodes de molí.

Però la pitjor de totes les ofenses és que, després d'haver d'aguantat tot això, a sobre et diguin que tu també ets espanyol. Té raó en Partal en la seva anàlisi i no deixa de ser cert que hem d'anar fent la viu viu com podem, mentre desitgem una País que s'assembli a un equip de futbol. (que té collons, la cosa!) Però al menys, que ningú

ens tregui el dret de xiular allò que ens doni la gana i quan ens doni la gana. El dia que tota aquesta parafernàlia de reis, banderes i himnes espanyols siguin els símbols d'un País estranger, jo us asseguro que no se'm passarà pel cap de xiular-los i els podré tenir tot el respecte que ara no els tinc. Mentre representin tot allò que representen, jo seguiré celebrant les xiulades encara que al Secretari General del meu propi partit no li agradi. Diuen que és una falta de respecte. És clar que sí, i tant, que ho és! I què! Què volen? Com esperen que els paguem tots aquests segles d'abús i prepotència? Amb afecte i moixaines? Au va! Ja prou que ho fem això! Ja prou que, com a País, ens hem avesat a ser un ramat de xaiets ensinistrats i obedients, com perquè, ni que sigui de tant en tant, ens puguem donar el gustet d'una bona xiulada amb gust de poc.

I tant poc! Aquesta és la única cosa que em cou de tot plegat. Que com a poble no siguem capaços d'anar ni un pamet més enllà dels xiulets i el voleiar de quatre estrelades mig amagades entre banderes i samarretes blaugranes...i gràcies! I és que, per més que es vulguin fer els ofesos, ells saben ben bé que tot plegat no són més que focs d'encenalls. Ja podem seguir xiulant a l'aire per tots els estadis del món, perquè mentre seguim consumint les energies en protestes estètiques, ells seguiran controlant l'aixeta de la nostra indignació...i la dels nostres recursos i, si cal arribar-hi, també de la nostra sang. Mentrestant, nosaltres seguirem bevent mansament de la font de la Santa Paciència, mentre Espanya es fot de nosaltres amb aquell deix de condescendència petulant que neix del seu antic menyspreu cap a nosaltres.

Perquè seva és l'ofensa i nostra la vergonya.

Carles Barcons

Independentisme

L'independentisme es multiplica només en tres mesos

L'independentisme es dispara

Els partidaris de l'Estat propi es multipliquen en tres mesos, segons el baròmetre del CEO

El percentatge de ciutadans partidaris d'un Estat independent ha tingut un gran augment en els darrers tres mesos, segons el baròmetre del Centre d'Estudis d'Opinió. La xifra de ciutadans a favor de la independència és ara del 20,9%, quan al mes de gener era del 16,1%. Això significa un augment de 4,8 punts en tres mesos, una evolució molt superior a l'habitual, atès que les diferències -ja sigui a favor o en contra de la independència- entre dos baròmetres consecutius no havien superat mai els 1,5 punts. A més, els partidaris de l'autonomisme (34,9%) ja no són el col·lectiu més nombrós, i cedeixen aquest lloc als partidaris de l'Estat federal (35%). La xifra d'autonomistes el darrer més de gener era del 38,6%. Finalment, un 4,4% vol ser una regió d'Espanya. D'altra banda, un 68,1% dels catalans consideren "insuficient" el nivell d'autonomia assolit, mentre que un 24,6% creu que el nivell és "suficient", i un 3,1% pensa que hi ha "massa autonomia". Per últim, un 42,2% dels catalans es consideren "tant catalans com espanyols", un 26,2% "més catalans que espanyols", un 19,8% només catalans, un 4% més espanyols que catalans i un 4,5% només espanyols. En una escala del 1 al 5 on el 1 significa sentir-se només espanyol i el 5 només català, la mitjana és de 3,55. Al mes de gener aquesta mitjana era de 3,51..

Reproduït de www.e-noticies.cat

PREN LA INICIATIVA, ACTUAL
SOBIRANIA
RV
REPÚBLICA VALENCIANA
www.perlarepublicavalenciana.eu

¿Vols deixar de beure?
PODEM AJUDAR-TE
 Tel: 616 08 88 83
 Alcohòlics Anònims

mallorquí
 per en què parles en castella?
 HÉLIX

No nacionalistes: ja n'hi ha prou!

Des del Col·lectiu Joan Crexell volem fer evident als lectors de L'Estel la nostra indignació contínua al comprovar, dia rere dia, com els mitjans de comunicació i molts creadors d'opinió s'estan convertint en satèl·lits dels subsistema de comunicació i d'imaginari col·lectiu espanyol. Estem aguantant una colonització i assimilació ideològica de característiques mai assolides. Catalunya és una "comunitat". De què? De propietaris? De Veïns? Una part dels nostres polítics i dels nostres mitjans de comunicació fan referència al "govern". No sabem de què ens estan parlant. D'Espanya? De Catalunya? Els informatius s'obren amb informacions netament espanyoles, i les notícies de política catalana o de la nostra llengua i cultura són un subproducte de les darreries dels informatius. Als programes d'entreteniment de la ràdio i la televisió i a les pàgines dels diaris d'aquestes seccions es potencia un imaginari espanyol. Ja no és que no existeixi un imaginari català, és que som incapaços de fer el salt i plantejar un imaginari europeu.

Però quan es demostra el fracàs dels plantejaments fets des de la transició, és quan acceptem amb normalitat que els nacionalistes som els catalans, els bascos o els gallecs, i que els espanyols són no nacionalistes o, seguint una estrambòtica definició, són constitucionalistes. No és estrany, doncs, que el ciutadà de peu i els sectors sensibilitzats tinguin una gran desafecció cap a la informació i l'opinió política, i més encara, cap a l'acció política.

No hi ha imaginari col·lectiu nacional. No hi ha projecte polític. No hi ha resposta ideològica clara i contundent. En canvi, estem veient que Espanya, que evidentment s'ha modernitzat, no ha avançat cap a la pluralitat, cap al federalisme, sinó que s'ha desacomplexat totalment i planteja un nacionalisme clar i dur d'integració i assimilació que dia rere dia impregna amb el seu llenguatge i els seus continguts la nostra vida quotidiana, transformant l'imaginari d'amplis sectors no sensibilitzats, o d'altres ja cansats de topar amb la paret d'Espanya.

És, doncs, el moment de reaccionar. No es tracta d'estimular cap tipus de violència, ni física ni política. Avui, en el marc de l'Europa occidental, això no provocaria més que el desprestigi i el retrocés. Es tracta d'enfortir la nostra autoestima, desacomplexant-nos del tot, i dient les coses pel seu nom. Els Vidal Quadras, els Joan Ferran, les Rosa Díez i els Rivera tenen tots els seus drets, però prou d'acceptar amb normalitat el seu 'no nacionalisme' i la seva imposició del nacionalisme espanyol, carca i unitarista.

Les noves generacions dels mitjans de comunicació, de la nostra classe política i del món intel·lectual han de reaccionar i guanyar la batalla, com es va fer ens els anys 60 i 70 quan una part de l'esquerra catalana i espanyola tenia aquests plantejaments espanyolistes i els intentava impregnar a la societat catalana.

Mayor Oreja no vol que hi hagi catalans ni bascos que no sàpiguen castellà

Divendres, 8 de maig

El cap de llista del PP espanyol a les properes eleccions europees, Jaime Mayor Oreja, ha dit avui que és molt important que "no hi hagi cap basc o català que no sàpiga parlar espanyol". Segons Mayor Oreja el desconeixement del castellà "els suposaria una limitació important a l'Europa que s'apropa", un argument desconcertant tenint en compte que a la Unió Europea el castellà només és oficial a l'Estat espanyol. També ha reiterat l'oposició del seu partit a la immersió lingüística al Principat, amb l'argument que "cal respectar" la llibertat dels pares a l'hora de triar la llengua d'estudi dels seus fills.

Una llibertat, però, que només vol aplicar al castellà al Principat, ja que no ha parlat d'altres llengües com el xinès o l'àrab, ni tampoc no s'ha referit a la situació del català a la Franja de Ponent, per posar alguns exemples. Mayor Oreja ha fet aquestes declaracions en relació a la surrealista portada d'avui del diari espanyol El Mundo, que com a titular del dia afirma que "Catalunya es declara independent en matèria d'ensenyament", fent referència al pacte entre PSC, CiU i ERC per aprovar la nova Llei d'Ensenyament de Catalunya, que estableix el català com a llengua vehicular de l'escola. Pel candidat del PP "qualsevol maltracta" al castellà en territori sota sobirania espanyola "impediria el lideratge d'Espanya a Europa".

A més a més Mayor Oreja no ha dit res dels bascos i dels catalans que no saben basc o català, respectivament, un fet que segurament no li treu la son. De fet quan ha fet referència a que volia que tots els bascos i catalans coneguessin la llengua castellana segurament no ha tingut en compte que hi ha molts

bascos i catalans que no viuen a l'Estat espanyol. Molts viuen a Iparralde o a la Catalunya del Nord, sota sobirania francesa, per no parlar dels que ho fan a Andorra.

Acudits

El diari

Un cec va passejant i es troba un paper de vidre. L'agafa, el palpa i diu:

- Quina quantitat de tonteries que porta el diari.

Menjar per als avions

Se sent pels altaveus de l'aeroport de Lepe:

- Atenció, atenció. No tirin molles de pa a la pista, que els avions ja baixen sols.

Classe d'anglès

- És aquí on donen classes d'anglès?
- If, if... between, between...

Per culpa del dit

- De què va morir ET?
- D'una indigestió de Donuts.

Ampolla buida

- Perquè els de Lepe tenen una ampolla buida a la nevera?

- Pels convidats que no volen res.

Viva!!!

Entra un gangós a la farmàcia del poble i diu:

- Vivaporú!

- Viva!

Fax de Lepe

- Com pots saber si un fax ha estat enviat per algú de Lepe?

- Perquè hi ha posat segells.

Fax de Lepe (2)

- Com s'ho fan els de Lepe per enviar faxes confidencials?

- Els pleguen per la mitat abans de posar-los a la màquina.

Preludi de la Independència (I)

Carles Muñoz Espinalt, 1992

“A tots els qui, amb fe i fermesa, Han cridat: *Visca Catalunya Lliure!!*” C.M.E.

Percebre'l

Són molts els qui voldrien que no se'n pogués escoltar ni una sola nota. Però el prelude de la Independència de Catalunya no ha nascut pas per generació espontània. No és cap somni ni cap disbarat atabalador. Fa anys que es deixa sentir amb harmònic frasejar, per més que cuitin a ofegar-lo o no s'encerri el to vibrant i clamorós que demana executar-lo amb tota la seva amplitud.

Els motius pels quals no s'ha acabat mai d'interpretar, sense perdre o robar-nos les solfes, els podem copsar fins i tot amb fets aparentment secundaris. En ells, això sí, hi trobem tàctiques errades, molta bona voluntat, excuses de mal pagador i limitada moral de victòria. Què ens ha mancat? Inspiració? Homes capaços de dirigir-ho? Ens creem nosaltres mateixos els inconvenients o ens venen de fora? Fem el sord o gent impenitent ens tapen les orelles?

Sempre que puc repeteixo i faig repetir: Els catalans prou anhelan la Independència nacional, però no veuen la manera d'assolir-la. Cap projecte no es veu viable abans de plasmar-se amb nítida i vigorosa figura en la ment dels qui ho voldrien materialitzar. Així doncs, els artífexs que inculquin en cada català la clara imatge motivacional de la seva Independència com a poble, esdevindran els qui anorreïn per sempre els obstacles que impedeixen portar-la a terme.

No és pas impossible promoure-ho, encara que la desconfiança en nosaltres mateixos hagi impedit deixar parlar molt alt els qui assagen de fer-ho viable. Sovint, els covards, per no posar-se en evidència, són els més interessats a silenciar la veu dels coratjosos.

Llavors, els desmoralitzats i els pobres de tremp, enlloc de cercar un major braor en ells mateixos, preferixen —baixet, per no fer soroll— parlar de mans misterioses que ens barren el pas.

És orientatiu recordar que, entre les moltes referències que sobre Catalunya va escriure Josep Pla (Notes per a Sílvia), hi figura el següent comentari que un dia li féu Manuel Brunet: «Ja coneixeu la meva convicció: l'Església en aquest país ho ha fet tot: és la clau del passat, del present, i probablement

del futur. L'Església creu que aquest país ha d'estar lligat a Espanya i per això hi ha unitat. El dia que cregui el contrari es produiran les conseqüències naturals.»

Tanmateix, la rebuscada forma «conseqüències naturals», malgrat ésser una manera d'anunciar-ho amb paraules emmascarades, vol que se sàpiga, però amb el mínim enrenou. Talment com el candorós que del dimoni en diu «en Banyeta», per l'ancestral por que comporta pensar que, bon punt es pronuncia el seu nom correcte, es desperten les ires de l'infern. Ara bé, amb totes les reserves imaginables, i per banals que siguin les precaucions, també amb noms suposats, entre hermètics i temorencs, s'inicia el prelude de la Independència de Catalunya que, vingui d'on vingui el seu clam o tingui clar o insinuós el seu dir, no sempre el sabem escoltar o no ens el deixen percebre.

La por que enmascara el prelude.

Gairebé s'acabava el segle XIX, quan Joan Maragall escrivia i resumia en una sola frase, el que encara és el millor i més modern programa polític per al nostre país: «La qüestió per a Catalunya és europeïtzar-se, tallant més o menys lentament la corda que la lliga a la Morta.»

És fàcil comprendre què indicava en referir-se a «la Morta». Si calia, en parlava sense pèls a la llengua. No és pas gens complicat de poder rellegir: a l'any 1899, amb motiu de la defunció del polític espanyol Emilio Castelar, ho concreta Joan Maragall, amb totes les lletres, en una carta adreçada al seu amic Antoni Roura: «Ja ho veus com s'ha mort en Castelar. És un “luto” nacional de debò perquè ell personificava l'Espanya que també s'està morint.»

Per molt que es vulgui fugir del tema, no pot negar-se que opinions d'aquesta mena són, com a mínim, una rotunda iniciació del prelude de la Independència de Catalunya.

Per què no es valoren amb tota la seva importància? En rigor, no solament no s'ha volgut analitzar les raons que les fomentaven, sinó que s'han dissimulat tant com s'ha pogut.

Hi ha catalans, entre porucs i afa-

bles, que lluny de veure-hi una concepció clara i serena de la realitat, la disfressen d'emoció no meditada i passatgera, una mena de flor que no fa estiu o un banal exabrupte que ni suma ni resta en relació a res. Davant de qui i de què volen justificar-se? Quin temor els porta a fer-se l'esmunyedís?

Contemplem-ne un exemple: Maurici Serrahima, en una biografia de Joan Maragall publicada per primera vegada l'any 1938, bo i glossant la frase: «tallant la corda que la lliga a la Morta», s'afanya a disculpar les intencions del poeta, com si encara el poguessin posar a la presó o fos possible inculpar d'un delictes aquell qui gosava transcriure la pensada. Cautelós, Maurici Serrahima, embolica el «tallant la corda que la lliga a la Morta» amb el següent comentari: «Però aquest estat d'esperit no era ben bé el seu: Ell esperava sempre i creia que la unió dels pobles ibèrics era una gran possibilitat i que el catalanisme n'iniciava el camí.»

Com pot tractar-se d'un estat d'esperit allò que és un concret i meditat raonar? Què en treuen de confondre els humors de l'ànim amb l'agudeses del criteri? Sigui lícit o no, amb les excuses i justificacions que ningú no els demana, ja tenim una altra manera de no deixar escoltar el prelude de la Independència de Catalunya.

Posat a treure-li importància, es menyspreen els motius inicials que porten a referir-se a «la Morta», ja que els homes com en Joan Maragall veien Espanya com a sinònim de península Ibèrica; però quan hi manca Portugal, parlar d'Espanya per indicar l'entitat geogràfica que en resta, esdevé una impostura que certs opressors poden despòticament aprofitar, però sempre acaba demostrant-se que, per falsa, no és viable.

Passar per la censura.

Com aquell que fa de contrabandista i es desvia per perfeccionar el doble fons de les seves maletes, el qui vol deslliurar-se de la censura —i a Catalunya d'una manera o altra la censura no para d'actuar— cal que aguditzí l'enginy si desitja que les seves idees circulin.

Què vol difondre? Com pot expressar-ho? Què deixen dir? Quins recur-

sos té per enganyar la censura? Fins on pot arribar? Rumia i mira d'esprémer tots els sentits de cada paraula. Voldria trobar metàfores que permetessin emprar uns mots que no tinguessin res a veure amb el que vol dir, però que gaudissin de la virtut de donar a entendre tot el que li convingués, mitjançant el presupòsit que comporta poder jugar amb uns valors figurats.

No és fàcil i té molt de filigrana. En certs moments no saps on comença la censura i on acaba l'autocensura. Si fem un estudi psicoestètic de la imatge que, segons elsensors, voldrien que presentessin els qui pretenen defensar la identitat de Catalunya, aviat es descobreix que desitgen que sigui la pròpia d'unes persones que no se senten protagonistes de les accions del seu poble, ni se solidaritzen amb les seves gestes. Els volen espectadors, mai actors. La censura moderna, impregnada de les tècniques de Goebbels, jutja tant el que es diu com l'actitud personal de qui ho exposa. Això ha creat situacions ben reveladores i paradoxals entre la gent nostra que ha teoritzat a l'entorn de la nació catalana.

En relatarem un cas: es pot llegir en un llibre de Gaziell (Meditacions en el desert) la següent afirmació: «Els catalans del meu temps —vull dir la minoria selecta— ens hauríem fos totalment amb la nostra pàtria que per força havíem de triomfar o sucumbir amb ella. La tragèdia i l'honor de la nostra vida, són que hem caigut amb Catalunya.»

Aquestes paraules varen publicar-se així en l'edició que es féu del referit llibre a París l'any 1974, però en ell s'inclou un peu de pàgina que adverteix: «La última frase d'aquest paràgraf és suprimida en el text publicat a Barcelona (1970). Naturalment per raons òbvies.»

És a dir, l'autor no podia permetre's el luxe de confessar que ell havia seguit la mateixa sort que el seu poble. Era pecat atrevir-se a escriure: «La tragèdia i l'honor de la nostra vida, són que hem caigut amb Catalunya.»

Per què no podia confessar-se? Potser el mateix editor ja va actuar d'autocensor o era una recomanació que féu Gaziell abans de morir. Tanta responsabilitat pressuposava? Sí, convertia l'autor en protagonista i erigia la seva personalitat en una imatge model que,

de fomentar-se, s'arriscaven que trobés seguidors.

La lluita patriòtica dels catalans era obligat dissimular-la el màxim possible. Es pretenia que en poc temps no ens recordéssim de cap fet. Calia fer gairebé imperceptibles els nostres senyals d'identitat. No podíem valernos amb propietat de les més ingènues metàfores on reconeguéssim qui érem. Quan Josep Ma. de Sagarra va començar el seu Poema de Montserrat, a tots els erudits els constava que els primers versos anaven així: Avui que una ventada de ponent assassina el perfum de la ginesta.

Ai las! Arribada l'hora de publicar-los (1956), no va haver-hi més remei que desdibuixar-ne el simbolisme. I d'aquesta manera van imprimir-se: Avui que una ventada impenitent encongeix el perfum de la ginesta.

Calgué desdibuixar-ne el simbolisme malgrat que ben poques persones es capficaven sobre si «la ventada de ponent» és un símil que pot o no referir-se a Espanya i molts menys sabien que, «el perfum de la ginesta», havia esdevingut el símbol mateix de Catalunya, gràcies a la suggestiva força poètica de Joan Maragall que, bo i imaginant-se la flor i l'olor de la ginesta com a característica de la nostra nació, abrandat ho versificava: En la flor de la ginesta Catalunya m'ha parlat m'ha parlat de la gran festa de la nostra llibertat.

Voleu més bona fe? Bé, doncs, fins i tot havíem de mossegar-nos la llengua els catalans a l'hora de parlar en aquest sentit o l'altre de «l'olor de la ginesta». La censura o autocensura ho capgirava tot. Matxucats els valors i àdhuc les metàfores, qui podia descobrir el seu sentit patriòtic? En la contestació d'aquesta pregunta trobarem les raons per les quals, ara, no manquen pas els qui opinen que la pàtria és una falòrnia i algun disminuït de sentiments i degenerat de voluntat, amb ben pocs escrúpols, arriba a escriure i publicar: «Fins i tot la vida d'un gos té més valor que una pàtria.»

Quan les insinuacions deformen els principis.

L'abús en el dir dels polítics mitjançant eufemismes, trets per elevació, al·lusions encobertes i formes el·líptiques per a fer veure que es planteja una qüestió, mentre se n'amaga l'essència que en si comporta, ha contribuït a empobrir i desorientar el caràcter dels catalans. La pròpia identitat ja mai no la mostrem de cara. Actuem com si féssim veure que venim de l'hort i que ensems no se'ns escapa res del que passa. El molt català: «tu ja m'entens», acompanyat d'un fer l'ullet, esdevé el posat

més típic de la nostra gent a l'hora de comunicar-se assumptes que creuen delicats. És més, segons he pogut demostrar en una valoració psicoestètica comparativa de diverses nacions, els catalans som el poble del món que fa més l'ullet de forma casta. Allà on els altres hi posen intencions eròtiques, nosaltres hi revelem misteris polítics. Així, entre un «tu ja m'entens» i un parell de picades d'ullet, es deixa anar alguna mitja frase que, la sagacitat de l'interlocutor, es creu que complementa. I, qui gosaria reclamar que no ha quedat informat? Aquest parlar a mitges de política, no el descriu pas amb trets de caricatura. Al contrari, són maneres de fer que surten cada dia amb lletra de motlle i amb la màxima seriositat a les pàgines dels diaris. Si no, qui va inventar-se la repetida i repetida expressió «fet diferencial»? Se la cita i se la torna a citar. Asseguren que un dels molts González que viu a Madrid, adés comença a entendre-la i adés se li escapa el significat, com si no l'hagués escoltat mai. És que tot depèn del «fet diferencial»? Amb aquest concepte, què expressem i què deixem de proclamar?

La fórmula «fet diferencial» que, ara, es repeteix sense saber d'on ve, fou ideada i difosa per Francesc Cambó que, en el seu llibre Perla concòrdia (1930), l'esmenta infinitat de vegades amb el propòsit de fer-la popular, després de definir-la amb aquests termes: «El problema català té per base, per única base, l'existència d'un fet diferencial català*» Era una manera d'intentar fer

compatible unes peculiaritats catalanes, presentades de forma suau i molt retallades amb el propòsit de crear un nou intent de concòrdia amb Espanya. Desitjava fer comprendre que érem com tots els espanyols, però amb un «fet diferencial» que amb bona voluntat se'ns podia tolerar i que, d'entrada, resultava de més bon acceptar si no es comprenia ben bé en què consistia. Responia a la mentalitat d'un Francesc Cambó dominat per una forta crisi política personal. Justament, els qui encara empren l'expressió «fet diferencial» no s'adonen que correspon a una concepció decadent de les idees del seu inventor. No parteixen de la realitat de Catalunya, sinó de les fórmules fracassades de Francesc Cambó.

Amb subterfugis, més que reforçar o mobilitzar la voluntat d'un poble, se n'intensifica el confusionisme, ja que no és pas un problema en sí de diferències sinó un problema d'identitats i d'entitats. Catalunya ha d'ésser ella mateixa, al marge de si és molt o poc diferent d'uns altres pobles. Els pobles, com les persones, no són lliures per allò que tinguin de peculiar, sinó sobretot pel fet d'ésser una entitat pròpia. Una nació, és. Per damunt de com sigui. És una realitat que mai no es pot escometre de biaix. En últim terme necessita la Independència per al ple desenvolupament de la seva personalitat i no solament perquè tingui aquesta característica o l'altra. Si no es comprèn així, no es pot fer entendre Catalunya ni a les persones que han vingut d'altres ter-

res i volen fer de la nostra també la seva pàtria.

El confusionisme que comporta servir-se d'expressions com «fet diferencial», el paguem molt més car encara, per les múltiples conseqüències que origina. Així, el joc de subterfugis, crea en els mateixos que el prediquen una manca de capacitat per a preveure els esdeveniments. Són víctimes de la confusió que promouen. El mateix Francesc Cambó pot servir d'exemple quan, en el llibre ja citat, afirma: «A Catalunya un grau accentuat de benestar ha afeblit les qualitats heroiques de la raça.»

Si recordem que aquesta sentència la formulava l'any 1930, ens demostra que, ni remotament, sabia preveure la quantitat de generós heroisme i neguit bèl·lic que, ben esmerçat o no, els catalans mostrarien els mateixos anys trenta. Els milers i milers que varen morir a la batalla de l'Ebre, per si sols, en serien el més rotund testimoni i de retruc farien palès que, els polítics, si s'inclinen a confondre la seva comoditat personal amb l'ànima d'un poble, són sempre uns mals profetes.

El cínic escorar els independentistes de la història.

Quan un país pateix una crisi de dignitat patriòtica el civisme dels seus milers homes és silenciats, mal vist i fa nosa a tots aquells que no suporten la conducta exemplar i se'n mofen dient que és candidesa. Ells, voldrien que habilitat política equivalgués a tripijocs

entre bastidors i talent directiu fos sinònim d'embolicar la troca. Talment com si tot fos una ensarronada.

No ens enganyem, persones així no poden tenir de gent independentista com Josep Ma. Batista i Roca —i novament em valdré d'una figura paradigmàtica— una idea gaire millor que la declarada per Josep Pla, quan en un cert racó de les seves Obres Completes, hom hi pot llegir: «El Sr. Batista i Roca que fou com a separatista i catalanista, militarista. Família rica —negoci de bacallà—. Universitat de Cambridge —Anglaterra. Nocre que tingués mai cap adepte. Decadència inevitable del cognom.»

Per fortuna a Josep Ma. Batista i Roca no el preocupaven gaire els judicis que d'ell es poguessin fer. Tot el seu patir era la situació del nostre poble. Tota la seva vida va ser un preludi de la Independència de Catalunya. I sabia que això seria possible, quan ja no hi hagués una majoria de catalans que van pels carrers amb la mirada esporuguida. Ens conexia molt bé Batista i Roca. Justament, ell, és el primer que va fer-nos el diagnòstic exacte sobre les peculiaritats del nostre caràcter esclavitzat. No discutirem ara si després va encertar o no el remei, però no va fallar gens ni mica en dir-nos el mal que patíem. L'any 1928 escrivia: «Un senzill cop d'ull al caràcter actual de la nostra gent no ens dona gaires motius per a ésser optimistes.» Ens veu ja amb unes inhibicions i una manca de gosadia que crea en el nostre ànim una situació que Batista i Roca defineix així: «Ens fa donar irreflexivament per descomptada la derrota abans d'intentar l'atac.» Això sí, ens molesta que se'ns ho retregui però cal encarar-s'hi si d'una vegada volem enfortir el nostre caràcter atuit i espantadís. «Davant d'una dificultat —prosegueix Batista i Roca—, tenim mil maneres de vorejar-la, d'aclucar els ulls per no veure-la o de fer mostra de la nostra ironia, pensant vèncer-la, però l'obstacle resta.»

En els últims anys de la seva vida, Batista i Roca recordava el seu diagnòstic —format gairebé cinquanta anys abans— amb la nostàlgia i amb la recança de no haver pogut fer tot el que hauria volgut per ajudar-nos a refer el nostre caràcter. Jo li assegurava que, per a mi, va ésser una llàstima no haver conegut el seu diagnòstic cap allà l'any 1955, quan polemitzava jo amb Vicens Vives i amb vehemència no m'estava d'engaltar-li que era un error que pagaríem molt car, afirmar que els catalans anem del seny a la rauxa. En tot cas, el català és l'home que va del seny a la xerinola, com si amb rialles pogués esvaïr les angoixes. No ens vanagloriem d'ésser la gent que es riu del mort

i de qui el vetlla? Confessions així, motivaven que Batista i Roca posés una cara consirosa on s'hi podia veure com havia patit aquell home des de l'exili, per no haver pogut estar a prop d'aquells sobre qui, ell, hauria volgut exercir un mesatge. Per a mi, representa un incalculable capital de saber, l'haver tingut el privilegi de mantenir amb Batista i Roca una trentena de llargues converses, la major part d'elles a casa meua. Les altres anant-lo a veure jo a ell, ja malalt de mort. Parlàvem i tornàvem a parlar de la situació de Catalunya; del tema mai no se'n cansava.

En alguns moments semblava indignar-se quan jo referia que, a Catalunya, el problema més que cenyir-se a la preparació del poble, rau en la forta inconsciència dels qui es diuen dirigents. «Mireu si en són de curts i despreocupats —recordo que un dia li relatava— que ni han comprès les peculiaritats del feixisme espanyol ni en coneixen les quimeres dels seus principals animadors i teòrics.»

Com fent una pausa, vaig cercar papers del meu arxiu i amb major èmfasi vaig afegir: «Qui s'ha preocupat de què deia Ledesma Ramos que, l'any 1931, exclamava amb ràbia: “Por muy pocas ideas que se tenga a cerca de las características regionales de nuestro país, aparece de modo diáfano que la unidad nacional peligra tan solo en Cataluña, donde la opinión autonómica es un separatismo solapado que espera cobardemente su hora.”» Volia posar de manifest a Batista i Roca que, els polítics catalans actuals, ni a tocar del nas flairen les obsessions, els deliris i els prejudicis que són l'essència dels espanyols, tinguin la ideologia que tinguin. Li citava de nou Ledesma Ramos, amb l'afany de veure quines consideracions en traïria. La frase, també del 1931, portava cua: «El pueblo vasco es de una nobleza y de una lealtad tan notorias que convierten su pleito regional en una reclamación inofensiva e ingenua.»

Escollida la lectura, Batista i Roca va quedar pensat un instant, per comentar després de forma contundent: «I, aquesta concepció continua igual, encara que els mateixos polítics catalans no vulguin que sigui dit. Ben mirat, els Adolfo Suárez i els Felipe González han estat “mandos” més importants o menys de les organitzacions feixistes. D'on els vindria ara desmentir els dogmes espanyolistes redactats pels seus antics mestres? Així, els bascos seguiran essent “nobles, inofensivos e ingenuos” per més guàrdies civils que els matins i nosaltres uns “separatistas solapados que esperan cobardemente su hora”, per més que els fem bona cara quan ens escuren les butxaques.»

«A Catalunya —vaig respondre-li— només podrem sortir-nos de tot això formant uns dirigents amb tremp, replantejant-nos totes les idees de nou i mirant-nos les coses des d'un altre angle de visió, capaç d'animar els apocats i de retornar l'esperança als decebuts.»

Unes setmanes més tard d'aquesta conversa —parlo de l'any 1977—, Batista i Roca publicava al diari Avui un article que porta per títol Tornar a començar. Sens dubte, una mena de compendi del seu pensament els darrers anys de la seva vida. El títol no pot ésser més significatiu: Tomar a començar.

L'article s'inicia amb una frase d'allò més característica de l'estil de Batista i Roca, ja que els seus pensaments més originals, sovint portaven un contrapunt que subratllava amb el to de la veu. Fins i tot solia remarcar-ho amb un guió quan escrivia. I, aquell dia, escrivia: «Ens varen robar la cartera. Ara diuen que ens la volen tornar —però buida.» Observi's que després de «tornar», posa el guió, recurs que li permetia, àdhuc quan parlava, augmentar el to cantellut i càustic. Llavors, queien com un cop de massa expressions com: «però buida.»

Crec que Batista i Roca és un dels homes més eminents que ha donat la nació catalana i el seu millor professor de civisme tal com recordava jo mateix en l'angoixosa hora del seu enterrament al Cementiri Nou de Barcelona. Encara ara us confesso que el trobo a faltar. La seva sola presència segur que hauria accelerat el preludi de la Independència de Catalunya. No anem més lluny, quan aquest estol de joves deixebles meus van per ciutats i viles del nostre país a propagar la pregunta: «Serà el 1992 l'any de la Independència de Catalunya?», però no perquè la gent la contesti amb un «sí» confiat o amb un «no» poruc, sinó des de la creació de noves imatges motivadores que renovin les argumentacions dels nostres drets amb un vigor psíquic que sigui capaç de fondre els obstacles. O ja no és veritat allò que la fe fa moure muntanyes? Doncs bé: quan els meus deixebles tornen a Barcelona i m'expliquen les trifulgues que han passat, sovint, allò que faig primer que res és preguntar-me a mi mateix: «Sobre això, què hauria dit Batista i Roca?»

Algú pot pensar si tan operants eren les maneres de fer i la forma de veure'ns a tots nosaltres, quan Batista i Roca retornà de l'exili, per què no va trobar molt més escalf i acollida a la Catalunya de l'època nova restauració borbònica? Per un costat ell tenia ja vuitanta anys i el país, per altra banda, vivia uns moments de considerable confusió política.

Recordo que quan l'any 1976 jo recomanava a molts homes amb neguit polític que caldria donar suport a Batista i Roca per a formular el preludi de la Independència de Catalunya, la proposta no encaixava. Uns em deien que era massa de dretes, cosa que després no els ha fet pas arrufar el nas i cofois han figurat a les candidatures electorals del nacionalisme més dretà. Altres, que hom sospitava si s'afaitaven cada matí tot cantant «La Internacional», apuntaven que, Batista i Roca, era un exaltat extremista i que, Lenin, ja havia sentenciat que l'esquerranisme era la malaltia infantil del comunisme. Etc.

Tot plegat, ens retornaria a parlar de nou d'aquells que deliberadament confonen capacitat política amb embolicar la troca. Tanmateix, en el fonament de tot això hi trobem un mal pitjor. Parlem-ne: Encara que només fos per rentar-nos la cara amb un drap brut —i amb la plena benedicció de l'«imperi»—, en les darreres dècades s'imposà una versió falsa sobre la manera d'ésser els catalans, que tranquil·litza el complex de culpabilitat de molts conservadors i, alhora, seduïa els progressistes perquè confiaven que ens faria superar el romanticisme.

D'aquesta versió de conveniència, amb l'afany de fer-ne un elogi, Raimon Galí, n'ha donat una síntesi que resulta clarificador de transcriure: «Un dels mèrits d'en Vicens Vives i la seva escola és que va saber utilitzar correctament tot el que l'escola marxista té d'aprofitable. L'altre mèrit, el de la seva visió de la nostra extrapolació entre seny i rauxa, em sembla la sola explicació psicològica amb certa coherència sobre la nostra personalitat. Totes les altres són pura literatura de fum.» Així, ja sabríem a què atènyer-nos. Les interpretacions de la gent catalana, com la de Batista i Roca, que no tenien res a veure amb el joc de disbarats del seny i la rauxa, eren «literatura de fum». I, el fum, no té cap consistència i l'esvaeix el vent. En resum, de no haver estat per mitja dotzena d'amics que hem maldat per mantenir-ne viva la figura, podríem pensar si Batista i Roca no havia existit mai o si era un bandoler del segle XVII, o si ara l'inventàvem, talment com qui crea un personatge de novel·la per passar l'estona. I, tot plegat, una altra interpretació del preludi de la Independència de Catalunya ens l'haurien escamotejat.

(Continuarà)

Poesia

Fent pressió per tot redol

CLIMENT GARAU I SALVÀ

Pollastre de la setmana Lucy de Dallas (19/05/2009)

Ivan

A Vilafant fan una font
I a Olot et miren el tarot
A Ripoll l'Ivan va moll
I a Banyoles toquen les castanyoles
A Tortosa et remenen la cosa
A Balaguer et xuclen el samalé
A Pardines mengen farines
I a Perpinyà hi suquen pa
A Inca tot és nou de trinca
A Solsona una poltrona
A Maó et foten a la presó
A Granollers uns esbarzers
A Vilanova et mengen l'anxova
I a Calafell follen amb els d'El Vendrell
A Sedaví toquen el violí
A Vilartagues sense bragues
A Eivissa sense camisa
I a Hostalets sense calçotets
Si ets bon català has de follar
Si ets bon català te l'has de pelar

Com olla de caragols,
Sa política ha tornada,
Quan es betzol passejava,
Ses monges per tot redol.
A la gent daven consol,
Captant per l'Església Santa
La gent sent tan ignorant,
Daven de drap els llençols.

El betzol de carreter,
Del seu convent ja partia,
El seu carro buit duria
A cercar blat del graner.
També gall del galliner
O un xotet de sa guarda,
A sa madona es donava,
A besar el Déu vertader.

No trobaven resistència,
Amb tanta amorositat,
Ho duien estudiat
En sentit de penitència.
Los servia d'indulgència,
Per aconseguir els seus fins,
Aquests eren els camins,
Per no passar inclemència.

Els polítics espanyols,
Duen es mateix programa,
Els seus partits han fet guarda,
Parant per tot els ginyols.
Han perdut tots els controls,
Encalçant tots ells el duro,
Sa gent a dins gran apuro
Han posat per tots redols.

Sa democràcia entrà,
Se formaren molts partits,
De grossos i de petits,
Per defensar es benestar.
Facultat se va donar
A poder fer combinats
Aquests són els resultats,
Els més petits triomfar.

Partits d'aquí predicaven
A dins el mateix sentit,
Que el Govern de Madrid,
Des mallorquins abusaven.
Perquè d'aquí s'emportaven
Un caramull de milions,
De Madrid els rosegons
Que volien, enviaven.

El senyor Antich durà,
El benestar a Mallorca,
Tot això ell se proposa
Per això ell lluitarà.
Al vellet protegirà,
El traurà de sa miseri'
Això és el seu criteri,
Sa pensió li pujarà.

Eivissa, també Menorca,
Mallorca i Formentera,
Duen mateixa carrera,
El benestar aconhorta.
Han alçat una veu forta
Per anar contra els senyors,
N'Antich mos farà favors,
Per defensar casa nostra.

Acudits

Un llarg viatge

Un espermatozoide li diu a un altre:
- Escolta, tu saps si falta gaire per arribar a l'ovari?
- Oi tant!, encara anem per la gola...

Canvi de sexe

- Com anomenaries a una dona que es canvia de sexe?
- Intel·ligència artificial.

Cine de barri

En el cine se sent la veu d'una dona que diu:
- Senyor, li exigeixo que tregui la mà d'aquí...No, no, vostè no, l'altre!

Dos amics tornen a casa en cotxe un pèl "carregadets". Un d'ells crida:
- Alerta amb l'arbre! Alerta amb l'arbre!

S'encasten contra l'arbre. Tots dos coberts de sang aconsegueixen sortir arrossegant-se del cotxe i el que havia avisat de l'arbre diu:

- Però no m'has escoltat quan t'avisava que anessis alerta amb l'arbre?
- Sí, però el que conduïa eres tu!

Sabeu com avorten les noies de Lepe?
Tirant pedres a les cigonyes.

Segons afamats científics estrangers, s'ha descobert una nova escala per mesurar la intel·ligència humana. La nova unitat de mesura es el "tar".

Així és, el tar és una mesura nova i infal·lible per mesurar el coeficient intel·lectual dels essers humans. Per exemple, Albert Einstein degué tenir un megatar. Per tant es dedueix que existeix la intel·ligència megatar, i així es completa l'escala: la intel·ligència kilotar, la centar, la decatar, la intel·ligència tar i la intel·ligència militar (fi de l'escala).

Salut

Durant segles s'han reconegut els extrems d'estat d'ànim inherent de la condició humana. Però diferenciar les alteracions patològiques de les que no ho són ha estat un problema fins fa molt poc temps. El reconeixement de que els trastorns mentals majors són fenòmens psicobiològics resultants de mecanismes cerebrals anormals, junt amb el desenvolupament d'un esquema de classificació diagnòstica basada empíricament, ha permès als clínics diferenciar en forma consistent entre estat d'ànim anormal i els canvis normals transitoris en el to efectiu que formen part de la nostra vida diària.

Amfetamina: L'amfetamina pertany al grup de les drogues psicotòniques o estimulants i el seu principi és potenciar l'activitat del Sistema Nerviós Central.

Inicialment van ser fàrmacs de freqüents prescripcions mèdiques, es van utilitzar per al tractament de la narcolèpsia, obesitat, mal de Parkinson, asma, etc.

Barbitúrics: L'any 1868 Von Baeger va sintetitzar l'àcid barbitúric.

Benzodiacepines: Són els fàrmacs més útils i de major acceptació pels tractaments dels estats d'ansietat, han substituït als barbitúrics perquè són més segurs i tenen menys efectes secundaris.

Són uns tipus de fàrmacs que serveixen per tractar els trastorns depressius.

Junt amb els antidepressius cíclics i tricíclics, els inhibidors del MAO (monoaminoxidasa), també ajuden a tractar els trastorns depressius. Aquests fàrmacs requereixen una dieta especial, perquè interactuen amb la triamina, que apareix en el formatge, la cervesa, el vi, el fetge de pollastre i altres aliments i a més a més causen un augment de la tensió arterial. Els antidepressius tricíclics

no requereixen una dieta especial, però tenen un efecte tòxic sobre el teixit cardíac. Ambdós tipus de fàrmacs actuen bloquejant la reabsorció de serotonina i la noradrenalina en les neurones.

Cap antidepressiu és ideal i, tots els fàrmacs actualment disponibles tenen com a mínim una de les següents característiques indesitjables: Començament retardat de l'acció terapèutica (al menys 28 dies), importants efectes anticolinèrgics, sedació, cardiotoxicitat, augment de pes, possible inducció a episodis maniàtics o altres efectes col·laterals igualment problemàtics.

Els antidepressius són molt eficaços en el tractament de depressions molt accentuades, però no afecten els estats d'ànim corresponents a la conducta humana ni fan que les persones infelices es transformin en persones satisfetes.

Formes de consum

Les formes més habituals de trobar les substàncies són: tauletes, càpsules i en pols. Poden tenir textures i colors diferents, i la seva puresa en el mercat il·lícit sol ser baixa; les principals substàncies de tall són: lactosa, manitol, cafeïna, paracetamol, etc.

Amfetamina: Les amfetamines s'absorbeixen sense dificultats, tant per al tracte digestiu com per via parenteral, per això es pot administrar oralment (mètode més comú), injectada o també "esnifada".

Barbitúrics: La seva utilitat clínica es va generalitzar i el seu abús no va tardar en convertir-se en un problema sociosanitari en molts països occidentals. En l'actualitat, la seva utilització ha disminuït de forma considerable, sent les benzodiacepines les que s'escollen com la millor alternativa.

Antidepressius

Efectes

Amfetamines: Com passa en altres drogues, l'acció d'aquestes substàncies varia de manera considerable entre individus, ambients i circumstàncies. Encara que, es poden citar com efectes més comuns els següents:

*Immediats:

- Sensació d'eufòria que es manifesta amb excitació nerviosa, insomni, loquacitat, augment del grau de confiança i d'autosatisfacció, agitació, en ocasions agressivitat, absència de gana i de fatiga i hiperactivitat. Una de les accions pròpies de les amfetamines és incrementar el nivell de concentració i atenció en les feines concretes per aquesta raó, el seu ús ha estat tant estès en l'àmbit estudiantil.

- A nivell físic, la persona pot manifestar ganes de beure aigua, sudoració, taquicàrdia, augment de la tensió arterial, nàusees, malestar, mal de cap, vertigen... De vegades es presenten ganyotes exagerades i anormals de la mandíbula o moviments estereotipats.

- Les sobredosis augmenten la temperatura corporal i poden causar inquietud, al·lucinacions, irritabilitat, convulsions i fins i tot la mort.

*A llarga durada:

La utilitat d'aquest fàrmac dona lloc a depressions severes, alta tolerància i dependència psicològica que provoca a l'individu un fort desig de la substància i una necessitat imperiosa de consumir-la. La característica més utilitzada és l'aparició del quadre anomenat psicosis tòxica amfetamínica, que es caracteritza per hiperirritabilitat, temor, símptomes al·lucinògens i delirants, etc. Amb freqüència es confonen amb l'esquizofrènia.

Barbitúrics: Tots els barbitúrics són

depressors del sistema nerviós central i tenen efectes de menys o més toxicitat.

Es prescriuen per tractar l'insomni nerviós sever, algunes formes d'epilèpsia, certs quadres convulsius i determinats desordres psicològics.

Les dosis baixes provoquen sensacions de tranquil·litat i ajuden a conciliar el son.

Quantitats més elevades disminueixen els reflexos i provoquen problemes respiratoris que poden portar fins el coma i la mort. Rere el consum prolongat apareixen trastorns físics com anèmies, hepatitis, depressions, dificultats en la parla....

Dependències

Barbitúrics: El consum continuat pot crear dependència i tolerància això comporta que si s'elimina o disminueix la dosi, desencadena la síndrome d'abstinència amb convulsions, confusió, etc.

Benzodiacepines: També un consum continuat pot crear dependència i tolerància. Retirar-la de cop pot resultar perillós, cal fer-ho gradualment. Els signes de síndrome d'abstinència són: Augment de l'ansietat, insomni, irritabilitat, tremolors i palpitations. Cal tenir en compte que aquests símptomes poden no obeir a una síndrome d'abstinència sinó a una recaiguda de la seva patologia ansiosa.

Consumidors

La gent que consumeix antidepressius és la que té trastorns psicològics. Per sort els trastorns depressius són dels més tractables per la psiquiatria, per haver pogut lligar la difusió de dos dels principals sistemes de neurotransmisors cerebrals, la serotonina i la noradrenalina, i per això, es fan servir els antidepressius i els inhibidors de la MAO.

Kundalini Ioga

Conceptes bàsics

El Ioga és un camí de desenvolupament personal que busca a través de l'experiència individual profunditzar en la nostra essència, et reconeixes i pots descobrir qui ets realment, si una projecció del que penses que ets o un ésser complet.

Per tant treballa per unir o sintonitzar en la mateixa freqüència el teu cos, la teva ment i la teva ànima.

Les eines que utilitza son:

Mantres: es la utilització del so com

a vibració per elevar la consciència. Els sons combinats, ressonàncies i el ritme del mantra produeixen un estat alterat psicofisiològic, que quant esta dirigit el resultat es minva l'acció mental que enterboleix el nostre subconscient.

Pranayames: són diferents tipus de respiracions conscients, les quals s'utilitzen per ancorar la ment i modifiquen alguns fluxos energètics del cos.

Asanes: poden ser estàtiques o dinàmiques i son postures o exercicis que flexibilitzen i alliberen la energia emmagatzemada del cos, produint un

efecte multiplicador vers a la energia i a la salut de la que podem gaudir. Reforcen tots els sistemes vitals de la persona, immunològic, digestiu, muscular, glandular, etc.

Mudres i Bhandes: Són determinades formes de col·locació de les mans i les Bhandes son contraccions concretes de esfínters i grups musculars. Tant uns com els altres tenen efectes energètics sobre el cos i la ment.

Estructura d'una classe:

Asseguts amb les cames creuades entonem el Adi Mantra tres vegades d'aquesta manera prenem refugi i obrim un espai íntim amb nosaltres mateixos el qual ens fa més receptius als missatges del cos, la ment i obre la con-

sciencia a experiències més profundes i subtils.

Adi Mantra: "ONG NAMO GURU DEIV NAMO"

Després es pot cantar 3 o més vegades el Mangalacharan Mantra.

"ATGURENAME - JUDATGURE NAME - SAT GURE NAME SIRI GURU DE BE NAME"

Continuem amb uns escalfaments i seguidament fem la Kriya/Serie d'exercicis disposats amb un ordre concret per moure o activar determinats beneficis diferents en cada cas.

Finalment fem una relaxació i tanquem la classe amb una dedicació mèrits canten tres vegades "SATNAM"

Cuina

Escalivada

4 persones. 25 minuts

Ingredients:

8 pebrots vermells, 8 alberginies, 2 grans d'all, 1,5 dl. d'oli, un rajoli de vinagre i sal.

Preparació:

1. Poseu les alberginies i els pebrots directament sobre les flames del foc (també es poden posar al forn amb el grill encès), tot fent-los rodar sovint, fins que la pell quedi negra, gairebé cremada.

2. Quan estiguin al seu punt, emboliqueu-los una estona amb un drap, i després peleu-los, traieu-les llavors i netegeu-los sota l'aixeta.

3. Talleu-los a tires i presenteu-los en una safata amb els alls picats per sobre, ruixeu amb un rajolí de vinagre, oli i sal.

4. També es poden preparar així les cebes, les tomates i les patates.

Canelons a la barcelonina

4 persones. 1 hora i 15 minuts

Ingredients:

12 canelons, 1 cervell de xai, 250 g. de carn de porc a trossos, 1 pit de pollastre, 2 fetges de pollastre, 1 ceba petita, 2 tomates madures, 1 tofona, 1 copa de vi ranci, 1 cullerada de farina, 2 dl. de llet, oli sal, pebre, 20 g de mantega.

Beixamel: 1/2 l. de llet, 40 g. de mantega, 40 g. de farina, 50 g. de formatge ratllat, sal, pebre i nou moscada

Preparació:

1. Bulliu els canelons en abundant aigua salada. Poseu els canelons d'un en un, i deixeu-los bullir lentament uns quinze minuts, removent-los sovint. Una vegada cuits, traieu-los amb una escumadora i poseu-los en un atuell amb aigua freda. Passats uns minuts, col-loqueu-los sobre un drap estès, un al costat de l'altre, a punt per farcir.

2. Fregiu la carn a trossets i el pit de pollastre sense ossos, en una cassola amb una mica d'oli. Daureu lleugerament i afegiu els fetges, així com la ceba tallada fina, ofegueu-ho, afegiu les tomates ratllades, ruixeu amb el vi i deixeu coure-ho uns minuts fins que s'hagi evaporat; finalment, afegiu-hi el cervell (ben net de sang), assaoneu amb sal i pebre.

3. Passeu les carns pel molinet. Escalfeu la mantega, daureu la farina i ruixeu-ho amb la llet. Afegiu altra vegada les carns picades amb la tòfona, també picada; deixeu coure 5 minuts. Retireu-ho del foc i deixeu refredar en una plàtera.

4. Poseu una mica de farcit en cada caneló i enrotlleu-los; col-loqueu-los un al costat de l'altre, però sense prémer-los, en una safata amb una mica de beixamel. Salsa:

5. En un atuell al foc, desfeu la mantega, afegiu-hi la farina i deixeu que cogui una mica, tot removent amb l'espàtula, afegiu-hi la llet i remou amb el batedor de mà perquè no es formin grumolls; deixeu coure lentament sense parar de remoure, fins que la salsa s'espesseixi; assaoneu amb sal, pebre i nou moscada.

6. Aboqueu una mica d'aquesta salsa a sota dels canelons; poseu els canelons a sobre i després cobriu-los amb la salsa que queda.

7. Ensalgueu-los amb el formatge ratllat i porteu-los a gratinar fins que estiguin tots ben daurats.

Sardines amb llet

Les sardines hauran de ser de mida mitjana per poder llevar-los el cap, la cua i l'espina.

Després de netes les sardines, sense cap ni cua, els traurem l'espina i en el seu lloc posarem un polsim sal, pebre-negre molt i bicarbonat; les tancarem donant-los la forma primitiva i les ficarem a remulla amb llet; després, les passarem per farina i les fregirem amb l'oli ben calent.

Conill (i/o pollastre) amb samfaina

Ingredients:

Conill, pollastre, oli, sal i samfaina.

Preparació:

Es tallen el conill i el pollastre, un cop nets, a trossos petits i es fregeixen, en una cassola amb oli abundant i un pessic de sal. Quan el tall és ros, es treu i es fa la samfaina en el mateix oli. En ésser feta, s'hi posa el tall, es tapa i es deixa confitar una estona, a poc foc.

Calamarsons farcits

Ingredients:

Calamarsons de pam (20 cm.), botifarra crua, tomàquet, ceba, alls, julivert, pinyons, safrà, un carquinyoli, ou, farina, vi blanc, oli i sal.

Preparació:

Es netegen bé els calamarsons. Es piquen les ales i les potes, amb unes dents d'all i un brot de julivert, i es barregen amb la botifarra, sense pell. Es passa una mica per la paella amb un raiget d'oli i un pessic de sal. Quan estigui ofegat, es posa en un plat i s'hi barreja un ou i una mica de farina. Amb aquest farciment s'omplen els calamars, que es tanquen clavant-hi un escuradents.

En una cassola amb una mica d'oli i un pessic de sal, s'hi fregeix una mica de ceba picada. Quan sigui rossa, es baixa el foc al mínim, s'hi tira una mica de tomàquet ratllat, un raiget de vi blanc i s'hi posen els calamars. Es tapa la cassola i es deixa coure bé, tombant els calamars de tant en tant. Mentre couen, es fa una picada amb uns quants alls, uns pinyons, uns brins de safrà i un carquinyoli. Quan és feta, es tira a la cassola i se li dona una remenada. Es deixa coure bé i es serveix.

Estofat de vedella

Ingredients:

Carn de vedella (conills, galta, etc.), patates, cama-secs o ceps secs, ceba, tomàquet madur, llorer, vi negre o conyac i aigua, oli, sal i pebre negre.

Preparació:

Es posa un raig d'oli i un pessic de sal a l'olla a pressió i s'hi enrosseix una mica de ceba, tallada pel llarg. Quan és rossa, s'hi posa la carn i les patates, tallades a daus; els bolets, tomàquet tros-sejat, una fulla de llorer, sal, pebre negre i vi (o conyac i una mica d'aigua). Es tapa l'olla a pressió i es deixa coure, a poc foc, durant una mitja hora, comptada des de quan la vàlvula comença a des-vaporar.

PETITS ANUNCIS

AUTOMOBILS

AUTOTÈCNICA MENORCA. Cotxes sense carnet marca AIXAM a 8.000 euros. Menorca, 24 Manacor, 971 551 302

TALLER COLAU MOTORS. Manteniment, reparacions, pneumàtics, ITV. Valdívia, 2 Manacor. 971 553 850

MOTOR SPORT. Venda i reparació de motos usades i noves. Joan Miró, 14 Manacor. 638 561 825

GROC AUTOESCOLES. Avda. Jaume III, 25 Santa Maria. C/ des Menestrals, 21 Sineu. Sor Francina Cirer, 20 Binissalem. www.autoescolesgroc.com 609 641 816

TALLER LLUCRADO. Reparació general de l'automòbil. Plató, 17 Son Ferriol. 971 426 681

TALLER MECÀNIC MARCÉ. Reparació d'automòbils, revisions ITV, cavi d'olis, aire condicionat, parxes. Asegra, 25 local 7 Can Valero. 971 254 369

TALLERS D'ASIVAL. Mecànica, electricitat, xapa i pintura. Revisió ITV. D'Asival, 5 Polígon Can Valero. tallersdasival@telefonica.net 971 759 568

CARROCERIES. Construcció i reparació. Venda i reparació de grues hidràuliques. Ollers, 3 Polígon de Marratxí. 971 604 162

MALLORCALIMPIA. Servei de grua. Reciclatge de tot tipus de vehicles de desfeta, tramitació de baixes i retirada. Valoració màxima en sinistres de menys de 5 anys. mallorcalimpia@hotmail.es 971 101 313

AGENT FIAT. Venda i reparació. Rafel Albertí, 153 Inca. 971 505 979

TALLER FIOL. Manteniment del vehicle. Suspensió, direcció. Frens ITV. Polígon de son Llaut (Santa

Maria. Tel. 609 606 497

TALLER GINARD. Venda de cotxes i tractors nous i usats. Carretera de Santa Margalida s/n. Maria de la Salut. Tel. 971 525 731

BORSA IMMOBILIÀRIA

NOU PIS.COM. Lloguer i venda de pisos. Plaça de Sant Jaume, 13 Manacor. 971 555 567

Directament del promotor, se ven pis a Pollença. 607 209 522

IMMOBILIÀRIA MALLORCA. Beate Pregler. Palma, 17 Sant Joan www.pregler-immobilien.de. Tel. 667 078 450

ASSESSORIA IMMOBILIÀRIA. Administració de finques, venda i lloguers de vivendes i locals Lepanto, cantonada Provença, 18-1. Manacor 655 810 921

TOMIR. Gestió immobiliària. Plaça Major, 18 Campanet. 971 509 158 www.buscocasa.com. tomir

IMMOBILIÀRIA CALA GAVIOTA. Compra, venda, lloguer i assessorament. Estany, 27 Colònia Sant Jordi. Tel. 971 655 722 www.cala-gaviota.com

GRAN VIOBRA. Construccions en general. Venda i lloguer d'immobles. Plaça Mare de Déu, 7 Colònia info@granviobra.com Tel. 971 656 330

IMMOBILIÀRIA TOÑI RUIZ. Isaac Peral, 46 Cala Rajada. Tel. 971 56654. A Manacor, Plaça de la Constitució, 1 Tel. 971 551 877. www.tonirui.com

NETEGES NORD. Cases (particulars i arrendaments...) Comunitats de veïns. Oficines i comerços. Finals d'obres. Manteniments. Mòbil 625 434 088 electrocorreu netegenord@hotmail.com Pollença

INFOCASACOLOM.COM. La seva immobiliària a Portocolom.

TERRA VIVA IMMOBILIÀRIA. Lloguer de cases a fora vila amb piscina a Mallorca i a Menorca. Si vols llogar per setmanes visita'ns al www.terraviva-mallorca.com carrer Major, 36 Alcúdia Tel. 971 546 426

IMMOBILIÀRIA ARBONA. Construccions i promocions immobiliàries. Carrer de la Lluna, 92 Sòller Tel. 629 478 226 inmoiarbona.com.

IMMOBILIÀRIA MUNAR. Promotora, compra-venda i lloguer ed'immobles, terrenys i locals comercials. Finançam la seva compra al 100% www.grupjm.es Duc de Rubí, 5 local, 3 Son Ferriol. 971 427 472

BOTIGUES I MAGATZEMS

EXPERT. Tota classe d'electrodomèstics, aire condicionat. Mare de Déu de Montserrat, 40. Rafal. 871 948 634. Son Oliva, 3 Tel. 971 498 522

PLANTES I FLORS. Can Pellisseta. Plaça, 28 Campos. 971 650 317

BALESA. Garroves (i també triturades), ametlles i altres fruits secs, pinsos, cereals i farratges. Productes agrícoles. Carretera d'Alcúdia km. 13'800 Sta. Maria del Camí www.balesa.es 971 621 504

CAN FESOL. Ferreteria, drogueria, pintures, articles de piscina, objectes de regal, parament, joguets. Carrer Bisbe, 1 Santanyi. Tel. 971 653 128

BOTIGAD'INFORMÀTICA UPI. Venda d'ordinadors i reparació a domicili. La Rambla, 44 B Campos. Tel. 971 650 155 jtoniandrover@gmail.com

PCBOX. Informàtica, servei tècnic, internet, jocs. Ronda des Port, 22. Manacor. www.pcbbox.com 971 843 899

BOTIGA MONTANA. Articles de regal, manualitats, bosses fetes de texans, bisuteria dels anys 40 i actual, adobs de bisuteria... Carrer de sa Mar, 69 Tel. 971 631 563 Sòller

NO ÉS PECAT. Botiga eròtica. Avinguda Salvador Joan, 86 baixos. Tel. 971 559 268 Manacor. mana-

cor@noespecado.com

PASTISSERIA FRAU. Pa mallorquí forn de llenya, ensaïmades i pastissos. Sa Lluna, 7. Sòller

LLIBRERIA BOLIC. Educació i vida saludable. Tot tipus de llibres. Gran stock de conte infantil, educació, autoconèixement, teràpies alternatives. També trobaràs objectes de feng shui, de ioga, minerals, oracles i un gran assortiment en encens, ensensors, música per a infants, per meditar, ètnica, dansa del ventre, documentals, pel·lícules... Col·legi, 5 Capdepera. 971 564 434

CIÈNCIES OCULTES

CARTOMÀNCIA. Respostes clares i encertades. Manacor. 666 683 774

SATURNINA, EL NOU TAROT. Ajudam en tots els problemes. Arrabassam d'arrel totes les energies negatives. Cita prèvia 971 469 649

ASTROLOGIA, naturologia, tarot, numerologia, vidència, interpretació de somnis, paraciència. Einès Ojeda. Consultes a Manacor, Ciutat i Menorca. 651 072 677

TAROT, DESEMBRUIXAMENTS. Problemes de parella, protecció de males influències, desavenències familiars. Consultes amb hora prèvia. 971 299 719 607 716 683 Francesc

ASTRÒLEG: Eliseu Gallardo. Lectures particulars, classes particulars i grups, cita prèvia. Andrea Doria, 5 a sobreàtic. Ciutat. Gran Via 688-2-2 cantonada Girona de Barcelona. 696 840 643 www.Astroanamnesis.es

TAROT MIQUEL. Treballs ocults, embruixaments i desenbruixaments, protecció personal i negocis, expert en unió i tornada de la parella, protecció enemics. La voluntat. 971 293 967 610 213 002

CONSTRUCCIÓ I ELECTRICITAT

CONSTRUCCIONS B&O. Construccions i reformes. Carrer Torrent, 9 s' Arenal. 608 583 305

CRISTALLERIA DIAMANT. Murals de mirall, instal·lacions comercials, tancament d'alumini, cristall aïllant de seguretat, gravats i bisel·lats. Bartomeu Calatayut, 5 Son Cladera. 659 682 492

POLIMENTS I VITRIFICATS SASTRE. General Weiler, 29 Inca. 971 503 936

DECOMAR. Envernissats, lacats i pintats. Can Valero, 30 local 13. 629 905 185

PEPMASCARÓ. Reformes d'obra, fontaneria, electricitat, ferro... Can Mete, 6 Pòrtol. 971 797 155

CONSTRUCCIONS Serra-Garau. Garriga, 29 Pòrtol. 695 161 139 -

37

REFORMES EN GENERAL. Fontaneria, electricitat, pintura. Instal·lador autoritzat. Urgències 24 hores. www. By-pass.es, kz 654 036 929

BARCELÓ. Muntatges i reparacions elèctriques. Consultoria laboral i fiscal. Nuno Sanç, 23 Manacor. 637 372 306

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES, antenes satèl·lit, TDT, telefonia, centraletes digitals. TELMA Naus Poima, passatge A Local 25 Can Valero 971 760 400

HIPERMADERAS. Portes, finestres, persianes, trespols, llistons, gelosies, tarimes, cuines, pèrgoles... i més. Fusters, 36 Polígon de Manacor. www.HIPERMADERAS.COM 971 555 182

METALISTERIA Son Peretó. Alumini, persianes, cristalleres, oscilobatents, ferro, arrambadors, barres, ... Son Peretó, 4 Manacor. 971 550 160

CONSTRUCCIONS I REFORMES. Antoni Fernández. Cabana, 47-3-D. Pont D'Inca. 609 844 438

MALLORQUINA DE TOLDOS. Confecció de tendals, cobertura de piscines, motorització i reparacions, tendals de camió. Licorers solar 169-170 nau 33 Polígon de Marratxí. 971 229 714

BANYERES A MIDA. Per un perfecte acabament en la deteriorada, fabricada en vidre acrílic. Fàcil instal·lació sense obres. Licorers, 169-170. Polígon de Marratxí. infi@hotelcanariassl.com. 971 604 284

CARLOS DAMONTE BARRETO. Electricista. Obres, il·luminació, manteniment, intalador autoritzat, camvis de tensió, urgències. carlosadamonte@yahoo.com.ar 629981 183

MARGERS. Feim tot tipus de feina amb pedra. A la seca o amb pasta. 666 130 369

INSTAL·LACIONS SOLER. Calefacció, aire condicionat, termos, canvis de canonades, pintura, picapedrers, reparacions i obres, electricitat, grup pressió instal·lació i piscines. 617 321 015

ENRAJOLATS I ALICATATS Professionals en construcció. Banys, cuines, trespols de porcellana etc. 671 446 876 652 187 721

CONSTRUCCIONS MD2 Cases, xalets, reformes. 971 531 385-635 531 034 971 509 620-615 105 125

XESCMARTI. Paviment continu decoratiu. Paviment impresos, Cantó decoratiu, Enrajolats. Trespols. Sant Joan, 2 Sòller. 646 037 667 xescmarti.com

ECOELÈCTRICA. Electricitat en general. Energia solar. Cobertes fotovoltàiques. Instal·lador autoritzat. Manuel 646 825 308

PINTURES I LACATS. Biel Tugores. Pintura rústica, esponjats, estucats, façanes... Lluc, 180 Inca. 971 515 588

ANUNCIAU-VOS A L'ESTEL

(les empreses 25 cèntims la paraula)

NomDNI.....

CognomsTel.....

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el quadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL. Carrer Bellavista, 44. 07240 Sant Joan (Mallorca)

¿Quieres poner un poco de erotismo, sensualidad y fantasía en tu vida?

NO ES PECADO

TIENDA ERÓTICA

- Juguetería erótica y de pareja,
- Lencería sugerente
- Aceites de masaje, lubricantes, complementos para un baño romántico, etc...

...también internet

www.noespecado.com
¡sorpréndete y diviértete!

Av. Salvador Juan, 86 bj. - 07500 Manacor
Tel.: 971 559 268
manacor@noespecado.com

SERVEIS SANITARISEU MOLL. Instal·lacions sanitàries, calefacció i piscines. Vicenç Buades,40 Tel 971 865 061

ELÈCTRIQUES MANRESA. Instal·lacions elèctriques, antenes satel·lit, telefonia mòbil,aire condicionat,venta d'electrodomèstics. Ariel,12 . Cala d'Or. Tel. 971 657 378

CONSTRUCCIONS TOMEU RIBES. Constructors i margers. Sant Josep,66 Vilafranca. Tel. 670 027 726

ELECTRO ESPORLES. Instal·lacions elèctriques en general. Jaume I,6 baix. Esporles. Tel. 971 619 025

EXCAVACIONS I DERIVATS, S.L. Desmuntaments, formigó, sèquies, moviments de terra, microexcavació... Paviments, trespols industrials, poliments... Tel. 629 473 002

BALEAR DE MANTENIMENT I AUTOMATISMES. Automatitzi la porta. Basculant, enrrollable, corredora, batent. Venta, instal·lació i reparació. Contacte: 622 210 069 bma.amm@gmail.com

CONSTRUCCIONS JAUME I ROSSELLÓ. Doctor Fleming,34A Mòbil 607 858 666 jaumeirosello@terra.es LLubí

ESTÈTICA I PERRUQUERIA

MIRANDA GYM. Carrer Guasp,58. Plaça Sant Marino,6 Coll den Rebassa. 971 267 994

DISSENYADORA DE MODA. Xisca Estremera. Confecció, transformació, aranjaments. Joan Miró, 113A. 971 287 479 xiscaemas@hotmail.com

PROFESSORA DE IOGA. Isabelle Ravenstein. Palma,17 Sant Joan. monpetit@ravenstein.couk. Tel. 618763970

JOANA SEGURA. Depilacions, tractaments corporals i facials, manicura, pedicura, maquillatge. Formentor,75 Pollença. Demanau hora al 971 530 058

PERRUQUERIA I ESTÈTICA. Antònia Marín. Campanar,1 Alaró. Demanau hora al 971 518 639

PERRUQUERIA UNIXEX CATI. Carrer Llaneres,53 Santanyí. 971 653 001

SANDRA MENDEZ: Fotodepilació, fotorejuveniment, fototeràpia antitaques, fototeràpia antiacné. Sant Bartomeu,114-2-B Consell 696 178 499

ESTÈTICA I MASSATGES MARI. Depilació, manicura,... Massatges, antirues... i més coses. Carrer Cristòfor Colom,28. Al costat de Correus. Porto Colom. Tel. 639 013 315

CANA ROSETA. La perruqueria des de l'any 1931. Avinguda Baix des Cos, cantonada Sant Joan. Manacor. Demanau hora al 971 550 053

PERRUQUERIA DE SENYORES BARCELÓ. Carrer Ramon Muntaner,43 Ciutat. Demanau hora al 971 758 957

PERRUQUERIA DE SENYORES MAKÀ. Botànic Bianor,19, s'Are-

nal de Mallorca. Tel. 971 260 756

FUSTERIA I FONTANERIA

FUSTERIA AMENGUAL. Portes, persianes, armaris, porxos i cubertes, embigades, vidriera europea, decorats, cuines... Crèdit Balear,10 interior nau A i B. Es Viver. 971 471 607

TONI JAUME. Armaris encastats, mobles a mida. Sant Rafel, 1 Manacor. 971 554 112

S'AIGO NETA. Instal·lacions de fontaneria, calefacció, aire condicionat, tractament d'aigües, energia solar. Plana,39 Maria de la Salut. 620 410 572

RAFEL PROHENS. Tornejats, enrevoltats, restauracions, cèrcol motllura, feines per encàrrec. Arquitecte Gaudí, 6 Manacor. 971 554 285

JOAN DURAN. Restauracions i muntatges, mobles a mida, escales, mobles de cuina, etc. Murillo,9-B Manacor. 615 672 028

FUSTERIA CAN COLOMET. Sa Rota des Pinar,7 Maria de la Salut. 971 525 782

FUSTERIA ALSAMORA. Carrer Jesús,34 Ariany. Tel. 971 830 275

FUSTERIA MONTERO. Mobles a mida i decoració, en fusta o en alumini. Carrer dels Licorers, 26-A. Polígon de Marratxí. 971 605 196

FONTANA. Muntatge i reparació de fontaneria, gas, aire condicionat. 609 676 145

TECNOMETÀLICA. Serralleria, acer inoxidable, llautó, coure, alumini. Feines per: nàutica, aviació, hostaleria, decoració, etc. Conraders,37 L-1 Polígon de Marratxí. 971 604 536

MEDICINA

MASSATGES relaxants i terapèutics. Imposició de mans també a domicili. Sant Rafel,26-A-1 Manacor. 669 448 798

FISIOTERÀPIA. Col. 21. Úrsula Perelló. Carrer Vicenç Buades,41. Tel. 971 867 003 ursi.perello@gmail.com Port de Pollença

TOP DENTAL PEGUERA. Dr. J. Schmitter. Estètica, implants, ponts... Av. Peguera,12-A local,12. Peguera. Tel. 971 685 197 info@zahnarzt-peguera.com

CA'S DENTISTA. Sant Martí,2 Tel. 971 832 186 Vilafranca

ANIMA'T. Teràpia i Salut, dolors d'esquena, dolors de les articulacions, amb els aparells d'ANIMA'T ara et pots posar millor i cuidar-te a ca teva fàcil i començar l'alivi a les primeres sessions. Parc,8 Ciutat. 971 780 301

GABINET D'ACUPUNTURA. Mesoteràpia, massatges, depilació Laser. Alcúdia,51 Consell. 971 622 579

ESPAITERAPÈUTIC. Doctor Joan Mir, metge de família, màster en sex-

ologia i parella, màster en teràpia de conducta. Estàs satisfet amb la teva relació amb la parella? Pateixes tu o la teva parella qualche trastorn sexual? Pensau separar-vos? Consultau-nos. Font i Monteros,22-1-A Ciutat www.espaiteapeutic.com 971 919 190

ÒPTICA SANTA PONÇA.. Riu Sil,10. Santa Ponça. Tel. 971 692 335

MOTONÀUTICA

VERT & VERT. Venta, custòdia, manteniment. Pocomaco,10 Can Valero. 971 298 158

NÀUTICA ES FORTÍ. Reparació i manteniment d'embarcacions. Sebastiana Clar,5 Santanyí. 667 426 972

PERSONALS

Fadrí de 45 anys cerca dona de la mateixa edat per amicitat i qualche cosa mes. 617 005 901

PRODUCTES NATURALS I ECOLÒGICS

ES RACO DE SES FADES. Massatges, filoteràpia, consultes naturòpatia, auriculopuntura. Drenatge linfàtic. Promoció: drenatge reflexològic podal (sis sessions 80 euróns). Drenatge linfàtic (deu sessions 150 euróns). Plaça Jaume I, 6 Llorito. 971 524 478

FARMANATURA. Herboristeria, dietètica, dietes i consells. Passeig Colom,34 (al costat de la peixateria) Can Picafort. Tel. 971 850 847

FINCA SON BARRINA. La major botiga de productes ecològics. Dimecres de 9 a 17, dijous i divendres de 9 a 20. Dissabtes de 9 a 17. Camí son Frontera,, carretera d'Inca a LLubí km 6 www.mallorcaorganics.com 971 504 540

L'ARC NATURA. Productes biològics, herbes medicinals, cosmètica natural, productes per a cèl·lacs. Bernat Vidal i Tomàs,23 Santanyí. 971 653 001

BOTIGA CAFETERIA. Degustació de productes ecològics. Venta d'hortalisses ecològiques. Activitats medi ambientals. Autovia de Manacor Km.40 Vilafranca. Tel. 971 560 631

ECOLÒGICA MALLORCA. Productes per el consum responsable. www.ecologica-mallorca.es. Sa Plaça, 6 Sineu. Tel. 971 520 577

CAN BATLIU. Productes ecològics per a l'agricultura i la jardineria. Productes fitosanitaris. Via Portugal,25 Manacor. Tel. 971 550 519

CAN COLETO. Vins ecològics. Visites concertades. Convent,10, Petra. Tel. 971 561 544

ECOFORN. Pa i pastisseria ecològica d'espelta elaborada de manera artesanal sense additius ni conser-

vants. Mediterrani,2 Porto Cristo. Tel. 615 910 992

FOX FIBRA. Cotó orgànic "ecològic", sense tintes ni lleixivet, ni cap altre producte químic o sintètic. Suau, confortable, antial·lèrgic. Venta a l'engròs i a la menuda al carrer Blanquerna, 6 de Ciutat. Tel. 971 200 720

LA CASA NATURAL. Construcció, reformes, ecobioconstrucció, bioclimàtica, aplicació de pintures i vernissos naturals, aïllaments, suro natural per a trespols. Jardineria i agricultura biològiques. Estudi geobiològics. www.lacasa.natural.net Tel. 971 140 453

RESTAURACIÓ

SABOTIGADE BUFFONS. Teatre Cafè Presentacions, acomiadaments, aniversaris, sopàs d'empresa, menús especials. Viu el teatre d'una altra manera. Consulta programació a sabotigadebuffons.com Valldar-gent,29 Ciutat. 660 419 673

CONTINENTE LATINO. Menjar sud-americà. Menú a 5 euróns. Cabrera,11 Manacor. 971 551 729

BINICANELLA. Antic Monestir. Restaurant Rural. Nova direcció: Petra Riera de can Castellar. Arrossos, paleta de me i porcella rostida al forn de llenya. 25 euróns a la carta. Carretera Son Cervera a Capdepera Km. 2 . 971 567 270

CAFETERIA CAN ALLUNA. Plats combinats a 5 euróns. Ca na Xisca, 5 local,4 Pont d'Inca. 971 422 272

CAN LLUÍS. Menú a 6 euróns. Berenars i tapes. València,37 Manacor. 666 921 823

BAR RESTAURANT VICTÒRIA. Menú diari 8 euróns, dissabte 10, infantil 8. Gremi Forners,28 Son Castelló 971 432 253

ES CANTÓ DE CAS CONCOS. Menú a 8 euróns, festius a 15, els vespres 14. menú de sopars d'empresa. Menjà per endur-se'n. Cas Concos des Cavaller. 971 839 548

CUBIGEL. Distribució de glaçons, (ice cubes). Servei a domicili. Discoteques, cafeteries, restaurants, pubs, bars, gasolineres, mercats, hostaleria. Jordi Sureda,5 Manacor. 971 844 630

CAN LLERO. Menú diari 8'50. Paelles i porcella rostida per encàrrec. Dissabtes "Cocido madrileño". A partir de les 18'00 Canya i tapa 1'00 euró. Carretera de Manacor, 359 Son Ferriol. 610 679 643

AVANTE. Menú a 7'50. Carrer mestre Chapi,26 al costat de l'església. El Viver. 971 473 687

HOSTAL RESTAURANT CAFÈ-HPC. Menjar per endur-se'n, amb 20% de descompte durant tot l'any. Cristòfol Colom,5 Porto Colom. 971 825 323

AGROTURISME CAS SANT. Habitació doble amb berenar, 184 euróns. www.cas-sant.com 971 630 298

ESCOLA D'ALIMENTACIÓ NATURAL. Cursos de cuina energètica bàsica, cuina energètica avançada, cuina medicinal. Rosa

Tugores www.llamaviva.com 971 757 617

SES XARXES. Dies feiners menú a 7 euróns. Menjar per endur-se'n. Dissabtes i diumenges xocolata amb xurros. 971 810 402

INTENSIU. Berenars i tapes. Especialitat en anguiles. Divendres i dissabtes concert alternatiu. Carrer de les Germanies s/n Muro. Reservau al 971 860 646

ES CELLER. Carrer de l'hospital, 46 Petra. Menú a 8 euróns. A la carta 12 euróns de mitjana. Sopars d'empresa. 971 561 056

LIZARRAN.. Tavernes selectes. Menú a 8 euróns. A la carta i tapes. Fra Juníper Serra,14 Manacor. 871 989 220

MOTIVITY GLOBAL. Hostesses, models, personal per a esdeveniments... Vicenç Joan Rosselló,59 Ciutat. 971 455 785

RESTAURANT CA N'ARABÍ. A la carta 30 euróns de mitjana. Noces, comunions, banquets d'empreses... Camí de Bellveure, K. 1'20 Binissalem. 971 512 211

RESTAURANT LATAKIA. Menú vegetarià. Especialitat Cuina sirio libanesa. Falafet, Hummus, Tabalé. Carrer Torrent,5 Ciutat. 971 457 302 608 054 943

RESTAURANT ATÍPIC. Menú diari 12'90. Paella els diumenges i per endur-se'n. Gran assortiment de vins. Joan d'Austria,12. Badia Gran. 971 785 322

BAR TONI COTXER. Especialitat en tapes variades. Plaça Major,19 Sa Pobla. 971 540005

RESTAURANT ESCRUCE. Menú a 8 euróns. Carr. Cala Bona. Costa dels Pins. Reservau al 971 840 382

SANT JORDI. Bar Restaurant. Menú a 7'50. Formentor,73. Pollença. 971 531 536

CASAPAGESA. Vine a gaudir d'un bon berenar, un millor dinar i un insuperable sopar. C/ de la Rectoria,1 Sóller. 971 638 087

RESTAURANT SARESIDÈNCIA. Bufet a 9'50. Noces, batejos, comunions. Dissabtes vespres bufet i ball de saló. Ctra. Cala Figuera s/n. Tel. 971 653 560 Santanyí

RESTAURANT SA COMUNA. Menú i 7 euróns, a la carta 12 euróns de mitjana. Piscina i solàrium. Banquets de batejos i comunions. Tel. 971 524 697

RESTAURANT CAN PEP SERRA. Gabriel Roca,87. Colònia de Sant Jordi. A la carta 30 euróns de mitjana. Barca pròpia. Reservau al 971 655 399

RESTAURANT PARISIEN. Menú a 8 euróns. Servei a la carta. Ciutat,18 Artà. Tel. 971 835 440

BODEGA CAN PANXO. Menjars casolans. A la carta 15 de mitjana. Verge del Carme,4 Port de Pollença. Tel. 971 866 356

RESTAURANT CAN FERRÀ. A la carta 12 de mitjana. Carrer de Sant Pere,3 Port de Pollença. Electrocorreu info@canferra.com Tel. 971 867 006

RESTAURANT L'AUP. Cuina de mercat i de graella. Ctra. Pollença

(creuer Cala St. Vicenç). Tel. 971 532 606

RESTAURANT CA S'HEREU. Menú del dia a 8 €. Festius a 15€. Vespres a la carta: amanides, pa amb olis, carn i peix a la planxa. Pere Estruch, 1 Binisalem. Tel. 971 886 873

BAR KIKE. Plat del dia 5 € més la beguda. Gremi Boters, 5 Son Castelló. Reservau taula al 971 432 028

LES DELÍCIES. Restaurant - pizzeria - barbacoa. Carns a la brasa i peix fresc. Carretera d'Alcúdia a la frontera de la Platja de Muro. Tel. 971 890 273

CAFETERIA BON VI. Plat del dia, 8 euros beguda inclosa. Plats combinats, tapes, entrepans. Santa Maria del Camí, 3 Port de Sóller. Reservau al 971 632 057

RESTAURANT CAN MIQUEL. Avinguda de les Dàlies, 31 (davant l'Església) Palmanyola. Reservau al 971 617 727

RESTAURANT CAN JERONI. Menú a 7 €. Els caps de setmana al vespre a la carta. Carrer de Mossèn Alcover, 11. Son Carrió

CELLER LA PARRA. Cuina típica mallorquina. Paella vegetal, porcella, paella mixta, tumbet... Joan XIII, 84 vora la benzinera. Port de Pollença. Reservau al 971 865 041

MENJARS PREPARATS CA NATERE. Menjars a la mallorquina per endur-se'n. Cada 5 pollastres, un de regal. Avinguda Amèrica, 4, S'Arenal, al costat de la benzinera. Tel. 971 266 745

ESRECÓDENBLAI. Menú a 8'25, cafè inclòs. Joan Carles I, 62 de Muro. Reservau al 971 861 050

RESTAURANT MODESTO. Carn a la brasa. Postres casolans. Carrer Torrent de can Botana. Cala Sant Vicenç. Reservau al 626 085 554 971 531 463

RESTAURANT CAS BEATO. Menús a 12 €, festius a 20€. Servei a la carta. Carrer Tanqueta, 1 Randa. Reservau al 971 120 300

RESTAURANT CAS TEULER. Carretera d'Inca a Selva km. 3. Reservau taula al 971 515 777

BAR BARA. Berenars, menú a 6 €, carta. Ctra. Manacor, km 4'8 Reservau al 971 427 780 Son Ferriol

RESTAURANT CAN TITO. Peix i marisc fresc. Cuina mallorquina. Passeig del Born des Molinar, 2 Reservau al 971 271 016 cantito2001@terra.es

CAFETERIA CLUB NAUTIC CALA GAMBA. Menú Del dia a 8 €. Tapes variades, paelles i fideuades. Menjars per encàrrec. Passeig Cala Gamba s/n. Tel. 971 262 372

RESTAURANT ESCRUCE. Cuina mallorquina a la carta: porcella, rap a la marinera, cargols, me i picada. Gran varietat de plats per endur-se'n.

Carretera Ciutat a Manacor km.41 Vilafranca. Reservau al 971 560 073

CELLER RESTAURANT SA TRAVESSA. Cuina mallorquina. L'amo és el cuiner. Menú a 9'50. Carrer Murta, 16 Inca. Reservau al 971 500 049

SERVEIS PROFESSIONALS

TOT EN SERVEI DOMÈSTIC. Atenció a persones majors i servei domèstic. www.centrodeeleccion.com 971 754 916

ADMINISTRACIONS ANDRATX. Menéndez Pelayo, 18 A Andratx 971 236 101

DOMESTIC SERVEI MALLORCA. Internes, externes, matrimonis, caps de setmana, cuiners, tenir cura d'ancians, assistència hospitalars. Carme, 3-A Ciutat. 971 723 988

MIQUEL RIERA. Fabricació de maquinària agrícola. Homologació i matriculació de remolcs. Toros homologats. Ctra. De Felanitx (antiga farinera) Vilafranca. 971 560 314

DESIMPER. Productes de neteja. Ollers, 109 local, 4 Polígon de Mar-ratxí. 607 938 491

MUDANCES MEDITERRANI. Cada setmana a Alemanya, Suïssa, Mallorca, Eivissa, Menorca, Costa Blanca. www.mudanzas-mediterraneo.com 971 434 155

FILATÈLIA. Vols una valoració dels teus segells... T'interessa comprar o vendre? Vols colleccionar i no saps la millor manera de fer-ho? Posa't en contacte amb el Grup Filatèlic Gent Cardessana. Clavells, 5

**Necessitam comercials,
reporters/es...**

Bones comissions

971 858 580

estel@premsaforana.cat

07530 Sant Llorenç. 971 569 377

AUTOESCOLA Lluís Ferrer. Llicència de ciclomotor, permís C (de Camió), Cursos BIP (taxi, ambulància, policia...) Major, 27 Sant Llorenç www.autoescolalluisferrer.com. 971 838 406

MARTA MIMO & TOMEU REINÈS. Complementos de sac i roba. Antoni Maura, 4 Sóller. 661 021 075

CLUB GIMNÀSTIC. S'Arenal Platja de Palma. Camí de ca na Gabriela. Dilluns i dimarts gimnàstica rítmica. 971 120 089

CLINICA VETERINÀRIA SINEU. Dilluns, dimecres, divendres i dissabtes d'11 a 13 hores. De dilluns a divendres de 16'30 a 20'00. Carrer des Menestrals, 20. 971 520 349 veterinary@cv sineu.com

INDUSTRIA DEL'EMBALATGE. Cartonatges Guillama. Gran Via Asima, 29. Son Castelló. 971 431 173

FORCAT Neteges forestals, poda de pins i de palmeres. 637 792 192

ESCOLA DE VOL ES CRUCE. Baptisme de vol. 10 minuts amb pilot 20 euros. Carretera de Manacor km. 42. Tel. 629 392 776

ASSESSORIA PORTO Colom. Assessorament fiscal, contable, laboral. Carrer Cristòfor Colom, 38 Porto Colom. Tel. 971 826 181 aeportocolom@telefonica.net

RENTADURIA TINTORERIA JOAN. Cortines, cobertors, catifes, nòrdics... Passeig Colom, 55 Can Picafort. Tel. 971 850 037

LLEÓ VERD. Floristeria, perruqueria canina, animalets. Carrer d'Avall, 12 Sineu. Tel. 971 520 789

MAPFRE. Tota classe d'assegurances. Ronda de l'Estació, cantonada Bons Aires. Sineu Tel. 971 520 870 perels@mapfre.com

RECART. Repartiment i manipulació de correspondència. Mòbil 630 678 416 Manacor

FUTURCLIMA. Venda i reparació d'aire condicionat. Maquinària d'hostaleria i alimentació. Mòbil 678 547 937 s'Illot.

INTERNET I SISTEMES POLLENTIA. La Gola, 11 baixos. Port de Pollença. 971 867 796 info@nch-informatica.com

PUBLICITAT ÀNCORA. Brodats, serigrafia, reclams publicitaris. Margalida Monlau, 48 Son Ferriol. Mòbil 661 711 656

FUTURQUIMIA. Fabricam desinfectants per a piscines, per rentar roba de l'hostaleria, per a rentar vaixelles... Carrer Asipo, nau, 2 Tel. 971 759 259 Can Valero

BALL DE SALÓ SOCIAL STYL. Piano Bar. Donam classes de ball. Els caps de setmana ball per tothom. Carrer de Manacor, 2 Campos. Mòbil 661 565 119

TOLDOS S'ARENAL. Tota classe d'envelats. Sant Cristòfor, 26. Tel. 971 441 980 s'Arenal de Mallorca

PARQUET I ARMARIS MIQUEL COLINA. Parquet, armaris, tarimes, portes, cuines... Marbella, 15 local, 3 can Pastilla. Tel. 971 263 657

CAS FERRER-ARTESANIA EN FERRO. Serralleria, forja artística, metal·listeria, reparació de molins. Carrer Blatera, 2 Son Ferriol. 971 429 579

U.K. IMPORTS. Distribuïm cerveses britàniques. Guinnes, Heiniker, Tetley, Cruz Campo... La Creu, 21 Llubí. Tel. 971 522 280

PERFORACIONS AIGÜES MALLORCA. Sondejos d'aigua garantida. Tel 620 632 714

RESIDENCIA GENT GRAN CALA ESTÀNCIA. Miquel Masutí, 22. Can Pastilla

PISCINES SÓLLER. Construcció de piscines i aljubs. Camí de sa Figuera, 27 Sóller. Tel. 656 951 382

RESIDENCIA GALES. Per a tercera edat. Vàlids i assistits. Possibilitat de subvencions. Assistència mèdica, fisioterapèutica, rehabilitació. Miquel Rosselló alemany, 17 Ciutat. Tel. 971 401 776

METALISTERIA MARTINEZ. Treballam el ferro. L'acer i l'alumini. Gremi Tintorers, 16 Son Castelló. Tel. 971 430 156

GALLETES GELABERT Molí d'en Negre, 2 Porreres Tel. 971 647 080

singló
café restaurant

café restaurant
C/ Plaça església n° 5
Tlf: 971 870 599
Binissalem

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

C.P. Població

C.I.F. Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte

Signatura:

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 40 € anuals

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Carrer Bellavista, 44
07240 Sant Joan (Mallorca)**